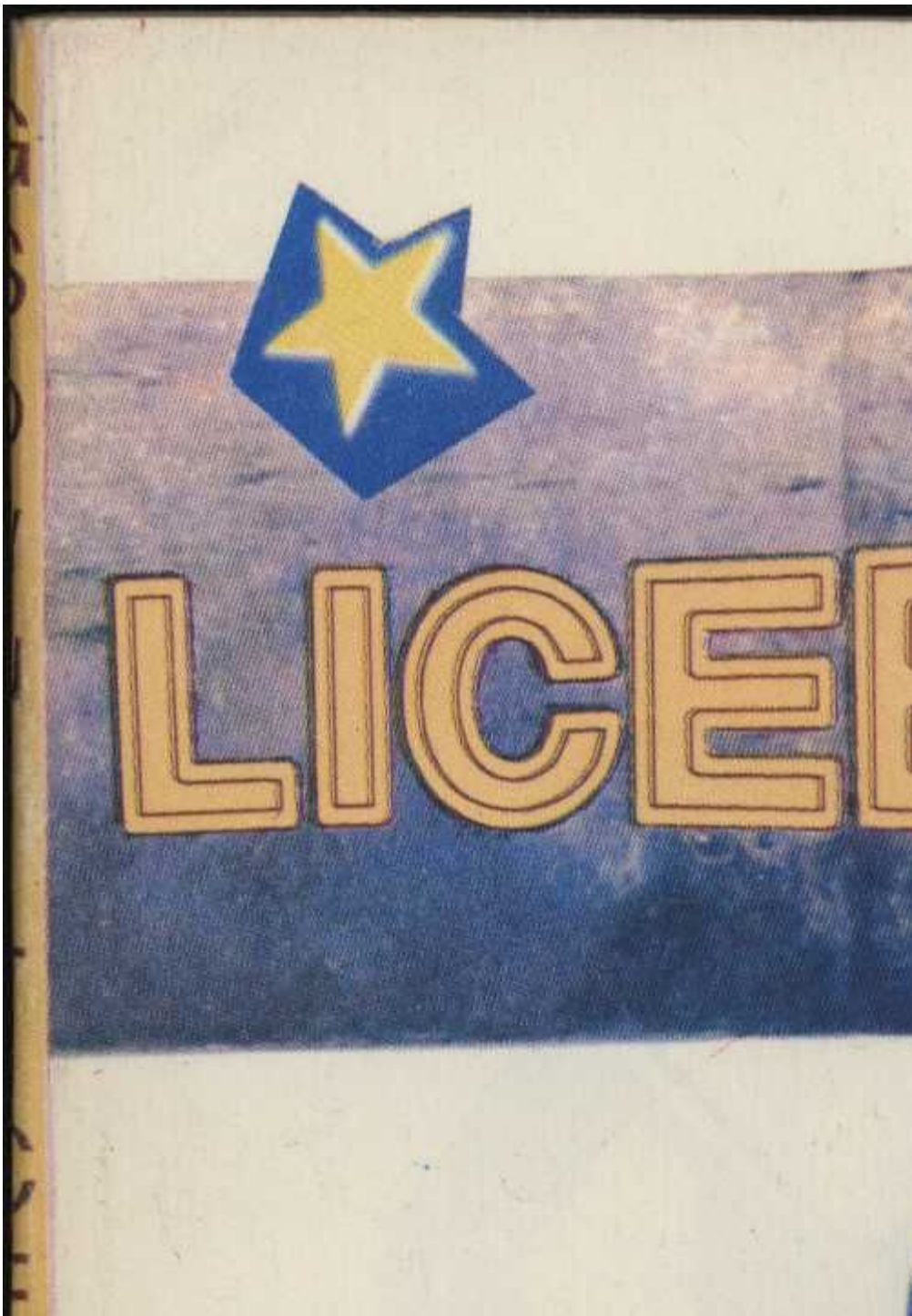
LICE

GEORGE ŞOVU

Seria Liceenii #1

LICEENII

— Roman —

Colecţia BIBLIOTECA BLEU

EDITURA IACOBI
1991

COPERTA: DAN SORIN

LECTOR: A. CĂLIN
TEHNOREDACTOR: C. GHENESCU
ISBN: 973-95260-4-7

1

Ar fi vrut să întrebe pe oricine din jurul lui, ori pe cine ştie unde: „Nu vi se întâmplă, din când în când, să vi se agațe, aşa, ceva de suflet? Ca de pildă, o vorbă, un sunet, o frântură de melodie, care să sufle – ele, toate acestea, ca şi altele – spre tine o frântură de viață în plus? Mai ales atunci când viața ta intră, ori ți se pare că intră, într-un con de umbră, când peste ea şuieră – şarpe otrăvit – un vânt de pustiire?!...”

Ar fi vrut să întrebe... dar, mai întâi, că nu prea avea pe cine... Pe bunicul? Da! El i-ar fi răspuns cu siguranță, în modul cel mai sincer! Dar... Şi, de-aici, ar fi putut începe alte întrebări: „Nu înțeleg, nepoate... cum, adică?...”

Pe tatăl lui să-l întrebe?! Da, poate că... Dar, de unde să-l ia? El e aproape tot timpul plecat, pe locomotivă!... Şi, câte întrebări – cărora trebuie, musai, să le găsească răspunsul cel mai potrivit, nu i-or fi pătrunzând şi lui în ochi şi în suflet, în fiecare zi, țâşnind din acel orizont ce curge, la nesfârşit, pe două linii... care nu se întâlnesc niciodată?!...

Pe Ionică – prietenul şi colegul de-o viață? Păi pe el chiar l-a întrebat!

„Nu! Categoric – nu! i-a răspuns. Iar argumentul este logic: ca să se poată «agăța» – precum zici – acel «ceva» ar trebui să aibă... Tihnă, ca să zic aşa... Ori, eu... circul! Mă mişc! Veşnic – mă mişc! Asta e! Aşa că... nu! Categoric, nu!”

Şi, totuşi, nu vi se întâmplă, din când în când, să vi se agațe, aşa, ceva de suflet? Ca, de pildă, o vorbă, un sunet, o frântură de melodie, care...

Mie – da! Iată, spre exemplificare: „Să înveți, dragul mamei, să înveți... căci singura zestre ce nu se pierde este

învățătura!”... Aşa mi-a spus ea, mama, înainte de a închide ochii pentru totdeauna... Dar nu ştiu cum, nu ştiu cum acest ceva, atât de preţios s-a... pierdut de mine, în timpul mişcării prin viaţă – cum ar spune Ionică. S-a pierdut şi eu aproape că am uitat îndemnul! Poate că şi de aceea... Uite însă că, în vara care a trecut...

*

Era într-o dimineaţă frumoasă. Ieşise în grădină cu puţin chiar înainte de răsăritul soarelui. Aşa proceda în fiecare zi: era plăcerea lui deosebită de a fi martor la naşterea luminii, care venea în viaţa lor – a oamenilor din acel sat – de dincolo de orizontul dealului pe care ar fi putut, parcă, să-l mângâie cu degetele...

Şi, ca de fiecare dată, în aceste momente, se gândea la Dana, la colega lui de clasă, care, timp de un an întreg, nu-l băgase niciodată cu adevărat în seamă. Şi pe care... el o iubea!...

Dana şi Soarele... Hm! Nu vă grăbiţi să râdeţi! De zâmbit – aveţi voie, dar de râs... vă rog eu – nu vă grăbiţi! Pentru că, niciodată nu se ştie...

Ei, bine: Dana şi Soarele – asta voia să spună băiatul – erau pentru el totuna! Adică viaţă. Adică, fără...

„Să înveţi! Auzi, Mihai mamă, să înveţi! Căci singura zestre care...”

Iar el... uitase! închipuiţi-vă, uitase! Ori, poate că...

Uite însă, în vara care a trecut...

*

Era în dimineaţa aceea frumoasă. El privea soarele răsărind şi se gândea la iubirea lui tristă, aproape fără speranţă... Când, deodată, cineva i-a pus palma pe umăr şi

i-a ciocănit cu degetul în tâmplă... Iar semnalul acela, nu ştiu cum, a pătruns înăuntru şi a izbit un punct, şi punctul a tremurat... frumos, născând, din unduirile sale, un cerc, iar cercul şi-a întins aripile pentru ca, din fâlfâirea lor, să se nască altul... ş-apoi altul, care, obsedate fiind de punctul din mijloc, s-au prins în horă, au început să cânte: „Ani de liceu/ Cu emoţii la română, / Scumpii ani de liceu/ Când la mate dai de greu!... / Ani de liceu/ Când ţii soarele în mână/ Şi te crezi legendar Prometeu!... / Ani de liceu/ Când se-ntâmpl-o tragedie/ Fiindcă el te-a zărit/ La un film cu alt băiat, / Ani de liceu/ împletind cu poezie/ Tot ce ai tu mai bun, mai curat!..."

Vorbele, născute din suflet, s-au prins bine de el aşa, ca să nu se mai piardă... Şi-au început să bombăne, să bombăne... tot mai lin, tot mai cald, mai frumos, chemând în hora lor armonii de sunete... pe care le şoptea, tandru şi blând, chitara din mâinile lui Mihai... „Ani de liceu/ Cu emoţii la română/ Scumpii ani de liceu/ Când la mate dai de greu!..."

*

Băiatul oftă din adâncul sufletului... Asta era: anii de liceu abia începuseră, unul singur trecuse doar, iar el, la mate, dăduse deja „de greu"!...

Şi cântecul a continuat să murmure în el toată vara, în fiecare zi, în fiecare clipă, chiar şi noaptea – în somn –, căci astfel cura, să murmure, iar el, băiatul, Mihai, să-şi spună mereu că n-o iubeşte, că n-o mai iubeşte pe ea, pe Dana, fiindcă, la urma-urmei, şi din cauza ei l-a lăsat Isoscel corigent...

„Da, dar dacă e să fii sincer – i-a şoptit cineva de-acolo, din mijlocul acelui cântec – trebuie să recunoşti că nu din cauza ei, în primul rând!" Iar băiatul, ca să poată cânta mai

departe, a recunoscut, începând să întoarcă şi pe-o parte şi pe alta zilele şi nopţile lui din acel prim an de liceu, în care şi el, şi Ionică...

2

...Veniseră din acel sat. Au vrut să facă liceul în Bucureşti. Au dat examen, dar apoi nu le-a fost prea uşor. În special la matematică, Isoscel – cum o porecliseră elevii pe profesoară – era din cale-afară de severă... Mihai nu-şi mai amintea exact cum se orânduiseră treburile, dar era clar că începuseră prost. N-au reuşit să intre la timp în cadenţă şi-apoi au mers şchiopătând tot anul. Şi, dacă pentru Ionică lucrurile se mai potriveau cât de cât – în sensul că era de aşteptat, după toate năstruşniciile de care se ţinea, el, Mihai, premiant în fiecare clasă primară şi de gimnaziu, „să ajungă în halul acela”... era prea de tot!... Chiar aşa îi şi spusese Isoscel, către sfârşitul anului şcolar, când, întâmplător, s-a uitat pe foaia matricolă cu care venise din comuna lui:

„Ce s-a întâmplat cu tine, puişor (acesta era apelativul cu care se adresa ea elevilor)? Am văzut că până acum ai fost premiant... Cum de-ai ajuns în halul acesta, să rămâi corigent?... Pentru că acum e prea târziu, n-ai cum să-ţi mai îndrepţi notele!... Ia să te pui cu burta pe carte la vară! Că altfel, în toamnă, la corigentă, nu treci! Şi tu, şi prietenul tău Ionică! Ne-am înţeles?”...

*

Clipele acelea au fost groaznice pentru Mihai... Ionică făcea pe grozavul, ca de obicei... Cei mai mulţi elevi din clasă îi priveau scrutător. Îi privea şi Dana, care parcă

atunci lua cunoştinţă de existenţa lor. Îi cerceta şi Şerban, premiantul clasei, prietenul Danei.

*

„Cum să mă fi văzut tu pe mine – o întreabă Mihai pe Dana, în gând, bineînţeles, dacă n-ai avut ochi decât pentru Şerban? Deşi eu ţi-am pus, de-atâtea ori, garoafe în bancă, nu el. A trebuit să mă apostrofeze Isoscel, ca să mă priveşti şi tu o dată cu atenţie...”

Îi venea să plângă, de necaz. Se înroşise până în vârful urechilor...

După amiază, la internat, când a intrat în camera de baie şi s-a privit în oglindă, şi-a spus:

„Mi-e ruşine!” Şi i-a fost silă să stăruie cu ochii pe chipul pe care în acel an începuse să-l descopere şi de care devenise din ce în ce mai mândru.

„Ai crezut c-o să te vadă – mai rosti el din uşă, întorcând capul în fugă – şi c-o să cadă, fermecată, la picioarele tale. Naivule! Şi îngâmfatule! Ţi-ai pierdut zilele şi nopţile gândindu-te la ea... Caraghiosule!... Să te văd acum pe unde ai să scoţi cămaşa în faţa tatii şi a bunicului... şi a profesorilor de la şcoală... şi a oamenilor din sat... Bine că mama nu mai are cum să afle ce-ai ajuns! Săraca mama! Ar fi murit a doua oară, de ciudă!”

— Termină, mă, că n-o să mergem acum la mănăstire numai pentru că rămânem corigenţi la mate! i-a strigat Ionică, văzându-l cu figura aceea de mormânt. În definitiv, de ce trebuie să le spunem celor de-acasă că avem „o boabă” pe toamnă?!...

„Ai trecut, mă, clasa?”

„Am trecut”. Şi gata! Cu asta încheiem...

— Noroc cu soluţiile tale, „geniale”, Ionică... Altfel ce ne-am face, bieţii de noi! l-a zeflemisit Mihai.

— Poți să mă ironizezi cât vrei. Am să pândesc poştaşul, să prind scrisoarea prin care anunță ăştia corigenta. O iau şi-o pun la păstrare: N-am văzut, n-am auzit! Ai mei şi aşa nu prea dau pe la liceu.

— Şi cu minciuna cum stăm?

— Nu se moare dintr-atâta, fratele meu! îmi iau revanşa la anul.

*

De spus... le-au spus, totuşi, n-au avut încotro.

Mihai nici nu se gândise altfel... Când a ajuns, în prima zi, era acasă numai bunicul.

— Nu te cred, îți bați joc de mine! i-a replicat acesta.

— Din păcate, e-adevărat, bunicule!

— Nu te întreb cum s-a întâmplat, că trebuie să fi avut tu un motiv serios de-ai îngenunchiat, măi băiatule. Vezi numai de-l dă de-o parte degrabă! Şi ai grijă, că aşa drumul tău se-nfundă în vreo văgăună...

A plecat apoi imediat să dea de mâncare la vite, la orătănii..

Cu taică-său a fost însă mai greu. A venit peste vreo două zile. E mecanic de locomotivă şi drumurile lungi, până peste hotarele țării, îl țin deseori departe de casă.

N-a vorbit cu Mihai o săptămână întreagă. Tocmai îşi luase concediu... de odihnă. Nu l-a certat, nu l-a bătut... Meşterea fel de fel în ograda casei, ori lucra în grădiniță. Pe băiat nici nu-l vedea. Şi la masă, când mâncau, privea ori în farfurie, ori peste el. Iar când s-a hotărât să-i vorbească, i-a spus doar atât:

„Eu am încredere în tine, Mihai!”

Din ochii băiatului au țâşnit lacrimi fierbinți...

Abia din ziua aceea a putut să se apuce să învețe. Până atunci trecuse prin chinurile iadului. Ar fi preferat orice fel

de pedeapsă, în locul tăcerii şi al indiferenței de moarte în care se cufundase tatăl său...

La Ionică treburile se petrecuseră mai simplu: mâncase o bătaie zdravănă de la ai lui – începuse mamă-sa şi o continuase tatăl –, dar apoi scăpase. Promisese că va învăța în fiecare zi, însă, tot în fiecare zi, îl puteai găsi la fotbal, pe stadionul de la marginea zăvoiului, ori ascultând muzică la casetofon.

După „Săptămână chinurilor" – cum o denumise, asta şi pentru că îi scrisese Danei, în zilele acelea, vreo câteva zeci de scrisori, câte trei-patru pe zi, dar pe care nu i le trimisese şi n-avea să i le trimită niciodată – Mihai „se aşezase cu burta pe carte". Şi, în curând, a fost bucuros să constate că nici nu-i era greu, că-i plăcea chiar, rezolvarea celor mai diferite probleme ajungând, până la urmă, să-l pasioneze...

— Ia-l, măi neică, şi pe zbânțuitul ăsta al meu – i-a spus, într-o zi, tatăl lui Ionică – te rog eu, neică, ia-l lângă tine şi mai arată-i şi lui, că altfel mă dă de bucluc, o să rămână repetent!

Şi l-a luat! Numai că a trebuit să se lupte cu „zbânțuitul" ca să-l poată ține la treabă câteva ore pe zi. A reuşit, mai ales în ultimele două săptămâni de dinaintea corigentei, când simțea şi Ionică funia scurtându-i-se pe zi ce trecea.

*

Când i-a citit teza şi i-a urmărit răspunsul la oral (Mihai umplea tablă după tablă cu rezolvarea exercitiilor primite, scriind, ştergând, iarăşi scriind), Isoscel a rămas efectiv mirată. Nu-i venea să creadă.

— Puişor, zece! a exclamat ea, cu mare satisfacție, la sfârşit. Şi la lucrarea scrisă – tot zece! Se vede treaba că ai învățat serios. Vezi că poți? Zece! repetă ea. Şi să ştii că-ți

pun nota cu mare plăcere. Bagă de seamă însă: asta te obligă. Anul acesta vom sta altfel de vorbă!...

Şi chitara din sufletul lui Mihai reluă şoptit, cântecul tristei lui veri: „Ani de liceu/ Cu emoţii la română/ Scumpii ani de liceu, / Când la mate dai de greu...” Iată că, deocamdată, greul fusese învins!...

*

— Tată, zece! Am luat zece la Isoscel! striga Mihai, coborând în fugă scările liceului şi alergând spre tatăl său, care îl aşteptase, până atunci, pe-o bancă din parcul şcolii, fumând ţigară după ţigară şi frecându-şi mâinile. Zece, înţelegi? Zece la Isoscel! repetă băiatul când s-a apropiat.

Tatăl a desfăcut braţele şi l-a strâns la piept:

— Ştiam eu că poţi mai mult! a exclamat, cu buze aproape tremurânde...

Dar tu? l-a întrebat pe Ionică, sosit, tot în fugă, din spate.

— Eu... una a doua, răspunde „zbânţuitul”, adică cinci! Dar să nu-i spuneţi tatii! Important e că am trecut!

— De, măi Ionică, ce să zic: câteodată da, câteodată nu! afirmă, gânditor, mecanicul.

— Lăsaţi, că anul acesta o să ieşim... premianţi! O să vedeţi! adăugă Ionică, râzând. Suntem băieţi cu perspectivă.

— N-ar fi rău... să fie bine! afirmă, „cu perspectivă”, tatăl lui Mihai... Şi-acum, haideţi, să vă duc la internat, să vă văd aşezaţi! îi îndeamnă el, prinzând în fiecare mână câte o valiză...

Băieţii au luat şi ei restul de bagaje şi au pornit.

— Zece la cine, mă? întrebă tatăl lui Mihai, după vreo câţiva paşi.

— La Isoscel, nu ţi-am spus?!

— La I-sos-cel! repetă mecanicul, cu voită mirare. Auzi, la Isoscel! Şi începu să râdă...

3

Blocul îi era cunoscut. O urmărise o dată, în clasa a IX-a, de la şcoală până aici. Şerban o însoţea. El se păstrase, la zece-cincisprezece paşi în urma lor, printre oameni. Cei doi discutau, râdeau, erau fericiţi. Nu le păsa de altcineva. Deci nu l-au observat.

Atunci văzuse unde a intrat Dana. Ştia blocul, ştia scara, nu cunoştea însă etajul şi apartamentul. Aşa că, acum... cerceta balcoanele, mutându-şi, pe rând, privirile de la unul la altul. Îi veni să râdă. Zâmbi chiar... "Romeo, ignoratul, necunoscutul Romeo, nefericitul, o caută pe Julieta...

„Hm! îşi spuse, mai departe, Mihai: eşti de plâns, băiete!"

Scrisorile de astă vară erau în buzunarul interior de la geacă. Le pipăi. I se făcu, dintr-o dată, cald. De ciudă. Se dezbrăcă.

„Şi ziceai că te-ai vindecat! Poftim! De ce-ai mai luat scrisorile cu tine? O să i le arăţi vreodată? Iar aici – ce cauţi? Ai venit să numeri balcoanele?!"...

— Mihai, ce faci?

Tresări. Întoarse capul. Dana se afla în faţa lui. Dana cea frumoasă, cu ochii ei căprui şi catifelaţi, cu părul negru, uşor ondulat, acum tuns scurt, cu faţa bronzată, cu trupul zvelt şi unduitor. Îi zâmbea. Pe chipul ei se citeau mirare şi bucurie, totodată.

— Bună, Dana! reuşi să spună. Să vezi... eu... am venit... să-mi cumpăr nişte caiete.

Fata privi în jur. Lângă ei se afla doar un chioşc cu legume şi fructe... Mihai zâmbi stânjenit. Dana începu să râdă. Băiatul o urmă. Râdeau amândoi. Li se întâmpla aceasta pentru prima dată...

— Îmi pare bine că te văd, spuse Dana cu glas sincer.

— Şi mie! răspunse Mihai.

— A trecut o vară întreagă.
— Da, a trecut!
— Prima noastră vacanță-mare de liceeni.
— Pentru mine...
— Îmi închipui. Nici nu ştiu cum s-a întâmplat...
— Eu ştiu!...
— Ai dat-o?
— Da! Ieri!
— Şi?
— Bine! Dar...
— Dar ce?
— Cred că Isoscel... e bolnavă: mi-a dat zece!
— Zece?! se miră fata. Bravo! Te felicit din toată inima!
— Mulțumesc!
— Şi Ionică? Parcă sunteți din acelaşi sat. El ce-a făcut?
— Cinci, cu felicitări!

Dana izbucni în râs. Şi Mihai. Râdeau, din nou, împreună...

Acum tăceau... O stânjeneală, venită dintr-aiurea, tulburase lumina aceea bună dintre ei.

— Trebuie să mă duc, spuse fata. Am făcut cumpărături – adăugă, arătând spre plasa pe care o avea în mână. Sunt de serviciu... la bucătărie. Şi zâmbi iarăşi.

— Ne vedem mâine la şcoală. La revedere, Mihai.

— La revedere, Dana! Da, mâine! Mâine... mai şopti el, urmărind-o cu privirea până ce a dispărut în spatele uşii uneia dintre intrările blocului.

Întorcându-se apoi, brusc, se pomeni în fața mesei încărcate cu fructe.

— Tu ce vrei să cumperi? îl întrebă, profesional, vânzătoarea.

— Păi... pere! răspunse Mihai, bâlbâindu-se. Ba nu, mere, vă rog!

— Pere... sau mere? zise vânzătoarea, zâmbind semnificativ.

— Ce-o fi!

— „Ce-o fi”, n-am!

— Atunci... ce doriți dumneavoastră! preciza băiatul, învăluit, din nou, de cântecul lui: „Ani de liceu/ împletind cu poezie/ Tot ce ai tu mai bun, mai curat!”...

4

Pedagogul deschide uşa camerei în care Mihai, Ionică şi Adrian, un al treilea băiat, coleg cu ei, dorm duşi.

— Hai, băieți, haideți! Scularea! Că-ncepe şcoala fără voi! le strigă, plecând mai departe, pe culoar.

Ionică se ridică-n capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Şi chiar începem, mă? întrebă el, somnoros. Mihai, noi ar trebui să facem o cerere la directoare, să ne mai dea măcar vreo două-trei săptămâni de vacanță. Păi, ce, asta e dreptate? Noi am muncit toată vara, am învățat. Zău dacă nu sunt extenuat!

Mihat, care coborâse din patul său, îşi caută papucii şi se apropie de Ionică. Întinde mâna şi-i potriveşte obrazul în lumina ce pătrundea prin fereastră.

— Mă, ce să-ți spun, chiar simptome de „extenuare” nu prea se văd. Sunt însă evidente semne de... lene şi încă de una veche, bătrână. Dar, dacă vrei tu, poți să compui cererea aceea, despre care spuseşi.

— O semnzi şi tu?

— Nu! O dăm anonimă.

— Şi-atunci, cum o să ştie.

— Până „atunci”, dă-te acum mai repede jos din pat... şi-ascultă aici, la mine... Ştii la ce m-am gândit?

— La ce, nu ştiu! La cine, da!

— Poți să fii şi tu câteva minute serios? Măcar acum, la începutul unui nou an şcolar!

— Dacă mă străduiesc serios...

— Străduieşte-te!

— Sunt gata! exclamă Ionică, făcând o mină de om preocupat, mai mult încruntat...

— Ionică, spuse Mihai, să ştii că anul acesta nu mă mai las!

— Te pomeneşti c-ai visat urât!

— Zău Ionică, nu mă mai las!

— Aha, am înțeles: ai visat-o pe Isoscel că-ți punea coroniță pe cap! Halal vis!...

Pe Isoscel n-o visase. Pe Dana însă, da! Pe Dana şi pe Şerban. Se plimbau printr-un parc, pe marginea unui lac străjuit de sălcii pletoase. Se țineau de mână şi râdeau... Râdeau de el... îl auzise bine pe Şerban, când întrebase: „Cine?! Corigentul ăla?... Vai de capul lui!" Şi-au început să râdă amândoi... în clipa aceea s-a trezit. A aprins lumina. Ionica şi Adrian dormeau...

A căutat, în valiză, scrisorile din vara ce abia trecuse. Le-a aşezat pe noptieră şi-a început să le recitească... Lectura durase câteva ore. Când a stins din nou lumina, în mintea şi în sufletul lui totul era clar. În minte, mai ales: „N-am să mă mai las! Le-arăt eu lor!" şi-a spus, hotărându-se să adoarmă...

Un sforăit puternic se auzi dinspre cel de-al treilea pat ai dormitorului.

— Gata cu „aghioasele", Adriane! strigă Ionică, dar băiatul se întoarse pe partea cealaltă.

Ionică se apropie de pat şi mângâie uşor coardele chitarei cu care Adrian adormise alături. Băiatul surâde şi deschide ochii. Înțelegând unde se află, sare din pat şi-o porneşte spre baie.

— De ce nu m-ați sculat, mă, şi pe mine? le aruncă el vorbele peste umăr, în timp ce deschide uşa.

— Auzi-l, Mihai, cică nu l-am sculat! După ce că dormi ca o valiză părăsită-n gară, mai ai şi curajul să faci observații! îi răspunde Ionică. Adrian însă deschisese robinetul şi începuse să se spele.

La plecarea din cameră, Ionică trimise un scurt salut mingii de fotbal, aflată pe dulapul de haine:

— Să mă aştepți, drăguțo! Până după-amiază!

— Anul ăsta o să aştepte cam mult! Acolo o să rămână! îi răspunse Mihai.

— Ce te face să crezi acest nemaipomenit lucru?

— Dorința ta arzătoare de-a ajunge premianți. N-ai promis aşa?

— Tinere, să n-o luăm „ad-literam”

— Până una-alta, s-o luăm la picior, că chiar începe şcoala fără noi!

5

Au coborât grăbiți scările, ajungând în curtea internatului, unde grupuri, grupuri de băieți şi de fete se grăbeau să iasă pe poartă.

— Ia priveşte, fratele meu, cum se-nghesuie la cultură tinerimea şcolărească! exclamă Ionică. Frumos! Frumos! Bravo!... aprecie el.

Adrian râde. Mihai pare nelinişitit de ceva, nu-l bagă în seamă.

— Salut, nea Pandele! Să trăieşti, nea Pandele! Ce mai faci? se adresează Ionică portarului, un bărbat în vârstă, simpatic, cu mustață mare, „pe oala”, care trece-n revistă pe cei ce ies.

— Noroc, împielițatule! Noroc! îi răspunde portarul. Şi succes! Mai mult succes în anul ăsta!

— Eşti o bomboană, nea Pandele. Mulţumesc! O să ţin seamă de urările dumitale... Ai văzut, suntem celebri: până şi portarul ştie c-am fost corigenţi! adăugă Ionică, după câţiva paşi.

— Şi eşti încântat, bineînţeles!

— Măi Mihai, tu eşti prea grav în dimineaţa aceasta şi zău că nu e bine! Te consumi înainte de a se da startul. Ia-o uşor, frăţioare, că drumu-i lung...

— Şi doru-i lung! insinuează Adrian.

— A, nu, cu dorul a terminat! Ascultă-mă pe mine. L-am văzut azi-noapte, când citea scrisorile.

— Ce scrisori, ce scrisori?

— Gata! Că cine ştie prea multe are dureri de cap! Vrei să te doară capul, Adriane? Tocmai astăzi, când începem şcoala?!...

Mihai, care o luase cu câţiva paşi înainte, se preface că nu-i aude. Traversează strada şi intră într-o florărie. Din uşă, le strigă:

— Aşteptaţi-mă aici! Vin într-un minut!

— Într-un minut, în care se cumpără o garoafă albă! Ghici tu, măi Adriane, pentru cine?

— Păi, povestea cu dorul?...

— Rămâne cum am zis: „S-a terminat”... doar o etapă, însă, ca să poată începe astăzi una nouă! Ba nu, nu astăzi, fiindcă a început... de ieri... Nu e aşa, Mihai?

— Ce să fie „aşa”? răspunde colegul lui Ionică, închizând fermoarul de la geanta, agăţată pe umăr, în care, într-adevăr, aşezase cu grijă o garoafă albă.

— Că ai cumpărat o floare pentru... Isoscel!

— De ce nu-mi dăduşi, măi, ideea mai înainte! Zău c-ar fi trebuit! Dar, uite, o să se sacrifice Adrian. Intră, Adriane, şi cumpără un buchet de flori pentru Isoscel!

— Eu? De ce eu? Ce, mie mi-a dat zece?

— Hai, hai, nu mai face mofturi! Tu eşti o iubire veche de-a ei. Noi abia luptăm s-o cucerim. Ce zici, Ionică?

— Şi-ncă ce luptă... ce luptă... o să mai fie!...

*

Povestea cu noua „etapă de dor” Mihai n-o auzise. Dar ea era adevărată. Aşa e, în noaptea trecută, proaspătul licean de clasa a X-a luase o hotărâre: în noul an şcolar trebuia să facă o cucerire, o triplă cucerire ce se chema Dana, Isoscel, Mihai! Da, da, Mihai, pentru că, în primul rând, pe sine trebuia să se cucerească, cu sine trebuia să se lămurească bine ce se întâmplă şi, mai ales, încotro să-şi îndrepte zborul şi cum să-şi regleze ritmul bătăilor de aripi... Socrate, profesorul lor de istorie, pe care ei cu dragoste îl numiseră filosoful, – pentru că, în orice împrejurare, îi invita „să gândească” înainte de a decide ceva, să aşeze orice fenomen „într-o ecuaţie de relaţii şi de determinări” pentru a ajunge la un răspuns corect – şi care le era şi diriginte, ar fi vorbit, fără îndoială, într-o asemenea situaţie, despre găsirea drumului, a „drumului din noi”

6

...Antrenaţi în fluxul pietonilor de pe trotuar, cei trei băieţi se opresc în faţa unui semafor, a cărui lumină roşie îi avertizează că trebuie să mai aşteptе câteva clipe până să poată traversa bulevardul. Ionică priveşte însă repede în stânga şi apoi în dreapta străzii, după care face semn celorlalţi să pornească, nemaiţinând seama de avertismentul culorii de foc... în clipa aceea se simte prins de umăr:

— Graba strică treaba, flăcăule! se aude, în acelaşi timp, o voce baritonală, caldă, dar energică.

Întorc capul cu toții şi, oarecum jenați, dar şi plăcut surprinşi, exclamă aproape în cor:

— Bună-dimineața, domnule diriginte!... Ştiți... noi...

— Şi eu tot la şcoală merg, răspunde Socrate, un bărbat de circa patruzeci de ani, cu chip luminos şi cu zâmbet ironic pe buze.

— Da, dar se cuvine ca elevii să ajungă ceva mai înainte... încearcă Ionică o scuză ştrengărească...

— De acord, numai că trenul acela a trecut mai de dimineață...

Între timp, stopul schimbându-se, profesorul şi elevii ajung pe partea cealaltă a străzii.

— Am impresia că vă sunt dator cu o felicitare, spune Socrate privindu-i afectuos pe Mihai şi pe Ionică şi întinzându-le mâna.

— Mie... numai cu jumătate, domnule profesor, răspunde acesta din urmă, făcând pe modestul.

— Ai auzit tu undeva că există jumătăți de felicitare, Ionică?

— A, ştiu unde bateți: oful dumneavoastră: „Totdeauna putem mai mult!”... spune liceanul oftând... Credeți că eu nu voiam zece?

Socrate se opreşte o clipă şi îl priveşte pătrunzător.

— Dar dacă n-a vrut profesoara... continuă Ionică zâmbind...

— Deocamdată, important e că ai vrut tu! Iar eu doresc să te cred că ai vrut. Ce zici, să risc această dorință?

— Riscăm atâtea în viață!... domn’ diriginte...

— Aşa e, ai dreptate! răspunde Socrate, bătându-l uşor pe obraz.

— Şi noi vă suntem datori – intervine Mihai...

— Datori vânduți, se repede Ionică...

— „Vânduți” cu sufletul – reia colegul lui, păstrând formularea – şi, să ştiți, ne bucurăm de asemenea

„vânzare”... Vă rugăm să primiți, din partea noastră, aceste flori... Şi, întinzând mâna, ia buchetul de la Adrian şi i-l oferă lui Socrate.

— Mulțumesc! spune simplu, Socrate, primind florile. Vă mulțumesc, băieți!

— Să ne iertați gestul făcut aşa, în plină stradă! adăugă Ionică.

— Numai gesturile urâte au nevoie de întuneric! O ştii şi tu foarte bine! răspunde profesorul, în clipa în care, de grupul lor, se apropie alți elevi, din aceeaşi clasă salutându-şi dirigintele cu respect şi cu bucurie şi oferindu-i buchete de flori. Socrate, cu brațul plin, le mulțumeşte încântat, în vreme ce Ionică se oferă să ducă el spre şcoală „povara de frumusețe”...

După câțiva paşi, ajung la colțul străzii, de unde, până la intrarea în liceu, nu mai aveau decât vreo două sute de metri. Se îndreaptă cu toții într-acolo! Mihai îl prinde însă de mână pe Adrian.

— Ai înțeles, sper, că trebuie să te întorci la florărie, ca să putem „da ochii” aşa cum se cuvine cu Isoscel. Hai, „trap-săltat” înapoi! Şi vezi, să fie albe şi proaspete!

— Ca iubirea ce i-o purtăm! declară Ionică, din preajmă.

— Păi da – răspunde Adrian – v-ați găsit fraierul... Că pe voi v-or fi durând picioarele...

— Adriane, n-ai înțeles? interveni Ionică – noi suntem extenuați, am învățat toată vara!...

7

Elevii clasei a X-a B, al căror diriginte este Socrate, ascultă cu atenție. E prima lor oră de după vacanță. Le spune fel de fel... La un moment dat, filosoful, cu vocea lui caldă, în care intră şi o uşoară nuanță de ironie, afirmă:

— Şi apoi, acum v-aţi făcut mari! E musai să vă luaţi viaţa pe cont propriu!

Elevii îl privesc puţin miraţi.

— Excelent! exclamă Ionică: Viaţa pe cont propriu! Asta chiar că-mi place! Păi, dacă e pe-aşa?!... Ce zici, Mihai?

Câteva zeci de capete se-ntorc, ca la comandă, spre fotbalist.

Mihai şi Ionică se află pe rândul din mijloc, mai spre spatele clasei. În faţa lor stă Adrian, iar colega lui de bancă e Geta, prietena lui Ionică – o fată care, fără să fie frumoasă, „are şarm", cum zic liceenii, e veselă, râde aproape tot timpul şi cânta frumos melodii de muzică uşoară, de muzică rock. De ce nu stă Ionică împreună cu ea? Simplu: Fiindcă au jurat şi el şi Mihai încă de când erau în clasa I să nu se despartă, să stea în aceeaşi bancă până în clasa a douăsprezecea. Şi jurământul e jurământ, n-au ce face, l-au păstrat... indiferent de tentaţiile ce s-au ivit uneori, ca în cazul de faţă... Tot pe rândul din mijloc, dar în ultima bancă, se află acum, la prima oră din clasa a X-a, Vlad, un elev serios, cel mai bun la matematică dintre ei toţi, fost „olimpic" în anul trecuţi, iar spre fereastră, în a treia bancă, poate fi văzut Şerban, premiantul clasei, băiat prezentabil, înalt, cu ochii verzi, cu păr ondulat, pe care îl iubeşte Dana. Ea stă în prima bancă, pe rândul dinspre uşă. Se cunosc de mult, au fost colegi şi în clasele de gimnaziu. Şerban este şi şeful clasei. Este arogant însă, îi priveşte de sus, cu un oarecare dispreţ, pe mulţi dintre colegii lui, între care, bineînţeles, pe Ionică şi pe Mihai. Dana îl ceartă, din când în când – mai în glumă, mai în serios, dar degeaba!...

Acum, fata caută ceva în bancă. Mâna se opreşte uimită, când întâlneşte o floare. O scoate încetişor şi ochii îi strălucesc pe loc de razele unei bucurii sincere. Aruncă o privire spre Şerban, o privire însoţită de un zâmbet frumos, de mulţumire.

— E consecvent Şerban. Îmi place băiatul! Exclamă colega de bancă a Danei – Mirela, muşcată parcă de o uşoară gelozie la vederea garoafei cu petale de spumă proaspătă şi plăcut mirositoare.

Gesturile Danei n-au scăpat celor doi prieteni –, Mihai şi Ionică...

— Eu ți-am zis că degeaba îi pui flori... „incognito”, îi şopteşte Ionică lui Mihai. Ai făcut-o un an de pomană... Cred că e timpul să afle!

Mihai îl trage de mânecă, să tacă. Vocea lui Socrate se aude din nou:

— Să nu uităm însă că nu trăim singuri, într-un spațiu gol şi că noi toți constituim un ansamblu uman, un corp comun, în care fiecare se valorifică în funcție de acest ansamblu, de unitatea şi de coeziunea lui. Aşadar, toți pentru unul, dar şi unul pentru toți!... Ce părere ai, Geta? o întrebă profesorul pe amica lui Ionică, după ce-o privise câteva clipe cum răsfoia un jurnal de modă, pe care-l ținea pe genunchi. Adrian îi făcuse, de mai multe ori, semn să-l bage în bancă, dar fata nu se sinchisise. Luată acum prin surprindere, tresare, se ridică şi abia apucă să ascundă revista.

— Despre ce, domnule diriginte? întreabă ea... „nevinovată”,

— A, nu despre ce vorbeam noi – remarcă, ironic, Socrate – ci despre ultima linie în moda feminină... pentru „vedetele” cântecului...

Geta înălță din umeri (avea ea un gest cu care „ieşea” din orice asemenea încurcătură) şi râde. În acest moment, jurnalul de modă alunecă din bancă. Elevii se amuză. Geta îşi cam pierde cumpătul, se apleacă, ridică jurnalul, dar – noroc de faptul că se sună de recreație...

— Nu-i nimic, spune Socrate, răspunsul, data viitoare. Cu documentația suplimentară însă, adaugă el zâmbind. Îşi ia

apoi catalogul de pe catedră şi se pregăteşte să părăsească sala. În apropiere de uşă se opreşte:

— Ne-am cam luat cu vorba în ora aceasta şi-am uitat să punem câteva lucruri la punct. De exemplu, să fixăm când discutăm despre o serie de probleme ale clasei. De acord să facem acest lucru săptămâna următoare?

Elevii aprobă în cor...

8

Prima zi de şcoală a luat sfârşit. Chiar la acest lucru se şi gândeşte Ionică acum. Numai că, pornind de aici, el priveşte în perspectivă:

— Mihai, ca mâine ajungem şi la ultima zi, spune el cercetând zarea din... curtea liceului. Presimt că anul acesta o să ne meargă bine! Tu ce crezi?

— Văd că te-a stimulat corigenta, ai devenit profet. Numai că, după ultima zi – şi cine ştie cum va fi – urmează concursul...

— Şi ce dacă, răspunde Ionică, am trecut noi peste obstacole mai mari – n-o să ne speriem acum de un concurs!... Şi, la urma-urmei, eşti cu mine, n-are de ce să-ți fie frică!...

— Ai dreptate! Amănuntul acesta de la urmă era gata să-l uit, dar, acum, fiindcă mi l-ai spus, m-am liniştit. Simt că mă cuprinde o totală fericire.

— Nu într-atâta încât să nu observi cu câtă „indiferență” îl priveşte Dana pe Şerban. Ia uită-te, ia uită-te! Poate o să te vindeci!...

*

Elevii ieşeau pe poarta şcolii. În spatele unui grup, Dana şi Şerban, ținându-se de mână, îşi spun ceva. Ionică

porneşte în urma lor, trăgându-l şi pe Mihai după el. Dana se opreşte după câţiva paşi, ieşind într-o parte, din fluxul vesel şi gălăgios. Şerban o urmează. Acum sunt lângă un castan masiv de pe trotuar.

— Îţi mulţumesc pentru floare, Şerbane! se aude glasul fetei. Şerban o priveşte în ochi:

— N-ai pentru ce! Ţi-am mai spus şi anul trecut că nu sunt eu autorul!...

— Mă, bine, totuşi, că e cinstit: vezi, el recunoaşte – remarcă Ionică, de lângă un alt castan, aflat în apropiere, unde se oprise împreună cu Mihai.

Dana zâmbeşte neîncrezătoare.

În timpul acesta, Şerban scoate din geantă un colier din scoici, cu lumini calde roz-sidefii, şi-l prinde în jurul gâtului fetei.

Dana îl cercetează cu surprindere şi cu mare bucurie:

— E minunat, Şerbane! exclamă ea. Îţi mulţumesc foarte mult! Şi, înălţându-se pe vârfuri, îl sărută în fugă pe obraz.

— Nu te nelinişti – îi spune Ionică lui Mihai, bătându-l pe umăr – e doar aşa, un sărut superficial. Nu contează. Pe cele pline de pasiune le păstrează pentru tine.

— Ia mai taci, domnule, din gură! îl repede Mihai.

— A, ne interesează conversaţia, „textele”, atunci să ascultăm!...

— Să ştii că nu l-am cumpărat, continuă Şerban.

— Nu? Da’ de unde îl ai? întrebă Dana, plăcut impresionată.

— Ei, în timp ce tu culegeai lauri cu şahul tău, la concurs, eu, pe malul mării... culegeam scoici pentru tine...

Dana râde, ia mâna lui Şerban şi amândoi pornesc mai departe pe stradă.

— Fratele meu, eu ţi-am zis că nu merită! Nu merită, asta e! Dar, treaba ta! Te priveşte! încheie Ionică întreaga „scenă”. Şi-acum, hai – adăugă el – că întârziem la masă. De

fapt, nici nu ştiu de ce ne mai trebuie. Suntem sătui... După câte ne-au fost servite... şi încă aici, în văzul lumii...

Mihai merge singur, izbind, din când în când, cu piciorul câte o frunză pe jumătate îngălbenită, desprinsă parcă prea devreme de pe ramura vieţii ei. Nici nu-şi mai vede prietenul, care calcă, tăcut, în stânga lui.

Din urmă îi ajunge colega lor, Geta.

— Ce e cu voi? îi întreabă ea. Observ că sunteţi plini de entuziasm, după prima zi de şcoală.

— Geta! exclamă Ionică, bucuros. Te aşteptam, de aceea mergeam aşa de îngânduraţi... Eram neliniştiţi, amândoi! Nu ştiam unde ai dispărut... Chiar, unde-ai fost până acum? Prezintă aici raportul! Imediat!

— O fac numai pentru că îl interesează pe Mihai, spune Geta râzând. Am fost la una, dintr-a douăsprezecea, să-i dau revista aceea. Mi-o împrumutase azi-dimineaţă. A trebuit s-o caut, ei mai au încă o oră.

Mihai se opreşte, de parcă atunci ar fi remarcai prezenţa colegei sale:

— Ce fată bună eşti tu, măi Geta! zice el apropiindu-se şi mângâindu-i o clipă mâna. Mare noroc are păcătosul ăsta!

— Aşa-i? intervine Ionică... Vreau să spun, adică... ce mai: „aprob pozitiv”! Dar problema cu „norocul” n-am înţeles-o!

— Ei, unele lucruri aşa le înţelegi tu, mai greu – remarcă Geta, gâlgâind uşor râsul acela al ei, molipsitor...

— Băieţi, v-am pupat. Salut! Şi poftă bună! M-am dus! adăugă ea, făcându-le semne de bun rămas şi luând-o la fugă spre un troleibuz care oprea ceva mai departe, în staţie.

— Rămâne cum am stabilit, la ora şaptesprezece, la cinema! îi strigă Ionică.

Dana a ajuns acasă. Coboară din lift şi descuie uşa apartamentului. Şerban o însoţise până în apropierea blocului...

Intrând, fata se opreşte în faţa oglinzii mari din hol şi se priveşte cu plăcere. Îşi potriveşte părul într-o parte, trecându-şi încet degetele, parcă a mângâiere, peste şuviţele negre, ondulate uşor. Ochii i se fixează apoi pe colierul dăruit de Şerban. Îl admiră, făcând câteva mişcări graţioase.

Deodată, simte că e privită. Se întoarce şi dă cu ochii de tatăl ei, care, din pragul bucătăriei, îi zâmbeşte.

— Bună, tată! spune fata. Ce e cu tine acasă, la ora asta? De ce nu eşti la serviciu? S-a întâmplat ceva?

— Prea multe întrebări pentru un lucru de nimic, răspunde tatăl Danei apropiindu-se de ea şi sărutând-o pe frunte. Am avut nevoie de nişte însemnări şi-am venit să le iau. Între timp mi s-a făcut foame şi, dacă tot eram aici, am trecut în grabă şi pe la bucătărie şi mi-am potolit-o...

Dar se pare că a crescut fata noastră! adăugă, învăluind-o într-o privire caldă.

— Abia acum observi?! întreabă Dana, făcând o piruetă în faţa lui.

— E bine şi mai târziu... deşi mie mi se pare că e, totuşi prea devreme. Asta înseamnă că îmbătrânesc!

— Ia spune, încearcă Dana să abată discuţia în altă parte, te-ai uitat, cumva, pe tabla de şah? Ţi-am lăsat acolo o „problemă”.

— M-am uitat, adineauri. E-adevărat, cam în fugă.

— Şi ce-ai făcut cu „calul”?

— L-am mutat la „R 6”.

— Dacă făceai mişcarea în „F 8”, o-ncurcam cu regina.

— Nu cred, n-ai dreptate! Ia vino-ncoace!

Intră amândoi în camera de zi, unde, pe masă, se afla o tablă de şah, cu piesele „în dispozitiv”.

— Poftim! spune tatăl, repetând mişcarea. Dar, deodată, se opreşte.

Dana se uită spre el, zâmbind.

— Fir-ar să fie, cum de n-am văzut? Lasă piesele aşa, că acum plec. Cred c-aici trebuie aplicată varianta „Capablanca”

— În niciun caz! Rişti nebunul!

— Ei, mai vedem noi, le descurcăm diseară! Am fugit! Cum e la şcoală?

— Bine! Las’ că-ţi povestesc eu, răspunde fata, conducându-l spre ieşire.

— După ce închide uşa, Dana se mai priveşte o dată în oglindă şi intră în camera ei. Scoate din geantă cărţile primite la şcoală şi le aşază pe birou. Lângă ele potriveşte garoafa găsită în bancă. Apoi, apropiindu-se de bibliotecă, dă de-o parte un rând de volume şi ia, din spatele lor, un caiet cu coperţi dintr-o mătase multicoloră. Este jurnalul ei, pe care îl ascunde cu străşnicie, să nu dea cumva de el părinţii.

Îl mângâie drăgăstos, de parcă ar fi o fiinţă la care ţine mult. Se aşează apoi la birou, îl deschide şi începe să scrie:

„Astăzi a fost prima zi de şcoală”...

Se opreşte şi îşi scoate de la gât colierul. Îl pune alături de garoafă. După câteva secunde, îl duce la ureche. Apoi îşi continuă gândurile:

„O floare şi un colier de la Şerban... prin care ascult simfonia solemnă a mării!”...

În clipa aceea se aude uşa apartamentului. Dana închide caietul şi-l pune repede la loc, în bibliotecă. Aranjează cărţile, aşa cum au fost.

— Dana, ai venit? întreabă mama, intrând în camera fetei.

— Sărut mâna, mamă! Da, am venit! Dar cu tine ce e?

— Am plecat şi eu cu o oră mai devreme. Mi-am terminat lucrările. Astăzi am avut mai puţine analize de laborator. I-

am cerut voie şefei, că trebuie să pun rufele-n maşină, la spălat.

— A fost şi tata pe-acasă. Adineauri a plecat.

— Tata?! De ce?

— Îşi uitase nişte însemnări la care a lucrat azi-noapte! îi trebuiau. A venit şi le-a luat.

— Ei, ce-ai făcut la şcoală?

— Ca-n prima zi, nu ştii? Festivitate, manuale, Socrate... Mai mult organizare şi privire în perspectivă!...

Ochii mamei cad pe colierul aflat pe birou. Dana tresare şi îşi muşcă buzele. Îi pare rău că, preocupată de jurnal, a uitat să-l ascundă.

— Mi l-a dat un coleg... spune ea, stânjenită.

— Ce coleg?...

— Un coleg... un coleg de clasă, Şerban... Ți-am mai vorbit despre el.

Mama o priveşte uimită în ochi.

— Dana, vreau să nu mă înțelegi greşit...

— Mamă, nu mai sunt un copil – răspunde fata, retezându-i vorba.

După câteva clipe, mama ia colierul şi i-l pune la gât. Se dă un pas înapoi şi-o priveşte.

— Îmi place! îți stă bine cu el! exclamă ea... Ce frumoasă eşti! mai adaugă cu glas venind parcă direct din suflet şi o îmbrățişează.

10

Coborând din tramvai, Şerban traversează, în aceste clipe, strada şi intră în curtea unei case frumoase, cu o mică grădină în față, cu pomi şi flori.

Se uită, în fugă, în cutia poştală, apoi descuie uşa şi intră. Aruncă, în trecere, geanta cu cărți pe canapeaua din hol şi se îndreaptă direct spre bucătărie. Caută în frigider.

Scoate două cratițe acoperite şi le aşează pe aragaz. Apoi aprinde focul.

În timpul acesta se aude soneria telefonului. Şerban aleargă, intră într-o cameră spațioasă, cu mobilă deosebită. Ridică receptorul.

— Ai venit de mult? îl întreabă mama. E doctoriță şi-i telefonează din cabinetul ei, de la spital.

— Abia am intrat. Sărut mâna! răspunde băiatul.

— Ei, cum te simți într-a zecea?

— Mi-e o foame de lup!

— Atunci e tot ca în anul trecut! adaugă doctorița, râzând... N-am avut timp să pregătesc nimic de mâncare – continuă ea. Ai, în frigider, unt, brânză, ouă, şuncă – fă şi tu ceva! Când vin aduc un tort, să sărbătorim prima zi de şcoală.

— Şi tortul cu ce-l mâncăm? întreabă Şerban cu o uşoară ironie.

— Cu linguriță! i-o retează maică-sa.

— Scuză-mă, mamă, sună cineva la uşă – minte băiatul. Sărut mâna! Şi, închizând telefonul, se repede, ca o furtună, în bucătărie. Ridică repede capacele celor două cratițe, din care ies aburi: într-una se află aluat care începuse să se umple spectaculos, iar în cealaltă – caise tăiate, cu zahăr deasupra, pregătite pentru gem. Când a auzit-o pe mamă-sa spunând că „n-a pregătit nimic de mâncare", a întrezărit catastrofa. Acum închide focul şi trânteşte capacele la loc, exclamând:

— Aleluia!

Peste câteva minute, aduce din camera lui un casetofon. Îl pune pe masa din bucătărie şi, în timp ce-şi pregăteşte câteva sandvişuri, începe să imprime un text, cu formule stereotipe din recuzita cărților poştale trimise din armată:

"Dragă tată, află despre mine că sunt bine, sănătos, ceea ce le doresc şi pacienților tăi. (Şi tatăl lui Şerban este medic,

la unul din marile spitale bucureştene). Ca-ntotdeauna, mama ți-a luat-o înainte. Aşa că am ieşit la raport în faţa ei. Am uitat să-i spun însă că şi anul acesta o să fiu premiant.

Pe tine te anunț că diseară vei avea o plăcută surpriză, datorita geniului culinar al fiului dumitale: cocă afumată şi caise sfârâite, cu aromă de zahăr ars.

Acum însă te rog să zâmbeşti: operația s-a sfârşit, iar pacientul supraviețuieşte..."

*

În acest timp, doctorul, tatăl lui Şerban, chiar sfârşise o operație şi ieşea din sală, având încă pe față masca de tifon...

Băiatul cunoştea bine gesturile doctorului, devenite aproape automatisme. Intuindu-le şi acum, îşi continuă imprimarea:

"Vichi, asistenta care nu te slăbeşte din ochi, îşi dezleagă, din mers, masca, în timp ce tu îți scoți mănuşile şi te îndrepți spre chiuveta din cabinet. Acum Vichi se apropie şi-ți oferă... săpunul tău preferat... "Oana". Privindu-te în oglindă, sunt sigur că-ți aduci aminte şi de odrasla ta, care a trecut prin botezul de lumină al primei zile din clasa a zecea. O rogi pe asistentă să-ți facă numărul de telefon de-acasă, gândindu-te, ca de obicei, că pe la ora aceasta trebuie să fi sosit de la şcoală – şi tu vrei să te convingi. Vichi este însă, din nou, în "pauză de memorie", inversând primele două cifre ale numărului. Îşi dă seama, se supără şi reia imprimarea acestora pe disc"...

Dacă cineva i-ar fi urmărit pe doctor şi pe asistentă, ar fi putut să constate că lucrurile se petrecuseră – şi de data aceasta – aproape întocmai, în orice caz, telefonul sună nici peste un minut, iar Şerban, trecând în camera de zi, ridică

receptorul şi apasă apoi pe butonul casetofonului, cuplându-le.

Surprins la început, doctorul ascultă imprimarea, în continuare, cu plăcere. Apoi izbucneşte în râs...

— Auzi ce i-a dat prin minte potlogarului... exclamă, la un moment dat, râzând, după aceea, mai departe...

Asistenta îl priveşte nedumerită, neştiind ce s-a întâmplat. Râde şi ea când află despre „potlogăria" lui Şerban.

11

Ieşind din sala de mese, Mihai şi Ionică se îndreaptă spre dormitor.

— Am aranjat cu Adrian, mergem toţi trei la cinema. Ne-a şi semnat pedagogul biletele de voie. E un film tare, la „Scala"! spune Ionică.

— Treaba voastră – răspunde Mihai – eu nu merg. Vreau să tocesc la matematică!

Ionică îl priveşte lung, neîncrezător:

— Eşti nebun? Din prima zi de şcoală? Nici n-am avut oră cu Isoscel!

— Nu ţi-am spus că anul acesta nu mă mai las?!

— Mi-ai spus, ce-i drept, dar mai lasă, nenişorule, câteva săptămâni acolo, pentru respiraţie. Vrei să ne sufocăm de-acuma?

— Din partea mea, fă cum vrei! Te priveşte!

— Aşa va să zică – divorţ de idealuri!

— Măi, zărghitule, eu nu m-aş juca nici cu vorbele şi nici... cu Isoscel!

— Cum, domnule – sare Ionică aprins – după tine, cinematograf – nu, fotbal – nu, muzică – nu, plimbări cu Geta...

— Din când în când... în gând! completează Mihai, întrerupându-l.

— Păi, ăsta e program de exterminare, fratele meu! Vrei să mă ai pe conştiinţă? Nici Isoscel nu l-ar aproba.

— Nu vrei să-i ceri o consultaţie în această problemă?

— Nu! Ca să nu-mi stric părerea bună pe care o am despre ea! Aşa că iau totul pe cont propriu!... Dar asta înseamnă că... rămân singur pe lume! afirmă Ionică simulând o gravitate ce nu-l prinde.

— Nici nu ştii ce „porumbel” ţi-a ieşit din gură, îi răspunde Mihai. Suntem ceea ce suntem datorită faptelor noastre, iar măsura lor este aceea a puterilor proprii, a ceea ce izbutim, în primul rând, prin noi înşine, prin ce vrem să putem. Nimeni nu s-a născut ca să-l ducă în spinare pe altul!

— Mihai, măi Mihai, tu eşti bolnav! Eşti bolnav, ascultă-mă pe mine!... Sau vrei să-i iei locul lui Socrate?!... Că, altfel, nu-mi explic: ce te-a apucat aşa, dintr-o dată... Şi, chiar dacă aş admite că ai dreptate, cu la film tot mă duc. Iar la ce spuseşi, o să mă gândesc... mai târziu. „Mai e şi mâine e zi”!

*

Între timp au intrat în dormitor.

— Uite-l şi pe ăsta, doarme pe el, exclamă Ionică, privindu-l pe Adrian. Scoală, tinere, scoală, că întârziem ia cinema, îl îndeamnă el, trăgându-l de picioare.

— Eu sunt gata, mă, v-aşteptam, răspunde Adrian, somnoros. De ce-aţi întârziat?

— Fiindcă am filosofat!

— Ce-aţi făcut?!

— Am fi-lo-zo-fat! silabiseşte Ionică. Ai înţeles?

— Voi amândoi?

— Nu chiar amândoi... Numai Mihai! Eu doar am ascultat lecția... Ca s-o înțeleg însă bine, trebuie neapărat să mă aerisesc, la film... Hai, ce mai aşteptați!

— Şi Mihai?

— El va învăța la matematică!

*

La cinematograf, lume multă se îmbulzeşte la intrare. Băieții o zăresc pe Geta şi-i fac semne cu mâna.

— Ai luat bilete? o întreabă Ionică.

— Patru! N-a fost aşa vorba? răspunde fata. Dar Mihai unde e?

— N-a putut să vină, e cufundat în studiu.

— Chiar de astăzi?

— Aceeaşi mirare ne-am exprimat-o şi noi, dar fără efect!

— Are „tăria opiniunilor”! completează Adrian.

— Geta râde, clătinându-şi uşor cele două inele mari, galbene, prinse în urechi. Ionică o cercetează cu admirație.

— O, îmi plac aceste „sfere de Magdeburg”! De unde le ai, că nu te-am mai văzut cu ele?

— Din „recuzita” mamei, răspunde fata, făcând gestul prin care se înțelege că i-ar fi luat fără ştirea acesteia.

— Îți dau un aer... aşa, cum să spun, exotic! Parcă ai fi membră a tribului... „Du-te-ncolo, vino-ncoace, Lasă-mă şi nu-mi da pace”

— Vai de mine, ai devenit „enciclopedic”! Unde-o s-ajungem dacă o să continui tot aşa?

— Oriunde, numai la corigentă – nu!... Mai bine mă apuc de filosofie, ca Mihai.

— Ce fel de filosofie?

— Lasă, că-ți spun altă dată!

— Despre ce vorbeşte ăsta, Adriane?

— Nu ştiu, Geta, fiindcă nici mie nu mi-au spus. Eu am ajuns mai devreme la internat şi am adormit. Când au venit mi-au spus că „au filosofat”!... Aşa că...

— „Aşa că”... altă dată să nu mai dormi! Că, uite aşa, – se pierd atâtea în viaţă! spuse Ionică, de parcă ar fi descoperit „piatra filosofală”...

— Aveţi un bilet în plus? întreabă o fată deşirată şi urâţică, ce s-a apropriat de grupul celor trei.

— Da, avem! răspunde Geta.

— O, mulţumesc foarte mult! se bucură ea.

— Dă-i locul de lângă Adrian, îi şopteşte Ionică.

Apoi, întorcându-se spre colegul său, îl „asigură”:

— Om te-am făcut, înţelegi? Om!

Adrian abordează, pe loc, masca unuia cu dureri acute de stomac. Dar, neavând încotro, o invită pe fată să intre în cinematograf...

12

Mihai este singur în sala de lectură. A umplut vreo cincisprezece-douăzeci de pagini de caiet cu exerciţii de algebră. Simte că e obosit. Se reazemă de spătarul scaunului şi rămâne aşa, gânditor. Strânge apoi caietul şi cartea şi le strecoară în geantă, scoţând de-acolo o cutie mică, de şah. O deschide...

Deasupra pieselor străluceşte o salbă maramureşană, din mărgele multicolore. Ochii băiatului se încălzesc... O vede la gâtul mamei sale. O punea numai în momentele de mare sărbătoare. Îi stătea atât de bine!... Fusese o femeie foarte frumoasă. Era învăţătoare. Tatăl lui Mihai o întâlnise, undeva, în Transilvania. Pe-atunci, nu era decât o fetişcană abia ieşită de pe băncile şcolii. Nu avea pe nimeni. Crescuse la o casă de copii. A adus-o cu el aici, în satul dintre dealuri,

înconjurat de păduri înalte, maiestoase, unde s-au căsătorit. După ce l-a născut pe Mihai, a mai trăit doar zece ani. Băiatul trecuse în clasa a cincea. A secerat-o cancerul în câteva luni. S-a prăpădit spre sfârşitul verii. Mai era puțin până la începerea şcolilor.

„Să înveți, Mihai, să înveți, băiatul mamei! i-a spus cu puțin timp înainte de a muri. Singura zestre care nu se pierde este învățătura!”...

*

Băiatul ia salba şi o bagă în buzunarul de la piept al hainei. Aşează apoi piesele şi începe „să joace”. După puțin timp, deschide o carte cu probleme de şah, citeşte ceva cu atenție, după care confruntă ceea ce a aflat cu mişcarea făcută de el pe tablă...

*

Pe uşa sălii de lectură intră Ionică. Mihai trage repede geanta în dreptul şahului. Dându-şi seama că e prietenul său, se linişteşte.

— Hopaaa! O trădezi pe Isoscel? Te-ai apucat de şah? Asta la ce-ți mai trebuie?

— Face capul mai mare... pe dinăuntru!... Ei, ți-a plăcut filmul? Eşti fericit? îl întreabă Mihai.

— M-am gândit la „balivernele” spuse de tine!

— Imposibil! Cu scenele de dragoste pe ecran şi cu Geta alături?

— Nu crezi!

— Nu! Dar, dacă n-ai uitat să pomeneşti despre ele, tot e ceva! Adrian unde e?

— În dormitor, compune o serenadă pentru o tânără... cu vreo jumătate de metru mai înaltă decât el. A stat pe locul tău la film. „Om” l-am făcut!

— Ce vorbeşti? Uite-aşa învaţă oamenii să aspire către „înălţimi”!

— Şi tu, cu şahul ăsta către ce aspiri?

— Să nu sufli o vorbă! Bagă de seamă: n-ai văzut, n-ai auzit!

— Bine, bine, secretosule. Contează pe mine. „Mormânt” am să fiu! spune Ionică. Şi-acum hai la culcare, că ţi-o fi ajungând!

— Du-te înainte, eu mai rămân puţin! Noapte bună!

— Să fii sănătos! Dar să ştii că eu stâng lumina. Te dezbraci pe-ntuneric. De fapt, nici n-ai nevoie, c-o să-ţi lumineze capul de-atâta algebră, şah, filosofare...

— Ionică!, strigă, ameninţător, Mihai.

— Gata, m-am dus!

13

Isoscel priveşte pe deasupra ochelarilor spre tablă, unde Vlad, „olimpicul” la matematică, face o adevărată demonstraţie de virtuozitate.

— Excelent, Vlade! exclamă profesoara. Îţi mulţumesc. Poftim la loc. Cine vrea să continue? se adresează ea apoi clasei.

Mai mulţi elevi, printre care şi Mihai, ridică mâna. Isoscel se opreşte cu ochii la banca lui.

— Mihai, te-ncumeţi? îl întreabă. Băiatul se ridică:

— Da!

— Hai, să te văd!

Ionică îi urează, în grabă, succes, ridicând degetul mare, în semn de „Victorie”!

În clasă se creează o anumită rumoare.

— Să vezi ce ți-l tamponează Isoscel!, îi şopteşte Şerban colegului său de bancă, Emil, un băiat delicat, cu ochelari.

Mihai se apropie de tablă şi continuă exercițiul cu o siguranță care îi uimeşte pe toți. Îl comentează cu voce tare. Isoscel e încântată.

— Bravo, Mihai! Bravo, băiatule! repetă ea, la sfârşit. Îmi place.

— Cred şi eu: are materia proaspătă, de la corigență! remarcă, uşor maliții os, Şerban.

Dana, care-l aude, întoarce capul spre el, încruntându-se. Răutățile acestea ale lui Şerban îi displăceau total. Se supărase cu el de mai multe ori pentru aşa ceva.

Trecând pe lângă banca premiantului, aude şi Mihai remarca, dar, tocmai când era gata să-l pună la punct, este strigat de Isoscel:

— Mihai, i se adresează profesoara, ce-ar fi să participi şi tu în anul acesta la concursul de matematică. De săptămâna viitoare începem pregătirile. Ce zici?

După un moment de surprindere, băiatul răspunde, încurcat:

— Vă rog să nu vă supărați, doamnă profesoară, dar... ştiți... eu... nu cred că pot!

— Ce fel de vorbă e asta? întreabă Isoscel.

— Mi se pare că...

— Bine, bine! după oră, rămâi în clasă!...

Ei, hai, încă un exercițiu recapitulativ, adaugă profesoara. Ce spui, Adriane?

Colegul de cameră al lui Mihai şi al lui Ionică porneşte spre tablă, dar fără entuziasm.

— Ce te-a apucat, mă? De-abia ai intrat şi tu în grațiile lui Isoscel şi-acum dai cu piciorul şiştarului? îl „moralizează” Ionică pe Mihai, în timp ce Adrian notează pe tablă, după dictarea profesoarei. În clipa aceea, Emil,

colegul de bancă al lui Şerban, îi pasează un bilețel, pe care scrie: „Pentru Dana”. Ionică îl ia, curios, din fire, cum e, îl deschide pe furiş şi-l citeşte. Împăturindu-l în grabă, îl dă mai departe spre „destinatar”.

— Psst! spune el în şoaptă, făcându-i semn, cu cotul, lui Mihai: după masă merge şi Dana la Ateneu!

Adrian începe să rezolve exercițiul. Elevii lucrează, de asemenea, în bănci. Deodată, în liniştea ce cuprinsese clasa, se aude un zgomot de obiect care cade, urmat de un orăcăit de broaşte speriate...

Isoscel face ochii mari. Elevii privesc, contrariați, unii spre ceilalți...

Un nou orăcăit şi profesoara, depistând sursa sonoră, coboară ca o vijelie de la catedră, îndreptându-se spre banca lui Şerban şi a lui Emil. Acesta din urmă tocmai ridica de jos o cutie, şoptind în acelaşi timp:

„Şşşt! Tăceți cu tata, tăceți cu tata!”

— Ce ai tu acolo, puişor? îl întreabă Isoscel, cu o linişte prevestitoare de furtună.

Emil face fețe-fețe:

— Broaşte, doamnă! răspunde el pierit.

— Broaşte?! se miră Isoscel. Şi ce caută ele aici, la ora de matematică?

— Ştiți... se bâlbâie băiatul... le-am adus pentru... laboratorul de Ştiințe Naturale.

— Emil e „biologul” nostru – se amestecă Geta în vorbă.

— Şi ce faceți cu ele? mai întreabă profesoara.

— Disecție!

— Cum, adică, le tăiați?!

— Da, răspunde elevul cu candoare.

— A venit, odată, şi cu un şarpe! adaugă Geta. Isoscel duce mâna spre frunte. Simte că i se face rău, dar îşi revine, auzind soneria care anunța sfârşitul orei.

— N-o să tăiați nicio broască! spune ca, smulgând cutia din mâna lui Emil.

„Concertul” dinăuntru se aude şi mai tare. Elevii se amuză...

— Hai, în recreație! le porunceşte profesoara. Rămâne în clasă numai Mihai!...

După ce închide uşa în urma lui, Ionică se apleacă, vrând să se uite prin gaura cheii. Ar dori să ştie ce se întâmplă cu prietenul lui. Peste câteva secunde, trece pe lângă el Şerban, care, văzându-l în poziția aceea caraghioasă, îl ia peste picior:

— Alo, băiețică – i se adresează, bătându-l uşor pe spate.

Ionică întoarce capul, nedumerit.

— Nu crezi că e cazul să-ți cerem scuze – spune Şerban, arătând cu mâna spre toți cei de pe culoar – pentru faptul că stăm cu fața la spatele tău?

— Rog blazoanele dumneavoastră să scuze bazoanele noastre! răspunde Ionică sec, aplecându-se din nou să observe ce se petrece înăuntru.

Dana se apropie de Şerban şi îl priveşte cu reproş:

— Ce ți-a căşunat pe Ionică? îl întreabă ea, mustrător.

— Nimic deosebit! Mă calcă pe nervi!

— Aha! Asta ține de „stilul” tău, aşa, de-a fi original... spune Dana, uşor mâhnită.

În clasă, Mihai discuta cu Isoscel.

— Zău, doamnă, să nu mi-o luați în nume de rău – spune băiatul, dar aceasta îl întrerupe, prinzându-l părinteşte de bărbie:

— Mihai, uită-te în ochii mei – îi cere ea – şi spune-mi: tu ai vreun parapon pe mine? Că te-am lăsat corigent?

— Nu, doamnă profesoară! Cum să am? Vina a fost a mea...

— Atunci, fă-mă să înțeleg: Ce e în capul tău? Eu îți vreau binele, iar tu te încăpățânezi ca un catâr. Ce înseamnă „nu pot”? De ce? Eu am văzut că poți! Cred că poți!

Mihai ar vrea să răspundă, dar uşa se deschide şi în prag apare Socrate cu catalogul sub braț. În spatele lui elevii aşteaptă să intre.

— Scuzați-mă, domnule profesor – spune Isoscel. Am avut o discuție! Întinde catalogul ei şi-l primeşte pe celălalt, de la Socrate. Apoi, întorcându-se spre Mihai, îl îndeamnă:

— Te rog să te mai gândeşti; mai stăm de vorbă!

la cutia cu broaşte de pe catedră şi se îndreaptă spre uşă. Emil însă îi aține calea:

— Doamnă profesoară, vă rog să-mi dați broaştele înapoi! i se adresează el. Dar Isoscel, fără să-i răspundă, iese din clasă. Emil se ține scai după ea...

— Doamnă profesoară, mai încearcă băiatul, îngrijorat... Vă rog...

— Ce inimă aveți voi, mă? întreabă Isoscel oprindu-se în capătul scărilor. Auzi, să tăiați bietele broscuțe... De la mine nu vezi niciun picior de broască, aşa să ştii! decide ea, energic. Pofteşte în clasă! Hai, dispari!

Elevul pleacă abătut, gândindu-se că a ratat disecția pe care o aştepta cu atâta interes...

*

Coborând scările, înainte de a intra în cancelarie, Isoscel se îndreaptă spre cabinetul directoarei liceului. Aceasta, o femeie relativ tânără, o invită să ia loc.

— Doamna directoare, zilele acestea fac selecția copiilor pentru olimpiadă – spune profesoara. Mă gândeam să-ncepem pregătirea mai devreme. Vă rog să m-ajutați să întocmim un grafic al orelor suplimentare.

Tot gesticulând însă, Isoscel loveşte, fără să vrea, cutia aşezată pe măsuţa din faţa biroului. Aceasta cade şi se deschide. Din ea sar câteva broaşte.

Directoarea se trage-napoi, speriată. Isoscel dă un mic ţipăt, izbucnind apoi în râs. După primul moment de surprindere, directoarea începe să râdă şi ea...

14

Discuţiile erau în plină desfăşurare. Vorbiseră mai mulţi elevi. Aproape fiecare dintre ei se declarase nemulţumit de activitatea lui Şerban, ca şef al clasei, de comportarea lui faţă de colegi.

Socrate, dintr-o bancă, urmărea totul...

Dana se află în mare încurcătura. Auzind, în timpul discuţiilor, ce spuseseră ceilalţi despre Şerban, avusese deja timp să întoarcă lucrurile şi pe-o parte şi pe alta. De fapt, nu era nimic nou pentru ea. Cele mai multe dintre reproşurile formulate, Şerban le ascultase, de gura ei rostite în diverse împrejurări, până atunci. Acum trebuia să le recunoască însă în faţa întregului colectiv şi a profesorului diriginte. Sigur, oricum, ar fi trebuit să-şi spună şi ea părerea, dar, în cazul când Socrate n-ar fi „somat-o" să-şi exprime gândurile, ar fi căutat o formulă mai convenabilă. Şi poate că ar fi găsit-o. La solicitarea lui, nu se poate răspunde însă decât foarte sincer. El doar se uită la tine şi-ţi ajunge în suflet. N-ai cum să i te ascunzi... De aceea se hotărăşte să aleagă cea mai simplă cale – adevărul, adevărul părerilor şi al simţirii ei. Înainte de a începe, întoarce, o clipă, ochii spre Şerban. Ionică îi face semn, cu cotul, lui Mihai, şoptindu-i:

— Acu-i acu'!

Acesta aşteaptă încordat, laolaltă cu ceilalţi colegi...

— Şerban este un coleg cu foarte multe calităţi: este silitor – a fost premiantul clasei noastre, e inteligent, are fantezie...

Dana vorbeşte sincer, ca într-o confesiune pe care o faci doar pentru tine.

Socrate se uită spre ea, făcându-i semn să continue.

— ... aş spune că are şi umor – ceea ce, evident, este o calitate! Numai că, uneori, devine maliţios şi, cu aceasta cred că ating o trăsătură negativă a comportamentului său... Este adevărat, încă nu-mi dau bine seama dacă este numai aşa, o poză, sau dacă asemenea comportare nu exprimă o atitudine de superioritate ori de indiferenţă faţă de colegi, ceea ce ar fi... mai grav. Mărturisesc că m-am gândit de multe ori la asemenea lucruri. Din când în când, i le-am spus şi lui. Noi ne cunoaştem bine şi de mult timp. Totuşi încă n-am putut să-mi dau un răspuns foarte clar; nu ştiu, de asemenea, dacă egoismul ce i se reproşează nu reprezintă altă faţetă a aceleiaşi probleme...

Ionică îi face, din nou, semn lui Mihai, spunându-i tot în şoaptă:

— Ţine minte trei cuvinte: Adio! Cu accent pe a!...

Şerban o priveşte pe Dana, încercând să-şi reprime nervozitatea. Fata se opreşte şi, uitându-se, la rându-i, spre el, se întristează şi mai mult, observând că n-a înţeles-o...

— În orice caz – spune ea schimbând tonul parcă de confesiune – cu toţii trebuie să ne pronunţăm dacă schimbăm sau nu şeful clasei.

— Încă ceva, dacă se poate – intervine Socrate: n-ar fi bine să cunoaştem şi punctul de vedere al lui Şerban?

Băiatul se ridică fără să aştepte invitaţia de rigoare:

— Ce pot să vă spun e că... m-au luat prin surprindere aprecierile colegilor. Poate că unele sunt prea subiective... Altele s-ar putea să vină din necunoaştere sau dintr-o cunoaştere superficială... E adevărat, sunt cam orgolios!

— Dar dacă tocmai din orgoliu... nu poți să recunoşti şi altceva? intervine, în continuare, dirigintele.

Şerban stă în cumpănă:

— E posibil, domnule profesor! Teoretic este posibil!

Socrate îl examinează o clipă pentru a-şi da parcă scama de sinceritatea lui:

— Este adevărat – precizează el, privindu-l în ochi pe Şerban – că cei mai buni cunoscători a ceea ce reprezentăm suntem noi înşine. Numai că, pentru o evaluare cât mai exactă, este nevoie să ne raportăm, în permanență, la părerile celorlalți. Sunt sigur, Şerbane, că o să te gândeşti mai mult la vorbele colegilor tăi.

— Aşadar – spune Dana, pe care colectivul o delegase să conducă dezbaterile – supunem la vot: Cine este pentru schimbarea şefului clasei noastre?

Cea mai mare parte a elevilor ridică mâna. Printre ei se află Geta, Adrian, Ionică. Acesta din urmă îl calcă pe picior pe Mihai, spunându-i:

— De ce nu ridici, domnule, mâna?

— Lasă-l, mă, că nu e dracu' aşa de negru! se aude, şoptit, răspunsul lui Mihai.

— Dar nu vezi că şi el e de acord?

Într-adevăr, printre mâinile ridicate era şi cea a lui Şerban.

— Deci părerea majorității este pentru, trage Dana concluzia...

— Cine este împotrivă?

Se văd ridicate câteva mâini. Dana le numără: Lia, Emil şi încă vreo trei-patru.

— Cine se abține? mai întreabă ca, ca să epuizeze tot „protocolul" de rigoare.

Acum-mâinile de deasupra capetelor sunt ale lui Vlad şi Mihai. După o scurtă ezitare, celor doi li se alătură şi Dana.

— Se impune, deci, să alegem pe altcineva. În timpul discuțiilor s-a făcut o propunere. Sunteți de acord cu ea?

Votează întreaga adunare, cu excepția celor câțiva elevi care au fost împotriva schimbării lui Şerban.

— Aceasta înseamnă – spune Dana – că, începând de astăzi, şeful clasei a X-a B din liceul nostru este Vlad Hulubei.

Elevii aplaudă.

Şerban parcă se chirceşte în el.

Dana îi caută privirea, dar băiatul întoarce capul în altă parte...

15

La scurt timp, elevii părăseau curtea liceului. Dana, în mijlocul lor, încetineşte paşii, trăgând cu coada ochiului spre Şerban, aflat într-un grup din spatele său Acesta trece pe lângă ea, împreună cu Lia, o colegă, fără să-i acorde vreo atenție. Lia îi strigă, totuşi:

— Hai, Dana, nu vii?

— Mai am puțină treabă, pretextează fata, încetinind şi mai tare pasul.

La poartă, Lia îl ia de braț pe Şerban şi amândoi se îndreaptă grăbiți spre stația de tramvai.

Lovită parcă în suflet, Dana se întunecă la față. O încrâncenare se deşteaptă în ființa ei. Porneşte hotărâtă către casă.

*

Ajunge şi Mihai în fața liceului. Privirea lui se opreşte asupra unui afiş, pus de curând la intrare. Se anunța un simultan de şah, pe care eleva Dana Cristea, din clasa a X-a

B, „membră a lotului național de junioare”, urma să-l țină cu elevii şahişti din liceu.

Cuprins de o stare de nelinişte, Mihai întârzie în fața afişului.

Ionică tocmai îşi lua la revedere de la Geta.

— Hai, o dată, că pierdem masa! îi spune el, fără să-i sesizeze frământarea.

16

În timp ce Mihai aşteaptă nerăbdător, în curtea internatului, privindu-şi ceasul de la mână, apare Ionică. E puțin îngrijorat.

— N-are cine să ne semneze biletele de voie – îi spune el lui Mihai. Pedagogul a plecat!

— Şi-atunci ce facem?!...

— Las’ pe mine! îl asigură Ionică. Hai să mergem!

— Dar, acolo, eşti sigur c-o să găsim bilele la casă? Vezi, dacă ne înscriam şi noi pentru concert, acum nu mai aveam probleme. Tu nu poți să suporți însă decât muzica uşoară... îl ceartă Mihai.

— M-ai tocat destul la cap! Acum gata! Ți-am spus c-o să găsim bilete şi ți-am promis... c-o să-mi placă şi concertul! De dragul Danei ce nu fac eu pentru tine?

Se îndreptau amândoi spre poartă.

— Aşteaptă-mă aici! Nu te mişca! îşi dăscăleşte Ionică prietenul.

După câteva secunde, intră în biroul administratorului, în care nu se afla nimeni, ridică receptorul telefonului şi-l aşează pe masă. Iese apoi în grabă şi aleargă spre cabina portarului, aflată în apropiere.

— Nea Pandele! îl strigă el.

Portarul iese în uşă:

— Arde, nea Pandele! Urgent, la birou! îi spune arătând spre locul de unde venise. Doamna directoare, la telefon, te cheamă.

— Ce spui, mă? la uită-te, ce-o fi vrând? răspunde portarul luând-o la fugă.

În acest timp, Ionică se îndreaptă, chipurile, către internat. Îi face semn lui Mihai, care stătuse lângă colțul unei clădiri.

— Hai, c-am rezolvat-o! Dar, repede, fiindcă într-un minut apare nea Pandele!

Băieții se strecoară pe poartă, fără să fie observați.

Repezindu-se la telefon, portarul ridică receptorul şi, aplecându-se puțin de spate, răspunde mieros:

— Pandele la telefon! Să trăiți, sărut mâna, doamnă directoare! Vă ascult!

Dar telefonul este mut.

— Alo! Alo! striga nea Pandele. Alo! Măi, să fie! Ce s-o fi întâmplat?!...

17

La Ateneu era mare înghesuială, dar bilete au găsit, totuşi, undeva, într-o lojă, în partea dreaptă! Ceilalți colegi ai lor se aflau jos, în primele rânduri. Socrate era între Dana şi Vlad, iar în dreapta Danei – un loc liber, pe care, iată, tocmai acum se aşează Şerban. Luminile se sting, apare dirijorul, aplauze... după care orchestra începe să cânte...

În pauza, undeva, într-un colț mai retras al holului, Dana şi Şerban vorbesc aprins...

— Am crezut că ceea ce discutăm – bun sau râu – ne priveşte numai pe noi – spune, la un moment dat, Şerban, cu iritare în glas.

— Dar dacă acest „bun sau rău” priveşte şi pe alții? îi răspunde Dana..

— Pe mine ceilalți nu mă interesează!

— Nu înțelegi că noi nu putem trăi singuri? încearcă Dana să-i explice, într-un „spațiu gol”? cum spunea Socrate... Faptele noastre...

— „Faptele” tale au fost foarte clare – o întrerupe Şerban... M-ai acuzat net: pentru tine sunt un „maliții os”, un „egoist”, îi disprețuiesc pe cei din jur... Şi toate parfumate cu aromă de lămâie... că vezi, doamne, Şerban ar fi el băiat bun, dar are serioase lipsuri. Aşa că ne abținem, când e vorba să-l votăm!

— Am spus ceea ce gândesc, Şerbane! exclamă Dana, îndurerată.

— Atunci rămâi cu ceea ce gândeşti îi răspunde el, întorcându-i spatele şi plecând.

Fetei îi tremură buzele, face eforturi să nu izbucnească în plâns.

Din apropiere, Ionică şi Mihai, care văzuseră tot ceea ce s-a întâmplat, se întreabă din ochi, ce să facă.

— „Ăsta e cusurul lui, e brutal!” afirmă Ionică. Şi pe deasupra, prost crescut! Iar tu – las-o în pace!, adaugă, prinzându-l de mână pe Mihai, las-o să se mai gândească la ceea ce zicea că...

Se aude semnalul de reluare a concertului. Elevii, care populau întreaga sală, îşi reiau locurile.

Concertul reîncepe...

Socrate întoarce privirea şi observă că scaunul de lângă Dana e gol.

— Dar Şerban unde e? îl întreabă el, în şoaptă, pe Vlad.

— Nu ştiu, domn’ profesor, răspunde băiatul, ridicând din umeri, probabil că a plecat!

— „A plecat”? De ce?

— Nu i-o fi plăcut... concertul!

Socrate simte ironia. O priveşte cu coada ochiului pe Dana. Pe fata fetei se citeşte o adâncă mâhnire.

18

— Şi-acum ce facem, frăţioare? îl întreabă Mihai pe Ionică, în timp ce se apropiau de ghereta portarului.

— Intrăm, ce să facem? Că, de-ai avea chitara cu tine, am rămâne sub clar de lună şi-am face serenade... Poate ar ieşi cineva de la etajul cinci... în balcon... Şi, „pe-o scară de mătase”...

— Îţi stă capul numai la prostii!

— „Capul” ăsta a avut ideea cu telefonul... Salut, salut, nea Pandele! spune Ionică, în continuare, ajungând lângă portar. Apropo, ai vorbit? Ce voia directoarea?!...

— Am ajuns prea târziu, fir-ar să fie! Răspunde portarul, privindu-i atent, pe sub sprâncenele stufoase. Dar a fost dânsa pe-aicea!

— A fost doamna directoare la internat? întrebă, cu îngrijorare, Ionică.

— Ei, control, absenţe, ca de obicei! Voi cred c-aţi avut bilete de voie!...

Băieţii au sfeclit-o.

— Nea Pandele – i se adresează Mihai, sfârşit, – ştii... noi... Plecase pedagogul... Trebuia să mergem. Am fost la Ateneu, la concert! Zău, c-am fost! Uite programul!

— Concert, concert, măi băieţi – zice portarul serios – dar tare mi-e teamă c-o să aveţi „muzică” şi cu doamna directoare. Ştiţi ce mă gândesc eu? Vorbiţi cu dirigintele, cu „Socrate” acela al vostru. E om bun! V-ajută el!...

Ionică şi Mihai pleacă îngrijoraţi.

19

Noaptea a învăluit de mult totul. Acum e târziu... Singur în sala de lectură, la o masă, Mihai, aplecat asupra tablei de şah, priveşte piesele... Mută una din partida „albelor”... Calculează apoi mişcarea cea mai potrivită a „negrului”. Înainte de a o executa, mai cercetează ceva în cartea cu „probleme” specifice, aflată în dreapta lui.

Tocmai atunci, uşa se deschide încet şi în sală apare Ionică, somnoros, în pijama, şi papuci.

— Ce faci, domnule, nu vii să te culci? Mâine o să fii năuc de cap! îi spune lui Mihai, în timp ce se apropie de ei.

Acesta continuă să studieze „situația” de pe tablă. Pare că nici nu-i dă atenție colegului său.

— Gata, m-am prins! Simultanul! exclamă Ionică, pleznindu-se cu palma peste frunte.

Mihai ridică ochii şi zâmbeşte:

— Măi, ce perspicace eşti! Dar tu de ce nu dormi? îl întreabă.

— Mă gândesc la povestea aceea cu directoarea...

— Aha! Aşa care va să zică!... Mai bine culcă-te, adaugă Mihai, că, de încasat, tot o-ncasăm!

— Tot mai...

— Tot! Somn uşor! Şi fără vise... care „n-au bilete de voie”! Du-te! O scoatem noi la capăt! în orice caz – e pozitiv faptul că te frămânți!

E clar că Ionică „nu se află în formă”! Nu găseşte un răspuns potrivit. De aceea preferă să plece în dormitor.

20

La aceeaşi oră, nici Dana nu doarme. Aşezată la birou, în camera ei, scrie în jurnal:

“Astăzi am fost, pentru prima dată, umilită... Oare ce fel de om e Şerban?!... Poate că n-am ajuns să-l înțeleg bine!... “ Se ridică apoi şi se apropie de tabla cu piesele de şah,

aşezată pe o măsuţă, lângă canapea. Mută şi ea o piesă, continuând „jocul”, pe care îl întrerupsese pentru câteva minute...

*

Parcă îl vede în faţă pe nenea Dragoş, vecinul lor de apartament, de la care învăţase să joace şah, hăt, cu mulţi ani în urmă, când abia intrase în clasa întâi. Era maistru mecanic într-o mare uzină şi un şahisit împătimit. Când ieşea din schimb şi sosea acasă, mânca ceva şi se aşeza în faţa pieselor alb-negre. Începea să le „socotească”, „să demonteze şurub cu şurub”, cum îi plăcea lui să spună, „maşinăria jocului” în care erau prinse.

De cum se făcea primăvară şi până toamna târziu, când vremea era frumoasă, lua cutia cu maimuţici subţioară şi ieşea în părculeţul din faţa blocului. Construise acolo o masă şi două bănci, faţă în faţă. Se aşeza şi începea. În cazul în care găsea vreun amator, îl provoca la joc, iar dacă nu avea cu cine, „juca” singur.

Într-o zi, întorcându-se de la şcoală (care se afla doar la câteva blocuri mai departe), Dana s-a oprit lângă nenea Dragoş, în parc. S-a aşezat pe bancă, în faţa lui, a pus coatele pe masă şi capul între mâini şi-a început să-l observe.

*

„Bătrânul” – cum îi spuneau toţi copiii, fiindcă avea părul în întregime alb, deşi nu împlinise, pe-atunci, decât cincizeci de ani – s-a oprit din „joc”, luându-i seama.

„Îţi place, Dănuţa?” a întrebat-o el.

„Ce să-mi placă?”

„Şahul!”

„Păi, dacă nu ştiu să joc?!”...

„Şi-atunci, de ce te uiți?”

„Ca să pricep!”

„Ai vrea?”

„Sigur că da, mai întrebi?!”...

Şi chiar în ziua aceea a luat prima „lecție”.

După câteva luni, nenea Dragoş i-a spus că e „talentată”, că „are cap de mare şahistă”!

Părinții Danci au zâmbit neîncrezători. A zâmbit şi Dana, privindu-l însă cu mare dragoste şi bucurie pe nenea Dragoş. Cu timpul, „bătrânu!” i-a adus cărți, să citească, a învățat-o să dezlege „partide” celebre, să le „însceneze” şi-apoi să le rezolve... Şi, peste câțiva ani, a intrat în concursuri, iar acum face parte din „lotul național de junioare” şi se pregăteşte să susțină un simultan cu colegii amatori din liceu...

Nenea Dragoş, „bătrânul” cu părul în întregime alb, care nu ajunsese vârsta pensionării, murise cu câțiva ani în urmă. Îl secerase aceeaşi nemiloasă boală ca şi pe mama lui Mihai. Dana a fost adânc afectată. În primul an, i-a simțit grozav lipsa. Apoi... la antrenat „în joc” pe tatăl ei, care, de-o vreme, se pare că „s-a molipsit” şi el bine de tot. Chiar când fata mai oboseşte uneori, n-o lasă ci, o provoacă, încercând „să-i pună probleme” sau străduindu-se să le rezolve pe cele puse de ea în aşa fel încât să-i deschidă mereu interesul pentru altele.

21

A doua zi, după recreația mare, când fuseseră cu toții pe culoar sau în curte, aveau oră cu Isoscel. Ţârâitul soneriei îi anunța că pauza s-a terminat. Se grăbeau să intre, ca să nu-i găsească profesoara la uşă, fiindcă se supăra, iar primii

ascultați erau cei pe care punea ochii într-o asemenea împrejurare.

Dana se așează în banca ei și dă să scoată un caiet. Mâna descoperă însă o floare – aceeași floare, o garoafă albă, frumoasă, care nu îmbătrânește deloc! Imediat, privește, întrebătoare, spre Șerban, dar el, parcă simțind, se preface că se uită pe fereastră. Dana se întristează.

— Mihai, știi ce propunere am eu – îi spune Ionică, prietenului său, la fel de întristat, după ce văzuse întreaga „mișcare" – vorbește, domnule, cu Socrate, să te așeze în locul lui Șerban... Poate așa s-o uita și spre tine!...

Mihai înghite în sec, apoi îi răspunde ritos:

— Per aspera ad astra!

— Asta ce mai e?

— Ar trebui să mai răsfoiești latina: „Pe căi aspre către stele"!

— Așaaa? Păi, în cazul acesta m-am liniștit: slavă Domnului, căile sunt aspre, iar stelele... departe! Deci – condiții berechet pentru frumoasă devenire!

22

În timpul orei de educație fizică, Dana a rămas în clasă. Îi ceruse voie profesoarei...

Mihai tocmai trecea prin fața sălii. Ușa era întredeschisă și el a văzut-o. Îl chemase Socrate. Venise un elev – trimis de el – și-l anunțase...

După câțiva pași se oprește, o clipă stă în cumpănă, apoi se întoarce și intră.

— Ce faci, Dana, nu ești la sport, cu fetele?

— Nu mă simt prea bine, Mihai, răspunde ea, ridicând ochii de pe niște hârtii aflate pe bancă.

— Lucrezi la referatul pentru cercul de română? o întreabă, dându-și seama de natura preocupărilor, după

cele câteva volume de literatură deasupra cărora Dana ținea mâna dreaptă.

— Da... şi nu prea iese! Apoi, mai am atâtea de fişat...

Lui Mihai îi vine o idee:

— Dacă vrei... aş putea să te ajut! Ce trebuie să mai citeşti?

Dana ridică spre ei o privire înseninată:

— Chiar ai putea?

— Bineînțeles! Şi aş face-o cu plăcere! îndrăzneşte el să adauge.

Fata bifează câteva titluri dintr-o listă:

— Uite, cam asta ar fi! şi-i întinde hârtia.

— Când îți trebuie fişele? o întreabă Mihai.

— Zău, parcă nici nu îndrăznesc să te rog.

— Peste trei zile e bine?

Danci nu-i vine să creadă:

— Îți mulțumesc foarte mult, Mihai! exclamă ea. Am să-i spun şi profesoarei că m-ai ajutat.

— Nu, nu! Eu o fac pentru tine... şi gata!

— Mihai, mă scoți dintr-o mare încurcătură! Adaugă Dana, zâmbindu-i.

Băiatul o învăluie într-o privire caldă şi apoi pleacă.

Ieşind din clasă, se simte, dintr-o dată, alt om... parcă are aripi şi-ar trebui să zboare. Coridorul e prea îngust însă. Închide ochii, ca să poată ieşi din acest cadru şi începe să fredoneze o melodie de vals... După câțiva paşi, întinde brațele-aripi, legănându-se uşor, în ritmul ei acut...

Dar, deodată, se pomeneşte... în brațele lui Isoscel, apărută dintr-un alt coridor, ce constituia un unghi drept cu cel pe care „valsa” Mihai.

Şi băiatul şi profesoara se sperie.

— Ce e cu tine, puişor? îl întreabă ea, revenindu-şi. Ce s-a întâmplat de „zbori” în ritm de vals?

— Vă rog să mă scuzați, doamna profesoară! răspunde Mihai, peste măsură de fâstâcit... tocmai mă duceam la domnul diriginte... M-a chemat... ştiți...

— Nu bănuiam că „chemările la diriginte" constituie pentru tine... o sursă de fericire... îl ironizează profesoara.

— Nici eu... dar... cu atât mai mult că... încă o dată, vă rog să mă iertați! mai spune, roşu ca racul pe jar, şi pleacă.

Se îndepărtează şi Isoscel, în drumul ei, înălțând din umeri, nedumerită.

23

— Să ştii că e foarte afectată că nu vrei să te duci la olimpiada de matematică, îi spune Socrate...

*

Bătuse, înspăimântat, la uşă. După „povestea cu directoarea", cu biletele de voie, adică, se mai ivise şi boacăna asta cu Isoscel...

Se pare însă că Socrate îi chemase să-i vorbească despre altceva.

„A, nu, cred că mă ia pe ocolite!" şi-a spus Mihai. Totuşi, ceea ce îi comunica profesorul constituia un lucru foarte important pentru el...

— Mi-a vorbit frumos despre tine – continuă dirigintele. Şi, la urma-urmei, ar trebui să fii încântat! Participarea la concurs nu e un lucru de nimic! Mai ales când...

— Tocmai, domn' profesor – prinde glas Mihai. Simt că dumneavoastră vă pot spune deschis... Ştiți, pe mine corigența m-a descumpănit foarte tare. Aş zice că am fost serios marcat de ca... Şi, din păcate, mai sunt! Lupt din răsputeri s-o uit!

— Ştiu asta! Dar mai ştiu că ceea ce îți oferă profesoara – concursul adică – reprezintă un „medicament” foarte bun pentru lupta despre care vorbeşti.

— Olimpiada e un vis mai îndepărtat pentru mine. Deocamdată însă e... ca o căciulă mult prea mare... Vă rog să mă iertați, acum nu-mi mai pot permite să nu reuşesc! Iar pentru izbândă – aşa cum mi-o doresc eu – mai am multe de adunat!... Aş fi vrut să-i spun toate acestea doamnei profesoare, dar...

Socrate îl privea cu atenție, îi plăcea cum gândeşte băiatul şi cum se exprimă.

— Mă rog, tu hotărăşti! Poate că ai dreptate!...

— Şi încă ceva – adăugă Mihai, prinzând curaj: eu şi Ionică avem la dumneavoastră o mare rugăminte... Ştiți, ieri, la concert, am plecat fără bilete de voie... Nu l-am găsit pe pedagog. Va rugăm să ne scuzați! A aflat şi doamna directoare!... N-am procedat corect: Ca să putem ieşi, l-am păcălit pe nea Pandele.

Socrate zâmbeşte:

— Să ştii că şi el v-a păcălit pe voi!

Mihai face ochii mari.

— Directoarea n-a fost ieri la internat! N-a avut de unde să afle!... E bine însă că ai venit să-mi spui. Asta înseamnă că altă dată...

— Vă mulțumim! exclamă bucuros Mihai. Vă rog să-mi permiteți...

— Bine! Du-te! Şi mai ai grijă de năzdrăvanul de Ionică! încheie Socrate.

24

În biblioteca liceului, Mihai lucrează la o masă. Are în față câteva cărți. Termină de fişat una dintre ele şi-o pune de-o parte. Se ridică apoi şi se îndreaptă spre biblioraft. În drum,

trecând pe lângă masa lui Ionică, se opreşte o clipă: i se pare că între coperţile manualului de biologie, în studiul căruia este „cu totul” cufundat colegul lui, se află altceva. Se uită mai atent: acum, părerea a devenit certitudine – Ionică citeşte o carte poliţistă. Mihai se apropie şi-i smulge „manualul” din mână.

— Cum ne-a fost vorba, domnu’ Ionică? îl dojeneşte el.

— Dă-o-ncoa’ repede, că locotenentul tocmai găsise amprentele criminalului.

— Ce amprente, mă, ce amprente? întreabă Adrian, de peste masă, săltând ochii de pe cartea lui.

— Amprente, n-ai mai auzit? Mihai dă-o-ncoa’ repede, că pierd „firul”. Hai, dă-mi-o! Te rog! zice Ionică, ridicându-se de la masă.

— Pofta-n cui, musiu îi răspunde Mihai. Şi, fiindcă te-ai deranjat, treci de predă cartea şi hai să mergem, că n-ai lucrat nimic la matematică.

Ionică, neavând încotro, dă cartea bibliotecarei, în timp ce Mihai desprinde dintr-un raft volumul pe care scrie „Subtilităţi în tehnica şahului”.

— Aş putea s-o împrumut pentru câteva zile? O întreabă el pe tânăra „stăpână a cărţilor”, cum o numise într-o zi.

— Ţi-o dau, dar să ai mare grijă de ea! E singurul exemplar, îi răspunde aceasta.

Ochii lui Mihai lucesc de bucurie.

— Păi, sigur, domnu’ are voie – intervine Ionică – şi literatură... că, de, ne-a rugat... „steaua”... Şi cărţile speciale, de şah, că – ce să facem, – vrem s-o dăm gata... să cadă la picioarele noastre şi să ne lumineze... pe dinăuntru!...

Bibliotecara se uită lung fără să înţeleagă nimic.

— Nu vă speriaţi, e o replică dintr-un rol, pe care-l învaţă el! Vrea să se facă actor! arată Mihai cu mâna spre colegul lui... şi pleacă.

Ionică face o plecăciune, ca în faţa unei săli pline de spectatori, zâmbeşte, apoi, devenind „serios”, iese şi el pe uşă. Adrian îi urmează...

25

Dana se aşează într-una din băncile amfiteatrului de fizică. În sală mai sunt doar doi-trei elevi... Deodată simte cum conturul aparatelor spre care privea devine confuz. Închide ochii, ducând mâna la frunte, ca şi cum ar dori să-şi alunge o ameţeală. Rămâne câteva clipe aşa. Când îi redeschide, observă că lucrurile şi-au recăpătat forma şi culorile normale.

“Ce o fi? se întreabă, puţin speriată. Probabil că sunt prea obosită... Am citit mult... am scris, m-am uitat pe “tabla” de şah!...”

Intrând, Mihai o observă şi se apropie de ea.

— Ţi-e rău? Ce e cu tine? o întreabă îngrijorat.

— Nu, n-am nimic! răspunde fata, evitând adevărul.

Mihai scoate din geantă fişele şi i le oferă.

— Bine, dar când le-ai făcut aşa repede? Întreabă Dana, mirată.

— N-a fost mare lucru!

— Îţi mulţumesc, Mihai.

— Am făcut totul cu mare plăcere! mărturiseşte acesta...

Şerban, care intrase în amfiteatru împreună cu Lia, îl surprinsese pe Mihai dându-i fişele Danei. Se aşează şi-i scrie un bilețel:

“Felicitări pentru consecvenţă! „Amor improbus omnia vincii” – Dacă ai nevoie, totuşi, de-o vorbă bună, apelează cu încredere la subsemnatul!” Semnează apoi dedesubt, iar deasupra desenează, cu creion colorat, o floare. Împătureşte biletul şi-l trimite către Mihai.

— Ce vrea să zică, mă, ăsta? întreabă Ionica, după ce îşi aruncă şi el ochii pe bilet.

— Nu vezi? îşi bate joc de mine! Cred că s-a prins cu florile!

— Cu atât mai bine! Dar dictonul parcă suna altfel...

— Păi... era: „Labor improbus”... „Munca stăruitoare învinge totul!”

— Aha! se bucură Ionică: deci – „Amor... vincii”! Al naibii să fiu, dacă n-are dreptate. Bravo, Şerbănică – foloseşte el diminutivul în derâdere – de data asta ai nimerit-o! „Dragostea învinge totul”! Trebuie să învingă!

26

Urcând scările, spre camera lor de la internat, Mihai şi Ionică se întâlnesc cu Adrian şi cu mama lui, o femeie îmbrăcată într-un frumos costum de ţărancă. Băieţii o salută respectuos şi trec mai departe.

— Mă întorc şi eu repede – le spune Adrian – o conduc pe mama până la poartă.

— Nu e nicio grabă, Adriane, nicio grabă, răspunde Ionică, după ce s-a asigurat că acesta nu-l mai aude, poţi să le întorci şi mai târziu. E chiar mai bine, adaugă, frecându-şi mâinile de bucurie, până atunci facem şi noi în voie „ceva inspecţie”. (Expresia era a bunicului lui Adrian – un bătrân simpatic, probabil ardelean, care, venind odată să-şi vadă nepotul, le-a spus celor trei din cameră: „Şi-acum – mă rog frumos – ia să vă fac eu vouă «ceva inspecţie», să văz cum staţi!”...)

Intrând în dormitor, Ionică se şi repede la dulapul lui Adrian şi, în timp ce-l „inspectează”, mormăie cu mare satisfacţie:

— Plăcintă cu mere, cornuleţe cu nucă... Astea ce-or mai fi? Aha! Dovleac copt! Uite şi colăcei împletiţi!”

Apoi, deodată, exclamă:

— Evrika!

Mihai nu-i dă însă nicio atenție. S-a aşezat la masa lor de lucru, dintr-o parte a camerei, deschide tabla de şah, ia salba maramureşeană, pe care o păstrează tot timpul în cutie, o pune în buzunarul de la piept al hainei şi începe „să joace". Ionică îi vâră sub ochi o cutie cu plăcinte „poale-n brâu".

— Domnul este servit! exclamă el încântat.

— Lasă-mă-n pace, n-am chef! răspunde Mihai.

— Bineînțeles! Nu mai avem chef decât de şah!

— Ionică, ți-am spus să mă laşi în pace! Mâine e „simultanul"!

— Atunci, te priveşte, fratele meu! Mănânc cu porția ta... iar pe-a mea – o păstrez pentru Geta!

— Ai grijă să nu vină Adrian în dormitor! îi porunceşte Mihai. Ia-i cărțile şi ține-l în sala de lectură sau duceți-vă la club, afară, unde vreți voi, numai să mă lăsați singur. Şi-acum gata! Executarea!...

Concentrându-se apoi asupra tablei din fața sa, întinde mâna şi mută un pion...

*

Ca într-un racord de film, din partea cealaltă a mesei, o mână de fată, mută un pion alb... Mihai înalță ochii şi-o priveşte pe Dana. Fata abia acum îl observă.

— Mihai, n-am ştiut că tu joci şah! spune ea, cu plăcută mirare, după care trece la altă masă...

*

E de fapt, a doua zi, în biblioteca liceului, unde a început simultanul... Danei...

*

Cincisprezece mese, în spatele cărora se află tot atâția jucători – băieți şi fete!... Dana trece şi deschide partida cu fiecare dintre colegi ei. De jur-împrejurul sălii, zeci de alți elevi asistă. Printre ei se află şi Şerban, care o urmăreşte atent pe Dana. Ionică şi Geta, postați în spatele lui Mihai, îi „țin pumnii”...

A trecut un timp. Şerban se apropie de Dana şi-i şopteşte:

— Aş vrea să-ți spun ceva, după ce termini. Te aştept!

— Aştepți degeaba! îi răspunde ea sec, mergând spre o altă masă...

A ajuns, din nou (a câta oară?) în fața lui Mihai. Acum toate piesele se află în desfăşurare, pe câmpul de luptă, în afară de cele ce au fost scoase din joc...

Dana studiază cu atenție situația. Se vede că e pusă într-o oarecare dificultate. Zăboveşte un timp, mută apoi o piesă, luând una din „turele” lui Mihai. Ionică şi Geta privesc îngrijorați, dar colegul lor, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această mişcare, ripostează pe loc, luându-i un „nebun”.

Dana se încruntă, puțin descumpănită, dar trece la vecinul de-alături al lui Mihai, pe care îl face „mat”.

— Bravo, Mihai! îl încurajează Geta, bătându-l pe umăr. Joci tare, bravo! Apoi, uitându-se spre Ionică, îi şopteşte:

Dar când a învățat el să joace şah, că acum un an parcă nu ştia?...

— E o poveste mai lungă, ți-o spun alta dată! îi răspunde Ionică...

Dana revine la masa lui Mihai. Priveşte încordată, căutând o soluție. Încearcă să facă o mişcare, dar se răzgândeşte.

Ionică şi Geta, ca şi ceilalți, din jur, sunt numai ochi.

— Cred că va trebui să facem remiza spune fata, întinzându-i mâna. M-ai pus în dificultate... Până acum de ce n-ai participat la niciun concurs?

Pe chipul lui Mihai se aprinde lumina unei mari bucurii. În sufletul şi în mintea lui se întruchipează imaginea unei lumi dorite...

*

...— Dana, pot să-ți spun ceva? o întreabă Mihai.

— Termin imediat şi... cu plăcere! răspunde fata zâmbindu-i.

— O să-ți pară, poate, caraghios, dar să ştii... eu am învățat şah numai aşa, ca să-ți fac ție o plăcere... să mă bagi şi pe mine în seamă... Nici nu ştii cât am muncit... spune el parcă ruşinat, cu ochii-n pământ...

— N-am ştiut! mărturiseşte Dana, impresionată. Eu mi-am dat seama că eşti un băiat bun de când m-ai ajutat cu fişele acelea...

Mergeau pe aleea unui parc. Sălcii pletoase îi invitau parcă la umbra lor plăcută.

— N-ai vrea să ne-aşezăm puțin? propune Mihai, arătând o bancă.

Fata acceptă.

— Dana, să nu te superi pe mine... aş vrea să-ți dăruiesc ceva, ceva modest, dar la care eu țin foarte mult... E aşa... un dar de suflet! Şi, terminând de spus, scoate, cu pietate, din buzunarul interior al hainei, salba maramureşeană, pe care o păstrase până atunci în cutia cu piesele de şah.

Fata o ia, îşi trece degetele uşor peste mărgelele multicolore, meşteşugit orânduite, exclamând:

— E extraordinară, Mihai. N-am primit în viața mea un dar atât de frumos!

— O am de la mama!

— Şi n-o să se supere?

— S-ar fi bucurat foarte mult să te vadă cu ea...

— Cum adică „s-ar fi bucurat”? întreabă Dana, nedumerită.

— Mama nu mai este! răspunde Mihai cu glas îndurerat.

Fata a amuțit.

— Ea ținea mult să învăț bine. Chiar aşa mi-a şi spus, înainte de a închide ochii: să învăț, fiindcă „singura zestre care nu se pierde este învățătura”... I-am promis, dar... n-am putut să-mi păstrez cuvântul... De aceea anul acesta m-am hotărât să nu mă las!

— Bine, dar tu, în vremea din urmă, cred că n-ai prea putut învăța: fişele mele... şahul...

— Nu-mi pare rău! Am făcut totul cu mare plăcere!

— Eşti un băiat nemaipomenit!... se aude glasul Danei şi Mihai ar putea aproape să jure că vorbele acestea le-a ascultat ca atare...

*

...În orice caz, acum, când îşi revine din frumoasa lui visare de-o clipă, Dana, în picioare, în fața lui, îi spune răspicat:

— Am să vorbesc cu toată lumea: te-nscriem în campionat! Tu n-ai voie să stai de-o parte... La revedere, Mihai şi te felicit!

Mihai este însă bulversat. Ionică îl bate pe umăr:

— Hai, fratele meu, că eşti mare! Azi faci cinste la cinema!

Geta se apropie şi-l îmbrățişează, sărutându-l pe obraz. Apoi râde... cum ştie ea s-o facă, molipsitor. Zâmbeşte şi Mihai, cu o figură încă mirată. Nu-i vine parcă să creadă.

— Aşa-i că e deştept? întreabă Ionică, de parcă meritul ar fi al lui. Pe cuvânt că eşti deştept! afirmă el în continuare, eşti deştept şi gata! Chestia cu şahul a făcut-o praf! Ce

„remiză”?!... Partida e câştigată, ascultă-mă pe mine!... Şi-acum, hai, hai, că pierdem filmul. Şi, după atâta concentrare, avem şi noi nevoie să ne mai destindem, nu?!...

Vrând-nevrând, Mihai părăseşte sala, aruncând o ultimă privire spre Dana.

După câteva minute, Şerban îi dă Mirelei, colega de bancă a Danei, un plic, spunându-i ceva. Fata se apropie şi înmânează plicul. Dana îl deschide şi citeşte:

„Te rog să mă ierți pentru tot! Am fost un măgar!” Mâna Danei mototoleşte energic biletul, în timp ce ochii îl fulgeră o clipă pe autorul acestuia.

27

— Ştii ce-am auzit? Cică Lia se face profă de matematică. Îți dai seama? Isoscel la pătrat! îi şopteşte Ionică lui Mihai.

Dar Isoscel l-a auzit. Întoarce capul către sală (până atunci o urmărise pe Lia, care rezolva o problemă, pe tablă):

— Ce faceți voi acolo, puişorilor? întreabă ea.

— Noi? răspunde, cu prefăcută mirare, Ionica.

— Da, da, voi! Ia, poftiți încoace! Haideți, repede! Îi somează. Şi luați-vă şi caietele de teme.

Cei doi se apropie spăşiți de catedră.

Profesoara le ia caietele şi le răsfoieşte.

— Şi tema de astăzi? îl întreabă ea pe Ionică.

— Păi... să vedeți... se bâlbâie...

— Ce să văd, băiete? Văd... că nu se vede nimic!

Mulțumesc Lia! îi spune apoi elevei de la tablă. Poftim la loc! Continuarea o vor face flăcăii aceştia! Cei doi îşi aruncă priviri disperate.

— Hai, Ionică, dă-i drumul!

Elevul ia creta şi se preface că scrie ceva, afişând o anumită siguranță:

— Care va să zică... x – y.. Păi asta se descompune...

— Trucuri vechi, puişor! îl „tamponează” Isoscel, cum ar fi spus Şerban...

Şi-acum să-l vedem şi pe amicul tău – continuă ea.

Mihai însă, fără să se uite la tablă, răspunde cu demnitate:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă profesoară, pentru astăzi nu mi-am pregătit lecţia!

— Carnetele de note! porunceşte Isoscel. Mihai şi Ionică pun carnetele pe catedră.

— Ce se întâmplă cu tine, Mihai? îl întreabă, cu carnetul în mână: eu socoteam c-o să scot un matematician din tine, chiar dacă nu vrei să participi la olimpiadă... Şi-acum?

— Doamna profesoară – intervine Dana, ridicându-se din banca, nu vreau să-l scuz pe Mihai, dar ieri a participat la o competiţie de şah... Poate că...

— Nu mă priveşte! răspunde, categoric, Isoscel. Orice fel de „competiţie”, în afară de clasă, îşi are rostul numai dacă întâi şi-ntâi eşti în stare să înveţi, să nu-ţi neglijezi obligaţiile şcolare! E clar?...

Nu-mi face plăcere – i se adresează ea apoi lui Mihai – dar mai bine îţi pun acum un trei (şi chiar i-l pune – în catalog şi în carnet -), ca să te stimulez să iei, din nou, zece!

Şi mătăluţă, – tot trei, puişor! îi spune lui Ionica. Şi vezi că te-ameninţă, din nou corigenţa!

Băieţii, cu feţe opărite, primesc carnetele şi pornesc spre bancă. În timpul acesta se sună de ieşire.

Isoscel îşi strânge catalogul.

— Să ştiţi că la întâlnirea cu părinţii de sâmbătă particip şi eu – spune, înainte de a pleca din clasă. Avem doar examen în curând!

Întins pe pat, Mihai încearcă să citească o carte. Nu reuşeşte însă... Gândurile îi zboară la altceva.

— Mai dă-l încolo de trei, Mihai! îl îndeamnă Adrian, care cântă la chitară o melodie duioasă.

— Da' tu ce dai, că te-ascultăm aşa, gratuit? întreabă Ionică, mimând ritmul bătăilor de la baterie, cu două creioane între degete, ia mai scoate nişte „poale-n brâu"! îi comandă el colegului.

— N-ai mai lăsat decât „săratele", dragule! îi răspunde, acesta, cu ironie, continuând să cânte.

Cineva bate la uşă. Ionică sare şi deschide. În prag se află nea Pandele, portarul. Abia îşi trage răsuflarea. Este evident că a urcat în grabă scările şi acum nu se simte bine.

— Repede, la telefon! spune el, adresându-se lui Mihai. E taică-tău.

— Mulţumesc, nea Pandele! răspunde băiatul şi o zbugheşte pe uşă afară.

Ionică întinde bătrânului un scaun:

— Stai puţin şi odihneşte-te! Să-ţi dau un pahar cu apă? îl întreabă.

— Nu, băieţi, nu-i nevoie, mi-am revenit! răspunde nea Pandele, aşezându-se totuşi pe scaun. Ce să-i faci, „motorul", continuă, arătând spre inimă, nu mai bate cum trebuie, se grăbeşte şi... gâfâie. Asta e!

— Păi, să-l băgăm în „revizie generală"! încearcă să glumească Ionică.

— S-ar putea, s-ar putea să trebuiască ce ziseşi, măi năzdrăvanule, răspunde bătrânul ridicându-se şi bătându-l uşor pe obraz. Şi-acum să mă duc, că... ce se face poarta fără mine?!... Dacă mai dă doamna directoare vreun telefon şi nu mă găseşte! adaugă, zâmbind.

— Nu ne ierţi deloc, nea Pandele! răspunde Ionică, înţelegând aluzia.

— Parcă de iertare ai tu nevoie? Şi-apoi ce, eu sunt popă?!...

*

În biroul administrativ, Mihai vorbeşte la telefon:

— Mulțumesc, mulțumesc, tată! spune el, la un moment dat... Nu, n-am nevoie de nimic... Cu şcoala?... Bine! Bine, sigur că da!...

Apoi, după o ezitare, se hotărăşte să-i spună:

— Tată, e o întâlnire cu părinții... sâmbătă! Ce zici, ai putea să vii?... Da?!... Bine! Atunci, te-aştept!...

„Şi-acum să te văd, băiatule, ce-ai să te faci sâmbătă?" îşi zice, îndreptându-se spre dormitor.

29

Într-adevăr, până sâmbătă, gândul acesta – cum va da el ochii cu taică-său, după treiul de la Isoscel l-a obsedat pur şi simplu. Iată însă că ziua fixată sosise, fără ca Mihai să fi găsit vreo soluție salvatoare... îi părea cumplit de rău...

*

Părinții elevilor din clasa a X-a B intră, pe rând, în sala în fața căreia Socrate, dirigintele, face oficiul de gazdă, primindu-i. Acum, schimbă câteva cuvinte cu mama Danei.

Din spate se apropie doctorul Pascu şi soția lui, părinții lui Şerban.

— Sunt bucuroasă că vă văd, domnule profesor – spune doctorița, zâmbind.

— Dar ce minune s-a-ntâmplat de-ați venit amândoi? întreabă Socrate.

— Măcar la adunările cu părinții şi la aniversări să fim şi noi împreună! răspunde doctorul, râzând.

— Mulțumit de Şerban? se interesează mama.

— Sper că v-a spus ce s-a-ntâmplat!

— Ne-a spus tot şi cred că i-a prins bine, răspunde tatăl.

— Şi eu sunt convins! adaugă Socrate.

Între timp, se apropie, cu un mic geamantan în mână, tatăl lui Mihai. Trecând pe lângă Socrate, îl salută respectuos, adăugând:

— Mă iertați, vin direct de la gară! Şi, ca dovadă, arată spre geamantan.

— Poftiți, poftiți, n-ați întârziat! îl invită dirigintele în clasă...

De la un colț al culoarului, stând în aşa fel încât să nu fie observat, Ionică pândeşte, cu inima la gură. Auzind paşi în spatele lui, întoarce rapid capul: Isoscel, însoțită de profesoara de fizică, se îndreaptă spre sala unde urmează să aibă loc discuția...

„Uite-o că se ține de cuvânt!" bombăne Ionică, ascunzându-se în grabă, într-o altă clasă, ca să nu fie văzut. Rămâne aici câteva minute, până ce simte că totul s-a potolit pe culoar.

„Acum trebuie să înceapă" – îşi şopteşte el, ieşind din ascunzătoare... Păşeşte pe culoar în vârful pantofilor...

Ajungând la uşa cu pricina, după obiceiul lui, se apleacă şi priveşte pe gaura cheii.

Părinții sunt aşezați precum elevii, în bănci. La catedră – cei trei: Socrate, Isoscel, profesoara de fizică. Vorbeşte dirigintele, dar Ionică... nu-l aude. Se ridică enervat...

„Trebuie să deschid uşa!" hotărăşte el. Şi, într-adevăr, desprinde uşurel clanța, fără să facă niciun fel de zgomot şi împinge puțin de uşă înăuntru.

„Ei, aşa da, se vede mai bine şi se şi aude!"

— Fiind o clasă de profil real, ne-am gândit că ar fi folositor pentru toți să participe la şedința noastră şi doamnele profesoare de matematică şi de fizică – spune, în acest moment, Socrate.

Din unghiul său, Ionică cercetează mai departe sala, ca să se convingă dacă ai lui au venit sau nu...

„E clar, n-au venit!" exclamă el uşurat, ciulind totuşi, urechile la spusele lui Isoscel...

— Noi îi ajutăm pe copiii dumneavoastră cât putem mai mult – continuă ea; facem şi ore suplimentare, pregătire pentru olimpiadă, consultații... Dar, aşa cum ştiți cu toții, fără studiu individual, fără ambiție, fără muncă serioasă nu se poate! Şi ne pare rău că trebuie să v-o spunem, dar asta este situația: unii dintre aceşti copii nu prea muncesc sau o fac sub capacitățile lor! Iată, spre exemplu, la matematică: un elev ca Mihai Marinescu, băiat bun de altfel, cu mari posibilități, anul acesta a debutat foarte bine, încât m-a şi surprins, plăcut bineînțeles, ca apoi să se lase din nou pe tânjeală!... I-am dat un trei, n-am avut ce face, ca să-l trezesc! Tatăl lui este, cumva, aici?

Din prima bancă, de lângă fereastră, se ridică tatăl lui Mihai. Sala întreagă îl priveşte... Simte că se desface pământul sub el...

Ionică închide ochii, cuprins parcă de o mare suferință. Trage, încetişor, uşa la loc şi, după câțiva paşi, făcuți pe vârfuri, o rupe la fugă...

*

În internat, Mihai lucrează singur în sala de lectură. E un fel de a spune că „lucrează": stă cu ochii într-o carte, iar cu gândul şi cu sufletul – strânse parcă de gât de o mână care încearcă să le sugrume – se află acolo, în clasa unde se ține adunarea.

Pe uşă intră, ca o furtună, Ionică.

— E de jale, fratele meu! exclamă el, trăgându-şi un scaun; Isoscel s-a aşezat cu artileria pe noi! Eu am baftă, că ai mei n-au venit. Dar pe taică-tău „l-a scos la lecție”, să ştii!

Mihai a încremenit. Nu este în stare să spună niciun cuvânt... Se ferise să-şi întâmpine tatăl la sosire, deşi aşa s-ar fi cuvenit. Nu avusese curaj, pentru că, în cazul acela, ar fi trebuit să-i spună neapărat şi despre situația de la matematică. Nu voise să-l mâhnească de la început. Sperase că profesoara să nu vorbească tocmai despre el. Iar Socrate, în niciun caz, n-ar fi făcut aşa ceva. El era om delicat, când simțea ori vedea undeva o rană, nu ştia cum s-o ocrotească mai repede, bineînțeles că n-o urca, în văzul lumii, pe scenă...

Isoscel însă...

“Bietul tata! exclamă gândul lui Mihai. Ce-o fi pe sufletul lui?... Dacă i-aş fi spus, ar fi fost cel puțin prevenit, nu-l mai lua prin surprindere... Poate că s-ar fi gândit la un răspuns!...

— Ce faci, mă, plângi? îl întreabă Ionică.

Mihai nu răspunde. Priveşte, cu sufletul pustiu, prin fereastră, înghițindu-şi, din când în când, lacrimile, care-i ajung pe buze... Unele, mai grăbite, îşi continuă însă rostogolirea, până ce se înnoadă, sub bărbie...

*

— Sărut mâna, tată! spune Mihai cu glasul aproape pierit.

— Să trăieşti, fiule! îi răspunde mecanicul, luându-l pe după umeri...

Adunarea se terminase de vreun sfert de oră. Părinții plecau, ca şi la sosire, rând pe rând, după ce – unii dintre ei, desigur – mai discutau câte ceva cu Socrate.

La urmă de tot, venea şi tatăl lui Mihai. Era abătut. Călca încet, de parcă avea sufletul sub tălpi...

— Ştiu că eşti supărat – continuă băiatul. Te rog să mă ierți... dacă mai poți!

— Eu am încredere în tine, Mihai!

Băiatul simți un nod cald în gât... Tot aşa îi spusese şi în vara trecută, când aflase despre corigentă. După o săptămână de chin şi de muțenie, rostise aceste vorbe care, atunci, îi aduseseră o mare bucurie în suflet, deşi o stropise cu lacrimi. N-ar fi vrut să le mai audă niciodată pronunțate în situații şi pentru motive asemănătoare...

— Am stat de vorbă şi cu dirigintele, adăugă tatăl. Şi el te prețuieşte, să ştii... Dar trebuie să iei viața mai în serios, băiete! În clipa aceea se opreşte şi, ridicându-i bărbia, îl priveşte drept în ochi.

— Da, tată, am înțeles! îți mulțumesc! îți mulțumesc că ai venit... şi pentru ceea ce mi-ai spus! răspunde Mihai, cu toată ființa lui...

30

Peste câteva zile încordările se mai neteziseră, lucrurile căpătând o culoare mai limpede. De aceea, ochii priveau din nou, cu bucurie, în jur la toate câte puteau fi văzute.

*

După ora pe care o avuseseră cu Socrate, în recreație, Şerban se apucă şi scrie pe tablă, cu cretă colorată, un anunț cu iz de invitație la nuntă:

“Elevul Şerban Pascu are onoarea să invite pe toți colegii săi, duminică, orele 18, la aniversarea celor şaptesprezece primăveri, pe care le împlineşte... în toamna aceasta.

Ceremonia va avea loc în locuința personală, din strada Zefirului nr. 5. Ținuta “obligatorie”... nu este “obligatorie!”

Așează creta și se întoarce spre sală:

— Prezența însă, da! continuă el, verbal, textul anunțului, privind, în fugă, spre Dana.

— Cum adică „fără ținută”, Șerbane? Fără-fără?! întreabă Geta, izbucnind apoi, după firea ei, în râs.

— Se poate și fără-fără”, dacă-ți dă mâna – se aude răspunsul lui Șerban, dar... cu ținută morală!

Băieții și felele din jur se amuză.

În banca lor fiind, Ionică privește spre Mihai:

— Ce zici de el?... „are onoarea să invite pe toți colegii”... Ai văzut, a subliniat pe toți... Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că mergem și noi!

— Ai dreptate, e un prilej să vedem cum mai stă lumea, cum mai stau lucrurile, cum „devin de se leagă, ori de... se dezleagă”... Mergem!

31

În dormitor, Adrian ciupește corzile chitarei. E nerăbdător să cânte „Mulți ani trăiască”.

— Haideți, mă, nu încercați o dată cu mine?

— O să cântăm acolo destul! îi răspunde Mihai, în vreme ce-și potrivește nodul de la cravată.

— Adriane, fii atent, face crețuri la spate? întreabă Ionică, aranjându-și haina în fața oglinzii de la dulap. Am luat-o de la unu’ dintr-a douășpea! E puțin cam mare!

— E bine, e bine! remarcă Mihai, fără să se uite la el. Ești foarte bine! adaugă. O să lăcrimeze Geta când te-o vedea.

32

Cam în acelaşi timp eu pregătirile băieţilor, Dana, la biroul din camera ei, scrie ceva în jurnal. Deodată se opreşte, fiindcă, din nou, ca atunci, în laboratorul de fizică, nu mai vede bine. Imaginea lucrurilor din jur se tulbură, se tulbură... Fata simte ameţeală. Închide ochii şi rămâne astfel aproape un minut. Îi redeschide apoi, dar cu spaimă. Se temea că n-o să mai vadă. Spre mirarea ei, totul este normal! „Ce bine!" exclamă. „Totuşi, înseamnă că ceva e în neregula, ceva s-a întâmplat!" se gândeşte şi simte cum o prinde îngrijorarea.

Se ridică de la masă şi se plimbă puţin prin cameră. Deschide apoi o fereastră şi respiră aerul potolit al toamnei. Când se mai linişteşte, se întinde pe canapea, ia o carte de pe noptieră şi începe să citească.

33

Aproape toţi elevii clasei a X-a B se află acum în casa din strada Zefirului nr. 5. Au ocupat camera de zi şi camera lui Şerban. Par foarte bucuroşi că sunt împreună, vorbesc, râd, dansează. Muzica de la casetofon creează o ambianţă plăcută. În bucătărie, părinţii lui Şerban aşează sandvişuri pe mai multe platouri.

Se aude soneria. Doctorița Pascu îşi scoate şorţul şi se îndreptă spre uşa de la intrare. În prag, Vlad şi încă un coleg, cu buchete de flori în mână, salută gazda.

— Bine-aţi venit, băieţi, le răspunde mama lui Şerban. Poftiţi! Îi invită ea înăuntru, în momentul în care pe poartă intră Geta, Ionică, Mihai şi Adrian.

— La mulţi ani! să vă trăiască Şerban! spune Geta, înmânând mamei un buchet de flori şi un pachețel cu o carte.

— Intraţi! îi îndeamnă doctorul, sosit şi el în întâmpinarea musafirilor. Trebuie să vină şi Şerban. S-a dus să cumpere nişte şervețele!

Noii veniţi sunt salutaţi cu exclamaţii de bucurie. Geta, îmbrăcată într-o rochie lungă, de seară şi având în urechi nişte cercei „africani”, stârneşte senzaţie.

— Iar a făcut gol în garderoba familiei – comentează o fată, în timp ce colega ei dă ocol camerei, ca într-un exerciţiu specific paradelor de modă. Băieţii, mai ales, o aplaudă. Ionică e mândru, dar nu poate să aplaude şi el, pentru că are în mână o „sticluţă” de votcă, pe care o tot ascunde la spate, neştiind unde s-o aşeze, până va veni Şerban, căruia ţinea să i-o dea în mod direct, fără intermediari. Până la urmă se hotărăşte, o strecoară, în grabă, după un fotoliu. Întâmplător, mişcarea este observată de doctorul Pascu.

Mama lui Şerban aranjează în vaze florile primite. Deodată, sună telefonul. Doctoriţa ridică receptorul şi răspunde. Ascultă câteva secunde...

— Dar am casa plină de copii, abia au venit: e ziua lui Şerban, împlineşte şaptesprezece ani!... Bine! N-am încotro!... adaugă, după alte câteva secunde şi închide telefonul.

— Cine era? întreabă doctorul, sosit din bucătărie.

— De la spital: o urgenţă! trebuie să plec. E vorba de-o operaţie! Te descurci singur?

— Parcă am altă soluţie? Ce să fac?! O să mă mai ajute şi fetele!

— Sigur, sigur! sar câteva dintre ele, care îl şi însoţesc în bucătărie.

Soneria de la intrare se aude din nou. Mihai se crispează. Priveşte neliniştit spre Ionică... Din clipa în care a intrat în casă şi a văzut că Dana nu este, dar nici Şerban, o bănuială i s-a strecurat în suflet...

Pe uşă apare însă Emil, băiatul cu broaştele, „biologul”, care acum scoate dintr-o cutie un iepuraş alb, de casă. Doctorul Pascu îl ia în braţe şi, mângâindu-l, începe să râdă. În jurul lui se adună băieţi şi fete care se amuză de acest dar insolit. Mihai întinde mâna şi-i netezeşte părul mătăsos de pe spate cu o plăcere deosebită.

— Ce faci, măi, frumosule mic? rosteşte el ca-ntr-o şoaptă de dragoste...

*

...Întinsă pe canapeaua din camera ei, Dana citeşte. Din bucătărie se aude vocea mamei:

— Păcat că nu te duci, mai ales că merge toată clasa. Şi-apoi, nu spuneai tu că e un băiat bun? Eu, oricum, ţi-am călcat bluza ta!

— Dana, mama are dreptate – îi spune tatăl, care apăruse în uşă – ai nevoie să te mai destinzi şi tu! Sunt sigur c-o să te simţi bine!...

— Mulţumesc, tată, văd eu! răspunde fata. Şi, peste câteva minute, lăsând cartea de-o parte, se apropie de fereastră. Îl observă, miratâ, pe Şerban, care o aşteaptă în faţa blocului, cu o floare în mână. Zâmbeşte, bucuroasă, ca şi când el ar vedea-o. Apoi se îmbracă în grabă, împachetează cartea pe care o citea şi iese pe uşă...

Când apare lângă el, pe neaşteptate, băiatul tresare.

— Îţi mulţumesc, Dana! îi spune, după câteva clipe de zăpăceală, oferindu-i floarea.

— La mulţi ani, Şerbane! îi urează fata, dându-i, la rândul ei, cartea pregătită. E un roman de dragoste. Am citit şi eu jumătate din el. E foarte frumos!

— Cealaltă jumătate... o s-o citesc eu! răspunde Şerban, zâmbind.

Dana îl ia de braţ şi pornesc amândoi pe stradă...

*

În lipsa gazdei sărbătorite, băieții şi fetele dansează. Geta şi Ionică sunt vedete, țopăie îndrăcit.

Lia îl caută în bucătărie pe doctor şi-l invită la dans. Neavând încotro, tatăl lui Şerban lasă pregătitul sandvişurilor şi „intră pe ring".

— Dacă m-ar vedea fiu-meu, s-ar prăpădi de râs! spune el.

— De ce? Zicea că dumneavoastră l-ați învățat să danseze.

— Este adevărat, dar tango şi vals!...

Mihai a rămas singur, într-un colț al camerei. Observându-l, Geta îl întreabă:

— Tu ce faci, nu dansezi?

— Nu prea ştiu, mărturiseşte, jenat, băiatul.

— Vino-ncoace, că te-nvățăm noi! îl încurajează Ionica.

— Păi, cum, în trei?! se miră Mihai.

— Asta se poate şi în cinci! Nu vezi, gimnastică! exclamă Geta.

Mihai începe să imite mişcările prietenilor lui...

În atmosfera de bună dispoziție generală, se aude vocea lui Vlad, care întreabă:

— Ce-o fi, fraților, cu Şerban? Doar nu vrea să cumpere tot magazinul!

Uşa se deschide, chiar atunci, şi în cameră intră cei doi. Mihai încremeneşte, când îi vede. Dana observă şi priveşte oarecum intrigată reacția băiatului... Lia face ochii mari, oprindu-se din dans. Se opresc şi ceilalți. Băieții strigă:

— Hip! Hip! Ura! aplaudând apoi cu toții. Geta dă tonul şi casa răsună de „Mulți ani, trăiască!" Adrian acompaniază la chitară. Şerban deschide pianul şi cântă şi el!

— Ei, şi-acum, ţinând seama de faptul că s-a rezolvat şi problema... „şerveţelelor”, dansăm mai departe? întreabă Vlad.

— Întâi ciocnim! spune doctorul. Felelor, cine vrea să mă ajute?

Câteva dintre ele intră buluc în bucătărie şi iau platourile cu sandvişuri şi prăjituri, în vreme ce tatăl lui Şerban vine cu o tavă mare, pe care se află multe păhăruţe cu lichior.

— Hai, luaţi, serviţi-vă! îi îndeamnă el. E făcut de mama lui Şerban special pentru voi.

Copiii iau paharele şi ciocnesc, urându-i lui Şerban „La mulţi ani!”.

Mihai se apropie de sărbătorit. Acesta îi spune încet, doar pentru el:

— Apropo de bileţelul de la şcoală, Mihai: să ştii că nu mai poţi conta pe mine! Pe bune!...

Gustând din lichior, Ionică se strâmbă de parcă ar fi băut cine ştie ce.

— O fi făcut de mama lui Şerban – spune el, către colegi, dar cu siguranţă, pentru când era băiatul mai mic. Ce facem, fraţilor, cu siropul ăsta? Mai întreabă făcându-le semn să se apropie de fotoliul aflat într-un colţ al camerei.

— Dar ce-ai vrea? îi răspunde Şerban.

— Am adus cu o sticluţă de votcă, îi asigură Ionică, scoţând-o de după fotoliu. Hai, repede, cu alte pahare!

Şerban aduce din bucătărie pahare curate. Băieţii se reped asupra lor, înghesuindu-le apoi la gura sticlei lui Ionică...

Cu zâmbetul pe buze, doctorul Pascu asistă la toată scena...

Se aud paharele ciocnindu-se... şi, dintr-o dată:

— Ce e asta, Ionică, strigă cineva, îţi baţi joc de noi?

— „Aqua chiara”! răspunde tatăl lui Şerban, râzând, căci el le luase votca, turnându-le în sticlă apă. Nu e bună – mai precizează doctorul – dar face bine!

În hohotele generale de râs, numai Ionică zâmbeşte strepezit...

Făcându-i-se parcă milă de el, Şerban dispare pentru câteva secunde într-o altă cameră şi se întoarce, fără să fie observat de tatăl său şi nici de fete, cu o sticlă de whisky, îi rupe capacul aproape cu duşmănie, adresându-se colegilor:

— Ţineţi!

Întind cu toţii paharele, după care, cu priviri ghiduşe, le duc spre buze şi, ca la o comandă, le răstoarnă pe gât.

— Îmm!... E nemaipomenit! exclamă Ionică în şoaptă... Asta mai zic şi eu „viaţă pe cont propriu”! Te-ai făcut mare, Şerbane! Bravo! mai adaugă el, izbucnind în râs.

Ceilalţi îl secondează într-un cor înfundat, ce se stinge pe loc în clipa în care o fată anunţă ritos, apăsând pe butonul unui casetofon:

— Damen tango!

Imediat, colegele sale invită pe băieţi la dans. Mihai o urmăreşte cu privirea pe Dana, care, după o ezitare scurtă, începe să danseze cu Şerban.

Înţelegând ce se peircec în sufletul prietenului său, Ionică o îndeamnă pe Geta:

— Ia-l pe Mihai!

Fata se execută imediat... Dansând absent, căci continua să privească spre Dana, Mihai pierde ritmul şi-şi calcă partenera pe picior:

— Cavalerul meu, mai multă grijă pentru botine! Sunt ale unei verişoare! îl mustră Geta, cu dulce ironie, ca să-l trezească.

Fâstâcit, Mihai îşi cere scuze, tocmai în momentul în care în cameră apare Socrate. În aplauzele tuturor, dirigintele îl îmbrăţişează pe Şerban, îi oferă o carte şi-i spune:

— „Excelsior”!...

34

A trecut de miezul nopții. Ionică şi Adrian au adormit de mult... Mihai a stat cu ochii închişi o vreme, dar somnul n-a vrut să-i mângâie genele. A fâlfâit, în câteva rânduri, prin apropiere, cu nişte aripi obosite, şi-apoi s-a dus, speriat de vârtejul din mintea băiatului.

Acum ochii lui Mihai ațintesc, prin întuneric, plafonul camerei... Minutele se scurg greu... Iată-l ridicându-se cu grijă şi deschizând dulapul. Cercetează cu degete ca de orb locul, până găseşte cutia de şah. O deschide, în lumina razelor lunii, care pătrund prin fereastră, şi scoate din ea salba maramureşeană. Ființa i se oglindeşte câteva clipe în apele frumos colorate ale acesteia. O împătureşte apoi într-o batistă şi-o aşează undeva, pe fundul geamantanului. Cu un gest definitiv închide cutia de şah şi-o strecoară la loc, în dulap... Câteva secunde nu ştie ce să facă. Se simte golit parcă pe dinăuntru. O senzație de uşoară amețeală îl determină să se sprijine cu mâna de masă. Intră apoi în camera de baie, aprinzând lumina. Îşi umple un pahar cu apă şi bea cu sete, de parcă ar vrea să-şi potolească o arsură. Privirea i se anină de propria lui imagine, din oglindă. Lasă paharul pe chiuvetă şi se priveşte mai atent.

„Te rog să-ți bagi mințile-n cap! se răsteşte la acel chip gândul ce se foise, până atunci, ore în şir. Pentru tine ea nu este, de-acum înainte, decât eleva Cristea Dana, dintr-a X-a B... Ți-ai călcat îndeajuns cuvântul; ai făgăduit că ai să-nveți – aşa cum a fost dorința mamei –, că ai să demonstrezi şi că le vei demonstra de ceea ce eşti în stare... Şi?!... Uite unde ai ajuns! Nu vreau să-mi fie ruşine pentru tine!”...

Ia paharul şi mai înghite două guri de apă...

„Promiți?” aude, din nou, o întrebare de dinăuntru.

Răspunsul se rosteşte în acelaşi registru al frământărilor: „Promit!”

Hotărât, băiatul închide lumina şi dă să iasă, dar, după câteva clipe, o reaprinde; îndirjit se apropie de oglindă şi aproape lipind, întreabă:

— Ai înțeles, dom’le? Dana nu există! Clar?!...

— Care faci gălăgie-acolo? se aude, mormăit, glasul lui Ionică, trezit din somn...

35

Toamna – cu suflet de blândă aducere-aminte şi chip de lumină – îşi trăieşte ultimele zile. Frunzele, rumenite în baia potolită de aur celest, freamătă deasupra oamenilor, deasupra pământului, deasupra amintirilor...

Mihai se luptă să-şi țină cuvântul dat sieşi. Viața îl poartă pe la diferite ferestre ale bucuriei: zece la Isoscel, zece la fizică, zece la Socrate... peste tot, zece... Dana îi iese însă tot mai mult în față, dar el se trudeşte să-şi țină privirile alături de ea, mereu alături! Şi reuşeşte! Deci – zece la purtate. E nota pe care şi-o pune singur, dublând-o pe aceea înscrisă de Socrate în catalog şi în carnet, la sfârşitul trimestrului...

*

Iată că a început să ningă. În casa părintească, din sat, Mihai împodobeşte pomul de iarnă împreună cu bunicul. Tatăl trebuie să sosească din clipă în clipă... Acum, când băiatul se află în vacanță, şi-a luat şi el câteva zile de concediu...

— Mihai, ce-ar fi să agățăm şi carnetul de note în pom? spune bătrânul.

— Vrei să râdă tata de mine?

— De ce crezi aşa ceva?

— Ar fi o naivitate... îngâmfată, bunicule!

— A te bucura sincer de o izbândă a ta nu e nici naivitate şi nici îngâmfare, flăcăule.

Nu l-au agăţat în pom, dar l-au lăsat pe masă, la vedere...

Ninge, ninge tot mai mult! E Anul Nou! Ionică, însoţit de câţiva băieţi din sat, intră în ogradă şi începe să plesnească din bici şi să spună, pentru gândul şi pentru sufletul gazdelor, Pluguşorul. Mihai iese bucuros în curte împreună cu tatăl lui şi cu bunicul. Când poezia bicelor şi a vorbelor se sfârşeşte, larma bătăliei cu ghiulele albe şi reci pune stăpânire peste frântura aceea de lume...

36

Către primăvară, formaţia de muzică rock a clasei a X-a B era deja cunoscută în întreg liceul. Mihai avusese ideea alcătuirii ei. Cânta şi el, nu numai Adrian, de mulţi ani, la chitară. După vacanţa de iarnă şi-o adusese la internat. Ionică a învăţat repede secretele bateriei, iar Geta era „vedetă a cântecului" încă din gimnaziu. Aşa că erau gata să intre... în repertoriu!... Socrate i-a ajutat, rugind-o pe directoare să le cumpere cele de trebuinţă unei formaţii muzicale în viitorul căreia el începuse să creadă. Mihai a muncit mult şi i-a forţat şi pe ceilalţi să-l urmeze. Se deprinsese cu sunetul cel mai de sus, din gama notelor şcolare, de aceea îşi dorea şi aici un zece. L-au primit cu prilejul unui spectacol pe care l-au dat pentru toată suflarea liceului. La sfârşit, au fost copleşiţi de aplauze. Aplaudau, sincer, şi Dana şi Şerban. Mihai era mulţumit. Cântecul lui, pe care îl intitulase „Ani de liceu", prinsese, era murmurat acum de întreaga sală. Iar inima băiatului mai rostea încă, în acele clipe, doar pentru sine: „Ani de liceu/ Cu prietenii pe viaţă, / Scumpii ani de liceu/ Enigmatică prefaţă/ La romanul ce e doar al meu!..."

— Geta, Geta – îi şopteşte Ionică prietenei sale, în timp ce aceasta încă mai făcea plecăciuni în faţa sălii – le-ai luat piuitul la toţi! Bravo!

Fata se întoarce către el:

— Mulţumesc, maestre îi spune, completând vorbele cu o reverenţă şt izbucnind apoi în râs.

— Dar să-l vezi şi pe băiatu' mâine pe teren! adaugă Ionică. Îmi pare rău că n-o să fie acolo Gică Hagi: s-ar face „faţă palidă" de invidie...

*

— Mihai, dacă eşti de acord, pot să cânt alături de voi, la orgă electronică!...

Venise lângă scenă. Dana îi privea pe amândoi. Rămăsese şi ea surprinsă de propunerea lui Şerban.

— Nu glumeşti? l-a întrebat Mihai.

— Deloc! Mai mult: îţi declar că mi-ar face mare plăcere să fim împreună în această activitate...

— Îţi mulţumesc, Şerbane! îi răspunde Mihai, întinzându-i mâna. Am avut mari spaime astăzi... Altă dată, cu siguranţă că va fi mai bine!

— Şi eu sper! Oricum, vă felicit pentru ceea ce aţi izbutit până acum! Iar cântecul liceenilor, ce să-ţi spun – e formidabil!

— Ura! Ura! a început să strige Geta şi, sărind de pe scenă, îl îmbrăţişează pe Şerban şi-l sărută. Dana, din preajmă, râde. Se bucură sincer de iniţiativa la care a fost martoră. Mihai o priveşte în treacăt, încercând să facă abstracţie de prezenţa ei. Fata se apropie însă de el şi-i spune:

— Mi-a plăcut foarte mult cum ai cântat! Astăzi aţi fost grozavi!

— În special „bateria"! precizează Ionică.

— Bineînțeles! „recunoaşte” Dana, ținându-i hangul.

Mihai zâmbeşte. Îşi ia apoi chitara şi iese din sală.

37

Împărțiți în două echipe, băieții din clasa a X-a B joacă fotbal pe terenul din curtea şcolii. În jur s-au strâns elevi şi din alte clase. Dar suporterii cei mai activi sunt fetele, colegele celor aflați pe teren.

— Hai, Ionică! se aude glasul Getei, chiar în momentul acesta... Şi, într-adevăr, Ionică înaintează vertiginos, cu balonul la picior, driblează în stânga, în dreapta, sparge apărarea adversarilor, se apropie de poartă şi marchează... imparabil.

— Gool! Gool! explodează galeria.

— Bravo, Ionică! Bravooo! țipă Geta, țopăind de bucurie. Strigătele ei sunt acoperite de aplauze. Ionică trimite mulțimii entuziasmate sărutări pe care le flutură de pe vârful degetelor de la propriile sale mâini.

Mihai îl priveşte cu căldură. Are în ochi luciri de satisfacție.

Profesorul de sport, care arbitrează, pune mingea la mijlocul terenului şi jocul se reia.

Vlad, centrul înaintaş al echipei adverse, se află acum la balon. Face câteva driblinguri spectaculoase, îl păcăleşte şi pe Ionică, apărut în calea lui, trece mai departe, se-apropie de poartă şi, când se pregătea să tragă, Mihai, aflat în poartă, se-aruncă şi blochează mingea. Galeria îl aclamă pentru această reuşită, cu atât mai mult cu cât „golul era ca şi făcut”! Dar Mihai, ridicându-se, îşi dă seama că s-a rănit la mâna dreaptă. Încercând să prindă balonul, când a plonjat, s-a julit, fără îndoială, şi iată, acum, sângele curge în voie. Ionică soseşte în grabă lângă el.

— Te-a lovit într-adins, aşa-i?

— Nu e el vinovat, singur m-am lovit! îi răspunde Mihai.

— Las' că ştiu eu, exclamă „centrul înaintaş", reintrând în joc.

În momentul acesta mingea se află iarăşi la Vlad, care încearcă o nouă pătrundere. Ionică îi ține însă calea şi-l deposedează cu o mişcare rapidă şi dură care „seceră" pur şi simplu adversarul. Vlad, încovoiat de durere, nu se mai poate ridica. Galeria amuțeşte, lăsând parcă spațiu liber pentru fluierul strident al profesorului-arbitru...

38

— Eram sigur că l-a lovit cu intenție – mărturiseşte Ionică, sincer mâhnit şi congestionat. De aceea n-am putut să rabd şi...

— ... Şi te-ai gândit aşa, rapid, că n-ar trebui să rămâi, cumva, dator – intervine Socrate. „De-aceea"... „l-ai aranjat" cât ai putut mai bine... Nu fac abstracție de faptul că vă aflați pe terenul de sport – arenă de luptă, desigur – continuă dirigintele, după cum nu las de-o parte nici starea ta sufletească, sub imboldul căreia ai luat o asemenea hotărâre... întrebarea pe care ți-o pun este: cum te-ai gândit că aşa trebuie făcută dreptatea, de unde o asemenea concepție?...

Pe uşa intră directoarea liceului. Elevii se ridică. Sunt, cu toții, încordați.

— Am dat telefon la spital – spune ca, făcând, în acelaşi timp, semn copiilor să se aşeze. Am primit asigurări că nu e... decât o luxație care îl va ține, totuşi, o vreme la pat. Problema e dacă se va face bine până la data olimpiadei pe țară. Vlad este reprezentantul vostru şi al liceului, totodată, la concursul de matematică. Absența lui ne-ar afecta, desigur, pe toți, ne-ai lipsi de un posibil premiu! Să sperăm că lucrurile se vor rezolva cu bine!... N-am nicio îndoială că

celelalte aspecte le rezolvați dumneavoastră, aici! adaugă directoarea, purtându-şi privirea de la Socrate spre Ionică, apoi peste întreaga clasă...

*

— Aş vrea să vă mai spun ceva, continuă Ionică, după plecarea directoarei. Dac-aş fi ştiut că se întâmplă necazul acesta, nu l-aş fi lovit, oricât de prieten îmi este Mihai. Vă rog să mă credeți!... Şi-acum – adăugă el spăşit – sigur că trebuie să mă pedepsiți. Nu mă supăr! Am făcut-o, trebuie s-o trag!

— Trei săptămâni consemnare în internat! hotărăşte Socrate, sec.

— Nu s-ar putea două, domn' profesor, se roagă Ionică, depăşindu-şi orgoliul.

— Patru, dacă vrei, se poate! cade, ca o ghilotină, precizarea dirigintelui.

Dezumflat, Ionică se aşează în bancă. După câteva secunde, îşi îndreaptă ochii spre mâna bandajată a lui Mihai.

— Tot aşa de râu te doare? Îl întreabă.

— Nu mâna, ci capul mă doare!... De prostiile pe care le faci! îi răspunde Mihai.

Ionică înghite în sec, n-are încotro...

39

— Florile sunt din partea mea, iar bomboanele de la Ionică. Ar fi vrut să vină personal să ți le aducă, dar e consemnat, trei săptămâni nu mai iese în oraş!

Vlad îl invită pe Mihai să ia loc pe fotoliul de lângă pat.

— Ce-i drept cu am voie să ies, dar cu butucul acesta de ghips – spune el, arătând spre picior – plimbarea n-ar fi prea

agreabilă. Oricum, îți mulțumesc pentru bomboane şi să ştii că nu-i port pică! Ba aş zice că, dimpotrivă: acum, după cum vezi, pot să lucrez mai mult pentru olimpiadă.

Mihai priveşte caietele pline de exerciții şi cărțile de pe masa lui Vlad.

— Şi dacă nu-ți vor scoate ghipsul până atunci? Mai sunt doar şapte zile.

— Sigur nu mi-l scot, mi-au şi spus. Aşa că îl car după mine. Îți dai seama, voi fi un om cu mai mare „greutate".

Băieții fac haz, deşi fiecare se gândeşte la cât de bine ar fi fost, dacă n-ar fi apărut această încurcătură.

— Aoleu! exclamă Mihai, era să uit: mai am ceva pentru line. Şi, căutându-se în buzunar, scoate de-acolo un plic pe care îl întinde colegului său.

— Ce e cu asta?

— Deschide-l!

Vlad desface plicul şi, mirat, cercetează fotografia „marelui fotbalist", pe care-o găseşte înăuntru. „Ca să ştii că mă gândesc tot timpul la tine!" citeşte el pe spatele imaginii. O mai priveşte o dată: Ionică parcă îi face cu ochiul!

40

O fată blondă, elegantă, intră pe poarta internatului. Îl salută în fugă şi cam de sus pe nea Pandele. Vajnicul portar o opreşte însă imediat:

— Nu vă supărați, domnişoară – i se adresează el politicos – cine sunteți şi unde vreți să mergeți?

— Sora elevei Mirela Popescu, dintr-a X-a B, răspunde blonda repezit, privind parcă pe deasupra bătrânelului din fața ei. Îi duc un pachet – adaugă, arătând spre plasa din mână...

— Nea Pandele o măsoară cu ochi de „meseriaş", după care o pofteşte înăuntru. Fata îi mulțumeşte, zâmbindu-i

frumos şi, străbătând curtea internatului, se îndreaptă spre scara ce duce la dormitoarele fetelor. Calcă apăsat, înțepând ritmic fața asfaltului de pe platou cu vârfurile tocurilor „cui” ale pantofilor ei de culoarea oului de rață. Când simte că a ieşit din raza vizuală a lui nea Pandele, întoarce grăbită capul, să se convingă, schimbând, pe loc, direcția de mers. Iat-o acum, săltând uşoară, aproape în fugă – spre cealaltă scară, a băieților...

*

În sala de lectură, Mihai şi Ionică lucrează la o masă. Sunt concentrați în efectuarea unor teme. Nu e de mirare că, chiar şi Ionică să se fi hotărât, măcar pentru câteva ore, să se jertfească pe altarul matematicii. Din discreție, nu ne uităm peste umărul lor, spre a le identifica preocupările. Altcineva însă nu este tot atât de discret. Aşa că, deschizând încetişor uşa...

— Pst! Pst! se aude o şoaptă chemătoare, strecurată prin deschizătură...

Ionică se lasă tulburat cu plăcere, de aceea şi întoarce rapid capul... Lucra, doar, intens, de mai bine de... douăzeci de minute, poate chiar de douăzeci şi cinci şi simțea deja un freamăt interior, era aşa, ca o chemare... de a lăsa totul baltă şi de a se duce... afară, cu mingea...

Zâmbetul de pe chipul luminat de buclele blonde şi un semn, abia perceptibil, făcut cu mâna sunt de ajuns să-l salte de pe scaun şi să-l proiecteze, ca atras de un misterios magnet, spre uşă.

— E Geta! îi şopteşte el lui Mihai, înainte de a se ridica.

— Geta?! se miră Mihai. Şi ce caută ea aici? Tu ai chemat-o? Ai înnebunit?!

— N-am chemat-o şi... n-am înnebunit! Dar... e Geta, înțelegi! Aşa că... te salut!

— Descotoroseşte-te de ea cât mai repede! Vezi că e Isoscel de serviciu la internat... să nu dați de dracu.

— „Puşchia pe limbă”! exclamă Ionică, înaintând apoi cu paşi de pisică spre a nu-şi deranja colegii de studiu.

Ajungând lângă fată, o ia de mână şi-o duce în apropierea unei ferestre:

— Ce e cu părul tău, l-ai vopsit? Când, că doar a zi-dimineață... o întreabă în avalanşă, în timp ce i se învârteşte în jur, ca s-o observe mai bine.

Geta izbucneşte în râs. Ionică îi astupă gura cu mâna, spre a fi sigur că sugrumă imediat periculoasa cascadă sonoră. Când, în sfârşit, este eliberată, după câteva secunde, fata îi spune:

— E o perucă! Am „arestat-o” de la maică-mea! Ca să nu mă recunoască nea Pandele. Să-l fi văzut cum mă drămuia – şi pe-o parte şi pe cealaltă!... Dar nu s-a prins, stai liniştit!... V-am adus banda cu timpurile verbelor la engleză! La sfârşit e şi-un supliment muzical! Pentru cei ce obosesc învățând! mai adaugă ea, întinzându-i caseta.

— Hai cu mine! o îndeamnă băiatul.

— Unde?

— În cameră la noi! Nu vrei să ascultăm puțină muzică?

— Chiar, nici n-am văzut până acum unde stai!

În cameră, Adrian cântă încet la chitară. Când o vede, se opreşte şi se ridică în grabă de pe pat.

— Geta, strigă el, recunoscând-o... Mamăăă, ce tipă fainăeşti! se miră, în continuare, în timp ce fata se pleacă într-o reverență „de mare clasă”.

Adrian îi oferă, cu un gest ceremonios, singurul scaun mai acătării din camera lor (celelalte două având urme numeroase de îmbătrânire, culese o dată cu trecerea timpului).

— A venit să ne învețe limba engleză! declară Ionică, ceremonios. Dar, până una-alta, ia să dăm noi verbele

acestei limbi mai la vale spune, introducând caseta în aparat şi derulând-o – şi să gustăm puţin „premiul” de la sfârşit.

— Ce premiu?

— Colega noastră, care are o inimă atât de bună, s-a gândit să ne recompenseze pentru învăţătură, aşa că, la sfârşitul „lecţiei”, ne-a înregistrat un supliment muzical. Noi să începem însă cu elementele optimizate şi apoi... înţelegi...

Între timp, Geta şi-a scos peruca. Ionică o ia, o priveşte, atent, se duce cu ea în faţa oglinzii şi o aşează pe cap.

— Ştii că-ţi stă bine ca blond? spune fata.

— Dar ca., blondă?! răspunde fotbalistul, cu faţa luminată de o idee. Ai trusa de machiaj la tine?

— Sigur că da! Dar ce ai de gând?

— Las’ că vezi tu! Fă-mi o „faţă” irezistibilă!...

Geta se prinde în joc şi amuzându-se îl fardează pe Ionică. În câteva minute, camera băieţilor se transformă într-o „cabină de machiaj”.

— Mai dă-i cu puţin roşu pe obrazul ăsta – arată Adrian, făcând pe ajutorul „maestrei”. Şi-acum cu pudră! Aşa, bravooo!... Agaţă-i şi clipsurile la urechi!

După ultimul retuş al buzelor, Ionică, ridicându-se de pe scaun, se apropie de oglindă.

— Excelent! exclamă el, fandosindu-se şi începând să ţopăie în ritmul muzicii de pe banda... verbelor din limba engleză. Dacă m-ar vedea mama, ar regreta că nu m-a făcut fată, completează, în timp ce se tot maimuţăreşte...

Şi-acum – îşi continuă ideea – deoarece casetofon avem (Îl ridică de pe masă, trecându-şi cureaua acestuia peste umăr), „microfon” avem – mai spune, scoţând un stilou din buzunar şi potrivindu-l în palmă în aşa fel încât să i se vadă doar capacul metalic, ce-aţi zice, stimaţi colegi, să facem o vizită în dormitorul... fetelor. Să le luăm un interviu! Ce spui, Adriane, n-ai vrea... să vezi fetele la ele acasă?

— Tu eşti nebun! se-aud cuvintele Getei, printre gâlgâiturile de râs.

— Mă, eu te ştiam cam... completează Adrian, făcând cu mâna un gest spre cap, din care se putea uşor înțelege cum îl ştie el pe Ionică, dar nici chiar aşa! Vrei să luăm foc?!...

— Hai, hai, repede, că peste... o oră-două sunt aşteptat la... Radio! îi îndeamnă improvizatul „reporter”...

*

Geta şi Ionică înaintează pe coridorul ce duce spre camera câtorva dintre colegele lor. Adrian, la câțiva paşi în spate, se străduieşte să nu pufnească în râs. Coborâseră, între timp, şi, ferindu-se de ochii lui nea Pandele, au traversat platoul, ca să poată asalta internatul prin cealaltă intrare...

„Reporterul”, în pantofii cu tocuri înalte ai Getei, care, pe deasupra îl mai şi strâng, calcă de parcă ar merge pe catalige. Un pas mai grăbit şi piciorul se frânge. Noroc de fată, care-l susține de braț, ajutându-l să se redreseze. Apoi bate la uşa unui dormitor. Cineva deschide. E Mirela, colega de banca a Danei. Înăuntru, încă două eleve care citesc la o masă, aflată în mijlocul camerei.

— Bună, fetelor! spune Geta. Dânsa e de la Radio; m-a rugat Socrate s-o însoțesc. Face un reportaj despre şcoala noastră... Pe Adrian l-am întâlnit în curte. M-a condus până aici, fiindcă nu ştiam care e camera voastră.

— Salve! spune Adrian, din uşă. Pe mine vă rog să mă scuzați, m-am dus! Şi pleacă.

Fetele, uşor stânjenite, se ridică, potrivindu-şi halatele cu care erau îmbrăcate...

— Am înțeles că sunteți în clasa a X-a, spune „reportera”, cu voce prefăcută.

— Într-a X-a B! precizează Mirela.

— Mi-a spus dirigintele vostru că vă aflați într-o întrecere sau cam aşa ceva. Că v-ați propus să demonstrați că sunteți cei mai buni din şcoala... Ce speranțe aveți? întreabă Ionică, întinzând „microfonul” spre una dintre fete.

— Ne dau de furcă în special cei dintr-a X-a C! răspunde aceasta.

— Avem şi o deviză – continuă a treia fată, cu gândul la ceea ce le spusese Socrate, când le-a propus întrecerea, atunci, în şedința de la începutul anului şcolar: „Toți pentru unul şi unul pentru toți”!...

— Bravo! Frumos! exclamă „reportera”. Mă bucur! Şi vă urez mult succes!... Dar cu matematica... cu matematica... cum stați? Sper c-o duceți bine... Deşi am auzit că aveți o profesoară foarte severă, lasă corigenți...

— Da, am avut doi în anul trecut – răspunde, scurt, Mirela.

„Reportera” capătă parcă un plus de interes:

— Şi cum se comportă ei acum?

Geta abia îşi stăpâneşte râsul.

— Ştiți – unul dintre ei, în acest an este chiar foarte bun!

— Dar celălalt? întreabă fostul corigent, cu ochi strălucind de curiozitate.

— Celălalt... cam „târâş-grăpiş”... Adică e băiat bun, reia fata, după ce simte în coastă cotul Mirelei, dar... se cam ține de năzbâtii... Colega noastră Geta îl cunoaşte foarte bine...

Ionică îndreaptă „microfonul” spre Geta, mormăind, pentru sine: „Te-am prins: acum să te văd ce spui?!”

În această clipă, însă, uşa se deschide şi în prag apare Isoscel. Geta şi Ionică au înlemnit...

— Doamnă profesoară, dânsa e de la Radio, face un reportaj despre noi... spune Mirela.

— Daa?! Îmi pare bine! mărturiseşte sincer Isoscel, cu un zâmbet pe față.

Şi privind mai atent, continuă:

— Parcă v-aş cunoaşte, n-aţi mai fost pe la noi? Eu sunt profesoară de matematică, Baldovin!... se recomandă, întinzind mâna „reporterei”.

Ionică se fâstâceşte complet. Vrea să schimbe „microfonul”, adică stiloul din mâna dreaptă, spre a răspunde la salutul profesoarei, dar acesta îi cade. Instinctiv, se-apleacă să-l ridice... Şi-atunci – catastrofă: peruca n-are altceva mai bun de făcut decât... să alunece şi... lui Isoscel îi „cade” faţa... Fetele, năucite, fac ochii mari... Cu mâna spre stilou, cu figura „pavoazată” şi cerceii spânzuraţi de urechi, Ionică nu îndrăzneşte să se mai ridice...

După un moment de perplexitate, profesoara îl prinde de guler şi, aducându-l la verticală, îi îndeasă peruca pe cap, spunându-i, în acelaşi timp, apăsat:

— Ce-i cu mascarada asta, Ionică? Până aici ai ajuns? Bravo, băiatule, bravo! Apoi, întorcându-le spatele, iese, trântind uşa în urma ei.

41

— Este inadmisibil, domnule profesor, trebuie să fie aspru pedepsiţi. Disciplina e... disciplină! Ori o respectăm, ori totul se duce de râpă! Ăstora li s-a urcat democraţia la cap!...

Isoscel îşi subliniază fiecare cuvânt spintecând aerul cu palma şi izbind, de fiecare dată, în biroul lui Socrate. „Filosoful”, în picioare, o ascultă concentrat şi amărât. Într-adevăr, elevii lui o făcuseră prea „de oaie”...

Geta, Ionică şi Mihai stau, spăşiţi, în faţa cabinetului.

— Dacă mă dă afară din internat, am încurcat-o! Dracu’ m-a pus... spune Ionică, realmente îngrijorat.

În timpul acesta, uşa se deschide şi Isoscel trece pe lângă ei ca o furtună, fără să-i privească.

Cei trei abia îndrăznesc să pătrundă în cabinet. Rămân, ca nişte stâlpi, lângă uşă...

— Tu ce cauți aici, Mihai? întreabă Socrate.

— Domnule diriginte, am venit să vă spun că, de fapt, eu sunt vinovat, cu am avut ideea aceea... Pe mine să mă pedepsiți! răspunde băiatul, dintr-o răsuflare.

Geta şi Ionică rămân cu gura căscată. Mihai venise cu ei aşa, ca să-i încurajeze... şi-acum... „la uită-te la el? îşi spune Ionică. Prietenie-prietenie, dar nici chiar aşa: să-ți oferi singur cocoaşa şi să te laşi ciomăgit, de pomană, pentru altul!”

— Nu e adevărat, domn’ diriginte – sare cu gura Ionică – el n-a ştiut absolut nimic! Şi, la urma urmei, nici Geta nu e vinovată... Eu am făcut toată „mascarada”, cum i-a zis doamna profesoară.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spune Socrate, privindu-i pătrunzător pe toți trei. Mie să nu-mi veniți cu braşoave. Şi țineți minte că prietenia adevărata nu înseamnă renunțare la cinste, la adevăr, la principialitate!... Nu e o catastrofă ceea ce ați făcut – subliniază el, decupându-i cu ochii pe cei doi vinovați –, dar fapta voastră m-a mâhnit, totuşi, profund! O să vă scad nota la purtare – şi ție, Ionică şi Getei! Şi acum plecați! Să nu vă mai văd! le ordonă el, rupându-şi privirea de la uşă şi începând, înstrăinat parcă, să cerceteze nişte hârtii de pe birou.

Mihai are lacrimi în ochi. Getei îi tremură buzele: ar vrea să spună ceva – precis nu ştie ce –, dar simte că nu are glas. Renunță. În timpul acesta, Ionică sfredeleşte podeaua de la vârful pantofilor, ca de foc. Dacă ar fi singur, s-ar duce la Socrate şi l-ar ruga să-i tragă două palme. Dar cine l-ar crede că, în clipele acestea, e absolut sincer? Toți ar spune despre el – şi diriginte, şi colegi, – că face pe măscăriciul, mai departe! Şi, totuşi...

— Mihai, dă-mi măcar tu două palme! se roagă Ionică, atunci când s-au văzut dincolo de uşa cabinetului...

Mihai stă locului şi-l priveşte lung. Simte că prietenul lui, de data aceasta, este cu adevărat sincer. Îi pare bine... întinde mâna şi... îi mângâie uşor obrazul. Ionică i-o prinde şi i-o strânge cu căldură. După o clipă, Mihai şi-o retrage, cu un gest zvâcnii:

— Să te ia dracu' de păcătos ce eşti! îl apostrofează el, pornind în grabă pe coridor. Ionică zâmbeşte în urma lui, iar Geta, scoţând stiloul din buzunarul rochiei, îl potriveşte în palmă şi-apoi îl întinde către colegul ei, întrebându-l:

— Mai aveţi ceva de declarat, stimate domnule Ionică Popa?

42

Prin mulţimea oamenilor ce se scurg spre ieşire, de pe unul dintre peroanele Gării de Nord, un roi de băieţi îşi face loc, ca un tăvălug, ducându-l pe braţe pe învingător. Vlad, fericit, ţine într-o mână diploma, iar cu cealaltă ocroteşte un braţ întreg de flori... Elevii îl depun în faţa directoarei liceului. Socrate şi Isoscel sunt de faţă.

— Te felicit din toată inima Vlade! spune directoarea, emoţionată. Ne-ai făcut o mare bucurie. Premiul întâi pe ţară înseamnă foarte mult şi pentru noi şi pentru colegii tăi. Pe tine nici nu te mai pun la socoteală – râde ea.

Năucit de acesta primire, la care nu se aştepta (se gândea c-or să vină doi-trei colegi mai apropiaţi, poate şi Socrate, fiindcă îl ştia inimos), Vlad parcă nici nu mai are grai. De cum apăruse în uşa vagonului, l-au luat pe sus. Apoi, aşezându-l lângă o bancă de pe peron, i-au cerut să scoată diploma din geantă şi aşa, cu ca într-o mână şi cu florile... au pornit cu el printre oameni, care, zâmbind se fereau din calea lor.

Roşu, precum trandafirii şi garoafele ce-i luminau obrazul, îngână câteva cuvinte de mulțumire...

— Ce-ți mai face piciorul? îl întreabă directoarea, privind spre ghips.

— E mai solid decât oricând! răspunde, zâmbind, băiatul.

— Eu ce să-ți spun? zice Socrate, apropiindu-se de el. Vino să te îmbrățişez!

— Să ştiți, domnule diriginte – mărturiseşte Vlad, emoționat, că m-am gândit mult la dumneavoastră, la băieți, la clasă...

— Şi la mine nu le-ai gândit? întreabă Isoscel. Ia vino să te pup şi eu!... Şi, într-adevăr, îl sărută, voit zgomotos, pe amândoi obrajii.

— Păi dumneavoastră îmi conduceați mâna când scriam fiecare formulă, glumeşte „olimpicul”.

— Măi, măi, te-ai şmecherit şi tu! remarcă profesoara, ciufulindu-i părul.

— Vlade, cu cred că fotografia mea a făcut minunea, spune Ionică, de lângă ea.

— Fără ea eram pierdut, Ionică băiatule, pierdut. Dar aşa – de câte ori te priveam pe tine, mă gândeam... la Geta şi, de fiecare dată, simțeam cum prind puteri noi, ca-n basme!...

Hazul este general... Râd chiar şi câțiva oameni străini, care, aflându-se prin apropiere, au asistat la toată scena.

— Acu’ „pe bune”, piciorul te mai doare? întreabă, subit îngrijorat, autorul loviturii de pe terenul de sport.

— Deloc! de două zile trebuia să-mi scot „butucul” – îl asigură Vlad.

— Atunci e bine! Sunt liniştit!...

*

Mihai priveşte spre Dana, încercând parcă să ghicească de ce este atât de abătută. Isoscel îl observă. Se apropie de el.

— Vezi, Mihai? Cine ştie, dacă mă ascultai, poate că fluturai şi tu acum o diplomă – spune profesoara.

— Vă promit că, la anu' o să vă fac să vă deranjaţi şi pentru mine la gară!... răspunde băiatul.

— Până la anu'... e anul acesta! exclamă Isoscel. Ca mâine vin tezele şi... domnu' Ionică, bun numai la gură şi de şotii, dansează, uite-aşa, pe muchie de cuţit. Ce fel de prieten eşti tu cu el, vrei să rămână iar corigent?

Ionică aude şi se întunecă. Se îndepărtează câţiva paşi, privind în urma unui tren, care tocmai plecase din gară...

— Ce-i cu Şerban? întreabă Socrate pe Dana. De ce n-a venit şi el la gară?

— Nu ştiu, domnule diriginte! răspunde, scurt, fata.

— N-a fost anunţat?

— Ba da! spune ea, cu jumătate de voce. Chiar eu i-am dat telefon!

Profesorul o priveşte pătrunzător... Dana se întoarce să plece, dar e cuprinsă, din nou de senzaţia aceea ciudată, de ameţeală...

43

A doua zi, intrând în clasă şi văzându-i pe Ionică şi pe Geta lângă o fereastră, Mihai se duce direct la ei.

— Geta, îi spune el fetei, una şi cu una fac două: mai slăbeşte-l pe zănaticul ăsta cu cinematograful şi cu plimbările că, să ştii, cu matematica o-ncurcă. Peste o săptămână avem teză şi el nu ştie nimic!

— Dar nu se duce la meditaţiile lui Isosccl?

— Se duce, dar nu e de-ajuns!

— Bine, sunt omul tău! răspunde fata, privind semnificativ spre Ionică.

— Complot, care va să zică! Bineee! Remarcă fotbalistul, plecând de lângă ei...

44

Isoscel tocmai termina de scris pe tablă subiectele pentru „rândul al doilea” (le dăduse lucrare pe două numere, „ca să nu se influențeze”, cumva de la vecinul din dreapta sau din stânga).

Profitând de faptul că nu-l vede, Ionică se mutase, în grabă, în banca din spatele lui Mihai. Întorcându-se acum cu fața spre clasă, profesoara i se adresează însă, chiar în clipa în care el îşi freca mâinile de bucurie că-i reuşise „manevra”:

— Puişor, locul tău e-n dreapta lui Mihai, din câte ştiu eu.

— Doamnă profesoară, răspunde Ionică prompt, ştiți pe rândul acesta mă concentrez mai bine. E doar teza...

— Tocmai de aceea, dragule: eu vreau să te ajut să nu te doară capul de-atâta „concentrare”. Aşa că schimbarea imediat!

Cu o figură disperată, Ionică revine alături de Mihai. Începe să transcrie şi el pe caiet subiectul destinat „rândului” său...

În clasă e linişte perfectă. Elevii lucrează plecați asupra caietelor de teză... Numai Ionică nu are linişte. Îşi freacă mâinile a neputință. Citise de câteva ori pe fiecare dintre problemele pe care le avea de rezolvat, doar, doar o întrezări soluția. Dar, nimic! Isoscel le sucise într-atât, că el nu le putea da de capăt. La un moment dat, i s-a părut că întrevede ceva. S-a apucat, cu disperare şi cu speranță de

lucru; peste puțin timp însă „drumul” a ajuns în fața unui zid, care-i strigă parcă: „Degeaba, pe-aici nu se trece”!

„Ce mă fac? Ce mă fac?” începu să se caine în gândul său, ca de fiecare dată când se afla, la ananghie... Privind spre Mihai, face ochii mari, văzând cum, sub stiloul acestuia, pagina se umple de formule...

Îi face un semn, uşor, cu cotul, rostind, în acelaşi timp, în şoaptă:

— Spune-mi, măi hainule, şi mie ceva, măcar un subiect! Mihai îşi vede mai departe de treabă, fără să-l ia în seamă.

După câteva secunde, acelaşi semn şi Ionică reia rugămintea:

— Mă, tu eşti surd? Spune-mi şi mie ceva, că nu pot să rezolv nimic!

— Răspunsul ți l-am dat aseară, Ionică; el rămâne acelaşi: NU! Poate aşa o să-ți intre şi ție minţile-n cap!

— Ce se întâmplă acolo? se aude vocea lui Isoscel, de undeva, din spatele clasei. Nimeni însă nu-i răspunde. Ionică se preface că lucrează sârguincios... Geta priveşte, plină de compasiune, spre el. Parcă simțindu-i privirea, Ionică îi răspunde, ridicând, nefericit, ochii în tavan. Isoscel se plimbă printre bănci. Se opreşte în dreptul lui Vlad.

— Ai terminat? îl întreabă ea, văzându-i caietul închis.

— Da! răspunde „olimpicul”.

— Bine, rămâi în bancă! îl îndeamnă profesoara.

Disperat, colegul lui Mihai se tot foieşte. Îi face semn acum lui Adrian, aflat în fața lui. Acesta împinge caietul într-o parte, ca să se vadă ceea ce scrie. După câteva minute însă, tocmai când se gândea că, cine ştie, poate mai repară întrucâtva catastrofa, simte pe umăr mâna lui Isoscel.

— Spune-mi cât fac unu şi cu unu?

Luat prin surprindere, băiatul răspunde aproape automat: doi!

Glasul lui răsună caraghios. Câțiva elevi izbucnesc în râs.

— Păi, cu doi, cât o să luați împreună – arată profesoara spre el şi spre Adrian – n-o să mai treacă niciunul!

Ionică s-a pleoştit de tot! Acum nu-l mai interesează nimic. Se apucă să deseneze „artistic”, pe-o hârtie pe care o desprinsese din mijlocul caietului, fel de fel de figuri geometrice...

Mihai termină teza. Închide caietul, privind întristat spre prietenul său. Acesta îşi vede, mai departe, de „treabă”.

— Dac-ai terminat, fă bine şi treci în ultima bancă, îi ordonă Isoscel lui Mihai. În aceeaşi clipă, Şerban îşi muşcă buzele de necaz: „corigentul” i-a luat-o înainte...

Se sună de ieşire. Ionică, absent, continuă să deseneze. Profesoara strânge caietele de teză. Ajungând în dreptul lui, se opreşte o clipă:

— Să ştii că „operele de artă” nu intră în... „nota de plată”! exclamă ea.

Elevul o priveşte senin, parcă împăcat cu sine...

După ieşirea lui Isoscel din clasă, Şerban aleargă la catedră:

— O clipă, vă rog, spune el, ridicând mâna: nu pleacă nimeni! Apoi, îndreptându-şi privirea spre Mihai, îl întreabă aproape cu duşmănie.

— Bine, mă, de ce nu i-ai ajutai?

— Cum „să-l ajut”, adică? răspunde Mihai, tăios.

— Îți cădea mâna dacă-i făceai şi lui acolo, ceva, măcar de-un cinci? continuă Şerban.

— Dă-o-ncolo, măi Mihai – intervine Adrian – Şerban are dreptate. Acum ce ne facem, dacă nu trece clasa?!.

— Ăia de la „C” n-or să aibă niciun corigent! sare Lia

— Dar de unde ați scos-o voi că n-avea de gând să-l ajute? N-ați văzut că l-a mutat din bancă Isoscel? spune Mirela.

— Ia mai terminați odată! Mă pasați așa, ca pe-o minge de la unul la altul... Dar ce sunt eu? reacționează, supărat, Ionică.

— Tu să taci! se amestecă, din nou, în discuție Lia. La urma-urmei, nu e vorba de tine; că mult îmi pasă mie dac-o să rămâi corigent și-o să toceşti iarăşi toată vara! Să-ți fie de bine! Importantă e clasa noastră!

— Aşa e Lia! exclamă Şerban. Ai pus degetul pe rană. Dar pe el – şi-l arată în acelaşi timp pe Mihai – nu-l doare de interesul nostru!

— Tu vorbeşti, Şerbane? Se aude glasul Danei. Tocmai tu vorbeşti de interesul clasei?

Mihai, care până atunci stătuse aproape liniştit, asistând la încrucişarea de vorbe şi la ciocnirea de suflete, mai mult sau mai puțin ipocrite, devine, dintr-o dată, foarte atent.

— De câte ori te-a „durut" pe tine cu adevărat de ceea ce se-ntâmplă cu noi? continuă Dana.

Fața lui Mihai a devenit, toată, o lumină. Simte cum o căldură bună îi pătrunde în suflet.

— Adică să câştigăm cu falsuri, pe necinstite? intervine şi Vlad. Asta ai vrut să spui, Şerbane? Eu zic că, dacă nu suntem în stare, să ne fie de bine!

Şerban abia-şi poate stăpâni furia:

— E clar că n-ați înțeles nimic – izbucneşte el. Cum o să pledez pentru necinste? Eu am vrut să discut despre o atitudine lipsită de colegialitate şi-atât!

După aceste vorbe vrea să plece...

— De data asta te rog eu să mai rămâi o clipă, îl reține Dana.

— Lăsați-mă să zic şi eu ceva – se amestecă Ionică. Te rog, Dana, nu te supăra... Dacă e vorba de colegialitate, ca să v-o spun pe-a dreaptă nu există decât un vinovat – eu! Vedeți „cucuiele" din capul meu? întreabă el, aplecându-şi capul în fața colegilor, care-l privesc amuzați. Mihai mi le-a

făcut! El m-a bătut la cap, m-a dăscălit, m-a încuiat în dormitor să-nvăț, mi-a întrerupt visele frumoase din sala de lectură, nu m-a lăsat să merg la cinema şi la meci... Aşa e Geta?

— Spui şi tu o dată adevărul! răspunde fata, râzând.

— Iar azi-noapte – continuă Ionică – dacă mă mai „ajuta” puțin nu mai dormeam deloc! Şi să ştiți: sa jurat că n-o să-mi sufle. Pe undeva, îmi pare bine că s-a ținut de cuvânt...

Mihai îi zâmbeşte ca unui „păcătos simpatic”. „Ăsta e Ionică – îşi spune –, pe el nu te poți supăra!”

Elevii, adunați, până atunci, în jurul nucleului fierbinte, au început să plece. Ies, rând, pe rând, pe uşă... Dana se aşează în banca ei.

— Parcă voiai să-mi mai spui ceva – i se adresează Şerban, uşor provocator.

— Cred că nu mai am să-ți spun nimic, Şerbane! îi răspunde fata cu glas încărcat de tristețe.

Iritat, Şerban îi întoarce spatele şi pleacă.

În clasă, fiecare în banca lui, n-au mai rămas decât Dana şi Mihai. Fiecare cu gândurile sale. Se sună de intrare la o nouă oră...

45

După-amiază, într-o sală a Muzeului de Artă, în timp ce privea „Atacul de la Smârdan”, renumitul tablou al lui Nicolae Grigorescu, şi asculta explicațiile ghidului, Dana observă, la un moment dat, că formele de pe pânză încep să se amestece, culorile îşi pierd identitatea, că totul se încețoşează. Îşi duce mâna la ochi, sprijinindu-se, în acelaşi timp, de o vitrină, ca să-şi potolească amețeala de care se simte cuprinsă.

Socrate, aflat între ceilalți elevi ai clasei a X-a B, împreună cu care venise la muzeu, o observă. Se apropie de ea şi, prinzând-o de mână, o întreabă:

— S-a întâmplat ceva, Dana? Ți-e rău?

— Nu! Nimic, domnule diriginte, răspunde ea, privindu-l cu ochi rătăciți. Cred că sunt puțin obosită.

— Nu cumva, de vină este campionatul? Ai grijă, nu trebuie, totuşi, să exagerezi. Dacă ai nevoie de odihnă, poți să stai câteva zile acasă. Nu e nicio problemă, îți motivez eu absențele!

— Vă mulțumesc! Am să văd...

— Bine! O să mai stăm de vorbă, adaugă profesorul, îndepărtându-se de ea.

Aflat, din întâmplare, în apropiere, Mihai a fost martorul scenei. Dana face câțiva paşi. Priveşte alt tablou... După câteva secunde amețeala apare din nou. Zărindu-şi colegul în preajma, îi face semn să se apropie.

— Mihai, eu aş vrea să plec. Nu mă simt prea bine. Vrei să mă însoțeşti puțin?

— Sigur că da! răspunde băiatul, cu o umbră de nelinişte în glas. Dar ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, nu-mi explic ce poate fi: am o amețeală şi parcă nu mai văd bine... Dar, uite, acum a trecut, îi spune, încercând să zâmbească.

Afară, coboară treptele împreună. Mihai o sprijină uşor de braț. Ar vrea să meargă mai departe cu ea, dar fata îi mulțumeşte, asigurându-l că poate să ajungă singură acasă.

— Am o rugăminte la tine – îi spune Dana, înainte de a pleca: aş dori să nu afle nimeni că nu m-am simțit bine. Socrate ştie, dar el e... „duhovnicul” nostru. Îmi promiți?

— Bineînțeles!

— Atunci, la revedere. Şi încă o dată: îți mulțumesc!...

O boare de vânt, stârnită ca din senin, se strecoară în urma fetei, luând pe aripa ei şi o şoaptă de taină pe care ființa lui Mihai i-o încredințează parcă fără vrerea lui...

46

“Mă urmăreşte şi acum comportarea lui Şerban – scrie Dana în jurnalul ei. Cred că am făcut bine punând punct acestei prietenii...

„Sunt îngrijorată de tulburările de vedere – continuă, schimbând registrul gândurilor. Sper să nu fie nimic grav. Trebuie, totuşi, să-i spun mamei, dar mă tem ca n-o să mă mai lase la concurs...”

Închide caietul şi-l pune de-o parte, pe birou. Se aşează apoi în fața tablei cu piesele de şah, aflată pe o măsuță, din apropierea canapelei. Se pare că a găsit o soluție ce-o mulțumeşte... Se întinde pe canapea. Rămâne câteva clipe cu ochii deschişi, apoi o cuprinde somnul. Adoarme îmbrăcată...

*

S-a făcut ziuă. Mama Danei intră în cameră.

— Dănuța, mamă, ce e cu tine? Ai adormit îmbrăcată? Ah, fir-ar să fie de şah! spune ea, supărată. Trebuie să-l mai laşi că nu ştiu unde o să ajungi. Ai să te îmbolnăveşti!...

— Bine, mamă – spune fata încă buimacă de somn, apoi adună la repezeală cărțile şi caietele de pe birou, fără să-şi dea seama că bagă în geantă şi „jurnalul”.

47

— Auzi, Mihai... Mă tot gândesc la discuția de ieri... Dana asta, zău dacă nu e o fată bună! Ce ți-o fi venit ție să fugi de ca... tot nu pricep!... Dacă-i mai pui încă o floare?! Hai să vedem ce iese!...

— Mănâncă mai repede că-ntârziem. Şi, în general, ar fi bine „să te gândeşti” mai mult la matematică decât la... Dana.

— Ai înțeles, sper, c-o fac din prietenie, pentru tine, fiindcă văd că nu te descurci!

— Şi eu tot „din prietenie”, fiindcă tu ai încurcat-o rău de tot. Şi nu numai tu, ci şi clasa!

— Of! exclamă Ionică, ridicând mâinile, nu poate omul să înghită nici măcar o cană de ceai la micul dejun, fără să nu fie moralizat!...

— Noroc că tu eşti imun: nu se prinde nimic!

Ei, mai ține şi cu mine cineva – sfânta natură. Altfel, cu voi, mă aruncam până acum peste bord... în brațele cine ştie cărui destin!

*

La ieşirea din internat, Ionică îşi aruncă privirea spre cabina portarului:

— ’Mneata, nea Pandele! salută ci, automat.

Dar, din gheretă, nu-i răspunde nimeni.

— Da’ ce-o fi cu nea Pandele? întreabă Ionică, oprindu-se. Lipseşte el din post? Asta nu s-a mai întâmplat!

— Am auzit că e bolnav, e internat în spital! răspunde careva dintre băieții din jur.

— Ia te uită, nea Pandele bolnav! Săracu’... exclamă Ionică sincer compătimitor.

— Ce te miri, e bătrân! Trebuia să iasă de mult la pensie, dar nu l-ai auzit, cică „nu se-ndură de noi!” Ştii, el n-are

copii, soția i-a murit, nu mai are pe nimeni... Am stat într-o zi de vorbă, mi-a spus mai multe. E un suflet de aur!

— Aoleu!... spune Ionică, pe neașteptate, mi-am uitat caietul de română în dormitor. Ia-o înainte, că te-ajung! Îl îndeamnă el pe Mihai...

Dar, după ce acesta se îndepărtează puțin, el o ia spre florăria binecunoscută, de la care cumpără o garoafă. O ascunde, bineînțeles în geantă. Apoi aleargă să-și prindă, din urmă, colegii.

*

În ora de educație fizică – după chimie și matematică –, jucau baschet... fetele pe un teren, băieții pe altul.

Dana primește o minge și încearcă o aruncare, dar nu nimerește.

— E a treia ratare, Dana, o să pierdeți! îi atrage atenția profesoara care conduce jocul. Ce e cu tine, de ce nu te concentrezi?

Dana se întristează. Nu răspunde... Joacă mai departe și, după câteva secunde, introduce o minge prin inelul de metal care nu atinge decât plasa de sub el.

— Așa, da! Perfect! remarcă profesoara...

*

Dincolo, pe terenul băieților, Ionică se apropie, în acest timp, de profesorul de educație fizică:

— Îmi dați voie câteva minute, domn' profesor, vreau să mă duc la cabinetul medical... Nu știu ce se întâmplă, am o durere puternică – spune el, ținându-se cu mâna de burtă.

— Bine, du-te! încuviințează profesorul.

*

Când ajunge pe scări, se îndreaptă însă în fugă spre clasă. Scoate din servieta lui floarea cumpărată de dimineața şi-o aşează cu grijă în banca Danei. Înainte de a pleca (în clasă nu se află nimeni în afară de el) se apleacă şi se uită, să vadă dacă „stă" bine. Observă, cu acest prilej, că, din geanta colegei sale, ieşise, pe jumătate, un caiet gros, ca o carte, cu coperți frumos colorate. Curios, îl sustrage, îl cercetează şi dându-şi seama despre ce este vorba, începe să citească, pe nerăsuflate, ultima pagină scrisă...

„Extraordinar" exclamă în urma lecturii, închizând caietul – care nu era altceva decât „jurnalul" Danei – şi punându-l la loc, în geantă. Se grăbeşte apoi să iasă, fiindcă afară, pe culoar, se auzeau paşi...

*

În timp ce elevii se întorc de la ora de sport, Ionică, fugind pe scări, îl caută pe Mihai.

— Trebuie să-ți spun ceva neapărat – îi şopteşte, când se întâlnesc.

— Zi!

— Nu aici, hai cu mine! Şi, prinzându-l de mână, îl conduce în subsolul liceului.

*

— Cum ți-ai permis, mă – aproape că strigă Mihai la prietenul său, zgâlțâindu-l de reverul hainei. — Cum ți-ai permis, reia el, să citeşti gândurile cuiva scrise acolo doar pentru sine?!...

— Uite că am citit şi bine-am făcut, răspunde, scurt, Ionică.

— Să-ți fie ruşine!... îl apostrofează Mihai.

Apoi, după o mică pauză, înmuindu-se, mai întreabă:
— Şi ce mai' zicea despre tulburările acelea?
— Nu ştiu, ți-am spus, atâta am apucat să citesc!...

*

Mihai se întoarce brusc şi iese din subsol. Aleargă prin curte, căutând ceva. Urcă apoi scările liceului, sărind câte două trepte deodată. Fetele tocmai se întorc de la sport. Mihai o vede pe Dana intrând în bibliotecă...

Are o scurtă ezitare, dar apoi intră şi el după ea. O găseşte în sala de lectură.

*

— Dana – îi spune, cu sufletul la gură – ştiu totul! Să nu mă întrebi de unde şi cum am aflat, dar ştiu totul! Trebuie să le spui imediat părinților tăi! Şi trebuie să te duci la doctor!

Dana este, câteva clipe, descumpănită. Apoi îi răspunde, privindu-l în ochi:

— Ai dreptate, Mihai! Eşti un adevărat prieten! Aşa am să fac! Adaugă, întinzându-i mâna...

*

Ochii lui Mihai clipesc, de parcă ar vrea să închidă în ei imaginea serafică a Danei, cu zâmbetul ei frumos, cu buzele ca miezul de piersică... Dar, în fața lor, se află Ionică, mirat pentru că, preț de un minut – două, îşi văzuse prietenul privind undeva, fix, ca şi cum plecase de-acolo...

— Eşti, totuşi, un mare măgar! mai spune Mihai, plecând acum de-a binelea din subsol.

48

— Ei, ați învățat poezia lui Nichita Stănescu, „Adolescenți pe mare”? întreabă profesoara de limba română, privind peste clasă.

Mai mulți elevi ridică mâna. Printre ei se află şi Ionică. Profesoara se opreşte lângă el:

— Ai învățat-o şi tu?

— Da, doamnă! răspunde băiatul sigur pe sine.

— Atunci, poftim!

Ionică îşi drege glasul, ca şi când s-ar afla în fața unei săli pline cu spectatori, trage aer în piept, de parcă ar porni la luptă şi începe, în ciuda acestor „pregătiri”, să recite cu glas cald, adecvat frumuseții textului poetic:

„Această mare e acoperită de adolescenți care învață mersul pe valuri, în picioare, mai rezemându-se cu brațul de curenți, mai sprijinindu-se de-o rază, țeapănă, de soare”...

Dar, chiar în aceste clipe, băiatul observă cum Dana, descoperind floarea în bancă, se crispează, se uită o clipă, furioasă, spre Şerban – care n-o observă, bineînțeles –, aruncând apoi, cu un gest repezit, biata garoafă în fundul băncii...

Preocupat de ceea ce vedea şi de ceea ce descoperea că înseamnă ceea ce văzuse, Ionică uită... să mai recite.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă profesoara, după câteva clipe de jenantă aşteptare.

— Mă scuzați, un lapsus!

S-a oferit să continue recitarea Mirela, colega de bancă a Danei.

După ce se aşează, Ionică îi şopteşte lui Mihai:

— Află, fratele meu, că sunt mare!

— Da, mare măgar! îi răspunde acesta.

— Degeaba râzi, fiindcă testul meu a fost genial.

— Ce test? întreabă Mihai cu o anume curiozitate.

— Îți spun dacă îți iei înapoi „măgarul”...

*

— Mihai, nu vrei să pricepi – continuă Ionică discuția, după terminarea orei: am avut numai bănuieli. Acum sunt sigur: Dana a crezut, tot timpul, că Şerban i-a pus flori. Ştii cum a aruncat garoafa şi cum l-a privit? Eu eram în picioare, am văzut tot... De aceea m-am făcut de râs şi cu „lapsusul”. Dar, zău, îmi venea să strig de bucurie. Îmi ziceam: partida nu este pierdută! Aşa că, frățioare, concluzia e clară: Dana trebuie să afle că tu eşti „cel cu florile”. Asta precis o s-o impresioneze. Fetelor le place consecvența, ascultă-mă pe mine!...

— Le-o fi plăcând – răspunde ferm Mihai – dar să ştii că şi mie îmi place. Aşa că rămâne cum am hotărât: Nu!

49

Pe un culoar, lângă o fereastră, Socrate şi Mihai discută aprins...

— Ai făcut bine că mi-ai spus – zice profesorul. Şi eu am observat ceva; eram chiar îngrijorat. Îmi propusesem să mai stau de vorbă cu ea şi, în orice caz, cu părinții. Ai dreptate, trebuie să meargă neapărat la medic.

— Dar v-aş ruga, domnule profesor – spune elevul – n-aş vrea să ştie că ați aflat de la mine... Am promis şi...

— Bine, Mihai, nu-ți fă griji. Totul va fi în ordine!

Cu tatăl Danei, Socrate şi-a dat întâlnire în fața Academici Militare. El locuia prin apropiere, în Cotroceni. Profesorul îi spusese la telefon, cu o scară înainte, că trebuie să stea de vorba.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat omul îngrijorat.

— Nu, nimic deosebit – l-a liniştit Socrate – totuşi e nevoie să schimbăm câteva vorbe...

*

— Nu, noi n-am observat nimic – i-a răspuns tatăl fetei. Ce-i drept, eu stau foarte puţin cu ea, dar nici soţia nu mi-a spus. S-ar putea ca nici ea... Sunt sigur însă că oboseala e de vină. Poate aţi constatat şi dumneavoastră – mă iertaţi, nu vreau s-o laud – Dana este o copilă ambiţioasă. Iar povestea asta cu şahul eu i-am agitat-o mereu pe dinainte. După ce a murit bătrânul care a învăţat-o să joace, nenea Dragoş, cum îi spuneam cu toţii – şi copiii şi noi, ăştia mai mari, – i-am luat locul, prefăcându-mă că mă dau în vânt după aşa ceva. De la o vreme, a început să-mi şi placă. Iar în ceea ce-o priveşte, mă bucură că se ocupă de un lucru mai deosebit, care, pe deasupra, ne-a adus şi mari satisfacţii şi ei şi nouă!... Acum însă s-ar putea să fi obosit: are în faţă şi un concurs cu mare miză...

— Dacă doriţi, v-aş putea recomanda un medic foarte bun...

— Da, desigur, vă rămân foarte îndatorat... Şi vă mulţumesc mult că mi-aţi spus...

50

Vlad prinde pe peretele din fata clasei un grafic trasat în mai multe culori. Băieţii şi fetele se bulucesc în jurul lui.

— E la zi! precizează „olimpicul”.

Adrian urmăreşte cu un creion liniile colorate de pe hârtie.

— Ia uitaţi-vă, fraţilor, i-am luat pe toţi! se bucură ci.

— Uşurel, uşurel, că mai avem un hop!

— Ce hop, Vlade, intervine Geta, văd că suntem pe creastă!

— Cu o simplă excepție: priveşte mai bine linia verde. Acolo e o vale – arată el un loc –, iar în vale se află Ionică. Dacă într-o săptămână nu-l facem alpinist, adio „creastă”!

Se-ntorc cu toții spre Ionică. Acesta se-nfoaie, după obicei şi caută să scape din încurcătură te miri cu ce drăcie... spusă ori sugerată numai.

— Fac ce fac şi iar ajung „vedetă” – exclamă el, de data aceasta. Am şi eu talentele mele, măi băieți!

— Ionică – spune Vlad – gluma e glumă, dar să ştii, de astăzi înainte te prezinți, în fiecare zi, la mine acasă. Ca la „şcoală”, băiatule, cu caiet şi plaivaz!... Ne-am înțeles?

Fotbalistul face o figură de chinuit; apoi îşi ia dreptul chiar să se-nfurie:

— Ia ascultați, cum vine asta? Voi vreți să mă faceți alpinist pe ultima săptămână... de metri, dar îmi schimbați „antrenorul”? Tocmai acum? După care metodologie? Aud?!...

— Păi, dacă nu vrei să asculți de mine? intervine Mihai, făcându-i în acelaşi timp, lui Vlad un semn cu ochiul, ca şi cum între ei ar exista o înțelegere. În cazul acesta, m-am hotărât să-mi declin răspunderea. Să te ia în primire Vlad! Cu el n-o să-ți meargă să faci tot felul de mofturi, asta e!

Ionică e-n încurcătură. Înțelege că problema e serioasă şi că, fără învățătură, nu există ieşire. Iar dacă e vorba de învățat, sigur că îl preferă pe Mihai. Ridică mâna:

— Cer cuvântul!

— Poftiți, „excelență”! îşi bate joc de el Geta.

Ionică o fulgeră cu privirea.

— Cer cuvântul – reia el – spre a vă declara că... mă predau! Am să ascult de Mihai!

— Îți iei angajamentul? Aici, față de toată clasa? Îl somează acesta.

— Mi-l iau!

— Şi n-ai să ţi-l calci!

— În niciun caz!... Aplauze! comandă tot el.

Băieţii şi fetele izbucnesc, într-adevăr, în aplauze.

Atmosfera a căpătat o altă coloratură. Colegii lui Ionică se întrec în ironii:

— Da' nu e echitabil – intervine Lia –, mimând seriozitatea: nu putem lăsa totul în seama lui Mihai! Trebuie să-l ajutăm şi noi! Uite, eu, de pildă, mă ofer cu vitamina „B6"!

— Iar eu cu „fosfobion" – adaugă Mirela. E bun pentru musculatura celulei nervoase.

— Mai am şi cu ceva „lecitină", de când eram mic şi prost! spune, râzând, Emil...

— Lasă mă, că v-arăt eu ce poate băiatul! le răspunde Ionică tuturor, zâmbind „mânzeşte"...

— Nouă ca nouă – important e ca lui Isoscel „să-i arăţi"! sare şi Geta cu gura.

— Tocmai tu?! întreabă Ionică... Şi mai ziceai că „aşa... şi pe dincolo"...

51

Dormitorul băieţilor şi-a schimbat înfăţişarea. Totul a fost aranjat în aşa fel încât Ionică să aibă condiţii optime de învăţătură: au fost suprapuse două paturi, masa adusă în mijlocul camerei, un ventilator funcţionează din plin, iar într-un colţ, se află instalată o tablă neagră, portabilă.

Ionică, în pijama şi papuci, la masa de lucru, cu un prosop ud la cap, pare extenuat. Adrian, cocoţat în patul de sus, citeşte.

— Nu mai pot! Zău că nu mai pot! M-ai terminat! se văicăreşte fotbalistul către Mihai, care, la tablă, tocmai termină de scris o formulă.

— Ce mai vrei, mă? se răsteşte la el „meditatorul”... Ți-am adus masa la sufertaş, ca să nu te mai deranjezi până la bucătărie, Geta ți-a trimis prăjituri, pe Adrian l-am urcat la „etaj”, ți-am pus şi ventilator, ca să-ți oxigenezi mintea... Acu’ ce mai vrei?

— Să-i fac o serenadă? glumeşte Adrian, întinzind mâna după chitară...

— Vreau un lighean cu apă rece... pentru picioare! declară Ionică, de parcă ar fi găsit soluția salvatoare...

*

În timp ce Adrian aleargă pe la femeile de serviciu să-i găsească lui Ionică lighean, Mihai, obosit, se întinde, pentru câteva minute, pe patul său. În minte îi apare Dana, ca de obicei în asemenea clipe, în care vrea să se liniştească...

„Ce-o fi făcând ea acum?” se întreabă şi gândurile încep să roiască în jurul ființei, atât de îndrăgite, a fetei...

Din camera ei, Dana, cu „jurnalul” în mână, parcă îi răspunde.

„Mai sunt câteva zile până la sfârşitul anului... Mâine merg cu tata la doctor! După aceea, oare ce va fi?!”...

Peste câteva ore, dormitorul băieților se află în acelaşi „dispozitiv”. Numai că, de data aceasta, Mihai este legat la cap cu un prosop. Cei doi „combatanți”, la masă, au caietele de exerciții în față. Dar, niciunul nu mai lucrează.

— Curaj, Ionică! îl îndeamnă Mihai...

— Aş mai avea eu ceva, dar mi-e dor de nişte „poale-n brâu”! spune el, ducându-se direct la dulapul lui Adrian. Ia cutia, o desface dar... surpriză – în loc de plăcinte, un bilețel: „Linge-te pe bot!”

Ionică face o figură de mai mare mila. În acest moment, pe uşă apare Adrian. Văzându-şi colegul cu bilețelul în mână, îl apucă râsul.

— De ce râzi, măi hainule? întreabă Ionică, înciudat.

— Şi zici c-ai mai vrea „poale-n brâu”?

— Vreau, mă, vreau! Nu vezi că am nevoie de calorii? Mi le consumă tiranul ăsta pe toate, silindu-mă să tocesc...

— Păi, atunci, de ce nu te serveşti? spune Adrian, deschizând dulapul lui Ionică şi arătându-i plăcintele. Ţi le-am pus la nas, tocmai ca să nu te mai oboseşti, să nu-ţi iroseşti preţioasele tale puteri!

Fotbalistul se repede şi vrea să înfigă mâna în „prada” mult dorită, dar Mihai îi închide uşa-n nas.

— Hai, Ionică, lasă prăjiturile! Cad greu şi, după ele, te-apucă somnul! Hai că... uite, un capitol mai avem şi eşti tobă! Iar mâine e ziua cea mare! Dacă scăpăm, întregul univers va fi mic pentru gloria noastră! Hai, un capitol, atât!

— Să mă omori şi p-ăsta nu-l mai învăţ! declară Ionică... Dar, după câteva secunde, privindu-l pe sub ochi pe Mihai, adaugă:

— Doar dacă...

— „Doar dacă” ce? întreabă Mihai, disperat.

— Dacă faci şi tu ceva pentru mine.

Mihai îşi pune mâinile-n cap:

— Eu, pentru tine? Eu, pentru tine?!... repetă el. Păi tot chinul acesta pentru cine e, măi zănaticule?!

— Repet: învăţ şi ultimul capitol, dacă faci şi tu ceva pentru mine! spune Ionică, netulburat.

— Fac! Fac orice! răspunde Mihai, gândindu-se că cine ştie ce trăsnaie îi mai trece prin cap. Dar era hotărât, într-adevăr, pentru orice. Fac! spune încă o dată, fiindcă nu mai pot nici cu. Simt că înnebunesc!

— Juri? întreabă, ceremonios, Ionică.

— Jur! se aude răspunsul sec al lui Mihai.

Sala de clasă este împodobită sărbătoreşte!... Pe jumătatea dinspre fereastră a tablei, scrie, cu majuscule şi cu cretă colorată:

„La revedere clasa a X-a!”

Elevii toţi sunt în recreaţie, în afară de cei doi prieteni. Ionică, de lângă uşă, îşi duce mâna dreaptă spre obraz, atrăgându-i atenţia lui Mihai:

— Să nu cumva să dai înapoi! Adu-ţi aminte: ai jurat! Mihai se află în dreptul băncii Danei, cu o floare în mână. Prietenul său deschide uşa, cercetând, din nou, coridorul.

— „Şase”! anunţă el şi se dă de-o parte.

În clasă intră Dana, care rămâne uimită, surprinzându-l pe Mihai tocmai în momentul în care acesta „se pregătea” să-i pună floarea în bancă.

De după uşă, unde s-a ascuns, Ionică pare mulţumit, fiindcă i-a reuşit stratagema: Dana „l-a prins pe Mihai asupra faptului”. Asta voia!... Acum se strecoară neobservat afară.

Fata înaintează încet spre Mihai. Acesta îi zâmbeşte candid.

— Tu mi-ai pus florile? Şi anul acesta, şi anul trecut? îl întreabă contrariată.

— Da, răspunde Mihai pierit. Eu le-am pus!... Şi ochii lui, înflăcăraţi dintr-o dată, o fixează atent, dorindu-se lumini care să-i poată radiografia sufletul...

*

...Dana se întunecă;

„Află că nu mă interesează!” exclamă ea şi, întorcându-i spatele, iese în grabă din clasă.

Mihai o ajunge din urmă pe culoar.

„Află că nici pe mine nu mă interesează – îi spune el cu vehemenţă. Îmi pare rău că m-am luat după Ionică. I-am

spus că este o prostie... Astă-toamnă mi-am jurat că anul acesta n-o să mă las. Şi tu nu ştii... era cât pe-aci să nu-mi ţin promisiunea... Noroc că am fost tare! Acum constat că n-ai înţeles nimic din toate frământările mele! Mai bine, o să trăiesc fără regrete!" Şi, lăsând-o pe coridor, se întoarce în clasă...

*

Aici, clipind din ochi, o descoperă pe Dana, nemişcată, în faţa sa, în timp ce el a încremenit cu floarea în mână.

Fata îl priveşte cu sentimentul unei revelaţii. Caută febril în buzunarul rochiei, scoate de-acolo nişte ochelari pe care şi-i aşează pe faţa. Se uită la colegul său, de parcă acum l-ar descoperi...

— Mihai, mărturiseşte, tu i-ai spus lui Socrate să mă ducă tata la doctor, aşa-i?

— Ce bine-ţi stă cu ochelari! răspunde el, învăluind-o într-o privire... de suflet.

— Îţi mulţumesc! Eşti un băiat nemaipomenit! şopteşte Dana cu căldură.

— Atunci, pot să-ţi ofer, în chip direct, această floare? întreabă Mihai, prinzând curaj.

Fata o primeşte, zâmbindu-i frumos. Şi, apropiind-o de buze, îi sărută uşor petalele albe, ca sufletul celor mai pure speranţe...

— Şi pentru floare îţi mulţumesc – pentru aceasta şi pentru toate celelalte. Ca şi pentru gestul tău... Iartă-mă că n-am ştiut...

În clipa aceasta se aude soneria de intrare la ore. Elevii dau năvală pe uşă. Isoscel! anunţă unul dintre ei.

*

Acum tabla este aproape plină de formule matematice. Ionică scrie, în continuare, sigur de sine. Clasa întreagă îl urmăreşte cu sufletul la gură. La un moment dat, Mihai se crispează. Îşi muşcă buzele. Isoscel, urmărind ceea ce scrie Ionică, se încruntă şi ea. Elevul îşi dă seama de greşeală, şterge rapid cu buretele şi reia exerciţiul, de data acesta rezolvându-l, în întregime, corect. Chipul profesoarei se luminează.

— Ei, Ionică, vezi că se poate? Nouă! exclamă, bucuroasă. Ia să vedem acum dacă îţi iese media.

— Îmi iese şi cu opt! mărturiseşte Ionică, fericit.

— Da, dar tu meriţi nouă! zice Isoscel, aşa că nouă îţi pun în catalog...

Ei şi cu aceasta am terminat şi ultima oră şi ultima zi din clasa a X-a, spune profesoara, închizând catalogul şi ridicându-se de pe scaun.

Tocmai atunci îl observă pe Socrate, într-o bancă, din spatele clasei. Intrase şi el, o dată cu elevii...

— A, domnul diriginte! spune Isoscel. Şi dumneavoastră eraţi aici? Mă scuzaţi că nu v-am observat.

— M-am gândit – zice Socrate – că nu era drept ca numai ei să aibă emoţii. De aceea am venit şi eu...

— Vă felicit, aţi câştigat!

Elevii aplaudă bucuroşi.

— Ca dirigintă a clasei a X-a C, sigur, mi-aş fi dorit ca ai mei să pună mâna pe titlul de „Cei mai buni din liceu”. Şi astăzi era ziua hotărâtoare! adaugă Isoscel. Aţi fost cu toţii „la mâna lui Ionică”!

— Şi la a dumneavoastră! se aude replica unui elev.

— Nu, nu! totul a depins de el, şi de cei ce l-au ajutat să se pregătească... Eu n-am făcut decât să-i dau ceea ce merita. Aşa că – încă o dată: felicitări şi... bagă de seamă Ionică – mai spune profesoara, întorcându-se spre el – să nu mă dezamăgeşti la... anu’!

*

După ieşirea lui Isoscel din clasă, Socrate îi întinde mâna lui Ionică. Acesta, emoţionat, îşi şterge mai întâi de pantaloni palma transpirată.

— Bravo, flăcăule! Te felicit, deşi ar trebui să plăteşti pentru toate emoţiile prin care au trecut colegii din cauza ta. Dar, în sfârşit, trecem peste „plată". Cine ştie, cum va veni odată şi-odată!

Şi pe tine te felicit. Mihai! Eşti un băiat tare, ai fi bun de profesor. Şi pe voi toţi! adaugă Socrate, privind peste copiii adunaţi în jurul său...

53

A doua zi, când s-a făcut clasificarea după medii, toţi ochii s-au îndreptat spre Mihai: ajunsese în fruntea clasei, ieşise primul!... Nici nu ştia ce să spună, era ca năuc!... Urma, imediat după el, Vlad, „olimpicul" la matematică, apoi – Dana. Şerban, fostul premiant, pierduse competiţia – era al patrulea sau al cincilea... Geta se afla pe undeva, în prima treime a clasei, iar Ionică „bătea cadenţa" ca încheietor de pluton. Era fericit, totuşi, pentru că acum putea să asculte în linişte, înlăuntrul său, ritmul acelor bătăi... Oricât făcuse el pe grozavul, trecuse prin câmpul plin de mine al spaimei şi asta nu se putea uita uşor...

*

Mâine e serbarea de sfârşit de an... După ultima discuţie cu Socrate, mulţi dintre colegii lui Mihai stau de vorbă pe aleea principală a parcului, din apropierea intrării în liceu.

Rămăsese singur. Ionică plecase s-o caute pe Geta. Nu ştiu de ce, dar se simțea aproape stingher...

*

În noaptea trecută o visase pe mama lui. O visa des – şi era foarte bucuros pentru acest lucru. „Vorbind" cu dânsa – fiindcă „vorbea" atâtea şi-atâtea – avea o senzație ciudată, aproape sinonimă cu convingerea: i se părea că ca trăieşte, că există încă şi că trebuie s-o întâlnească undeva. De altfel, nu erau puține momentele în care avea impresia că se află în apropierea lui, că întinde mâna să-l mângâie... aşa cum se întâmpla când era el mic... Gestul începea de undeva de la frunte, mâna aluneca apoi uşor pe lângă ochi, se rotunjea peste obrazul lui proaspăt, de copil, degetele ajungând până lângă ureche, întârziind puțin – moment în care el i le prindea între obraz şi umăr –, ca apoi să coboare pe sub bărbie şi, în sfârşit, să urce până în dreptul buzelor pe care, ocolindu-le într-o mişcare de mare delicatețe, le pregătea, parca, pentru sărutul ce încheia, de fiecare dată, o asemenea mângâiere.

Adevărul era că băiatul trăia încă aşa de intens dorul după aceea ce-l adusese pe lume şi că ar fi fost gata oricând să meargă „până la capătul pământului", dacă cineva l-ar fi asigurat că acolo o va găsi...

În noaptea de dinaintea acestei zile cu soare îl întrebase de salba maramureşeană, adică „unde e, să n-o piardă cumva!"... Se sculase cu spaimă şi o căutase în dulap. Şi, parcă spre a fi mai sigur de ea, o pusese în buzunarul interior de la haina de şcoală...

*

— Te felicit, Mihai! i se adresează Dana zâmbindu-i, în timp ce-i întinde un trandafir. Iată că a sosit momentul să-ți ofer şi eu ție... o floare. Mă bucur foarte mult pentru asemenea clipă!... (Văzându-l cum se aşezase, aproape trist, pe-o bancă mai retrasă de pe alee, Dana s-a apropiat de o tufă de trandafiri, a rupt pe cel mai frumos dintre ei, i-a curățat codita de țepi, l-a mirosit – făcând un gest de parcă l-ar fi sărutat – şi-apoi, cu el în mână, s-a îndreptat spre băiat)...

Luat prin surprindere, premiantul, care se ridicase ca la comandă, a rămas fără grai. Cât de mult aşteptase el... sufletul acelei clipe... Aproape că îi tremură mâna, primind floarea.

— Îți mulțumesc! îi răspunde... dar te-aş ruga, te-aş ruga... repetă el încurcat...

Fata îl priveşte cu ochi calzi, întrebători:

— Ce anume vrei să mă rogi?

— Dana, se hotărăşte Mihai să spună – aş vrea să-ți dăruiesc ceva... ceva modest, dar la care țin foarte mult. Poate n-o să-ți placă şi, sigur, ai să mă socoți demodat... dar pentru mine acest ceva are o semnificație anume... Şi, scoțând din buzunarul hainei salba maramureşeană, o oferă colegei sale.

Chipul fetei înfloreşte sub strălucirea unei bucurii intense.

— E foarte frumoasă, Mihai! exclamă ea, cercetând-o, curioasă, pentru ca apoi să şi-o prindă la gât.

— O am de la mama, adăugă băiatul – şi-am dorit aşa de mult... De un an întreg mă gândesc la momentul acesta...

— Mi-ai făcut o surpriză extraordinară, să ştii, îți mulțumesc din inimă! răspunde şi, apropiindu-se cu o jumătate de pas de el, se înalță pe vârfurile pantofilor, vrând să-l sărute... Dar tocmai atunci, intrând în fugă pe poartă, Şerban strigă spre toți colegii, întrebând:

— Băieți, cine are „zero-unu”?

Elevii se adună, contrariați, în jurul lui.

— Cum adică „zero-unu”? se aude vocea lui Vlad.

— Grupa sanguină! răspunde Şerban, precipitat. Nea Pandele are nevoie! E internat la spital. Tata l-a operat! Trebuie să-i facă transfuzie... şi nu ştiu ce s-a-ntâmplat, n-au destul sânge...

— Eu am „zero-unu”! sare Emil.

— Şi eu, adaugă Adrian.

Ionică îşi consultă buletinul:

— Eu am „B3”, dar merg şi eu, se oferă el.

— Şerbane, şi eu am „zero-unu”, strigă Lia, apărând dintre fete.

— Să mergem, atunci! îi îndeamnă Vlad, luând inițiativa. Şi cu toții se grăbesc spre poartă. Câțiva băieți pândesc taxiuri. Iată – minune – că trec două prin fața liceului, la un interval de câteva minute. Pe loc sunt asaltate de cei ce le aşteptau...

Gestul Danei, speriat de strigătul lui Şerban, s-a oprit la jumătate de drum, în fața trandafirului, care luminează, de aproape, cele două chipuri, îmbujorate ca şi petalele lui...

Mâna fetei o caută pe cea a lui Mihai. Amândoi aleargă acum către poartă... Ionică tocmai oprise o altă maşină. Se urcă toți trei şi o pornesc, în urma celorlalți, spre nea Pandele, omul care veghease drumul atâtor generații, străbătând – cu urcuşuri şi meandre, prin lumini şi umbre – anii şcolarității lor...

*

În maşină a izbucnit, dintr-o dată, un cântec... Mihai simte pe loc o căldură ce-i învăluie ființa. Căldura creşte, creşte, acum e adevărat foc!...

Rulează, în grabă, unul din geamurile maşinii. Doamne, ce se-ntâmplă? Din stradă, năvăleşte spre el, peste ei toți, acelaşi cântec... Strada toată îl fredonează: şi oamenii, şi păsările, şi pomii... Cu toții respiră aceeaşi melodie, rostesc aceleaşi cuvinte: „Ani de liceu/ Cu prietenii pe viață/ Scumpii ani de liceu... / Enigmatică prefață/ La romanul ce e doar al meu!”...

Mihai se uită spre Dana, apoi spre şofer. Ar vrea săi spună acestuia din urmă să oprească puțin maşina, pentru câteva secunde doar, ca el să poată întreba în linişte: “Nu vi se întâmplă, din când în când, să vi se agate, aşa, ceva, de suflet? Ca de pildă o vorbă, un sunet, o frântură de melodie, care... Mie, da!... “Ani de liceu/ Cu emoții la română, / Scumpii ani de liceu...”

Mâna lui Mihai mângâie cu delicatețe şi cu spaimă parcă mâna fetei...

Dana întoarce spre el ochii ei frumoşi, de catifea ruginie şi blândă, care poartă pe brațe de flori sufletul. Buzele – de trandafiri învăpăiați – se apropie de cele ale lui Mihai.

Ionică, discret, închide ochii... gândindu-se la Geta!...

*

Prin oglinda retrovizoare, şoferul îi priveşte zâmbind... poate unei imagini ce se apropiase pe nesimțite de el, venind de departe şi de demult...

—— SFÂRŞIT ——